

Van: BastA! <basta.org@telenet.be>
Aan: BastA! <basta.org@telenet.be>
Datum: 04/08/2010 11:52 AM
Onderwerp: Den Dagklapper

Den Dagklapper...

INHOUD

REAGEER!

[2010.04.02 Almaci "Moslimexecutieve moet actie Sharia4Belgium veroordelen" \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.04.02 Misplaatste criminalisering van 'gesmokkelde' migranten \(De Wereld Morgen\)](#)
[2010.04.03 Journalistiek enkel voor beroepsjournalisten \(De Wereld Morgen\)](#)
[2010.04.03 Leve de pedofielen, weg met de katholieke Kerk! \(De Wereld Morgen\)](#)
[2010.04.04 Gemeenten in rand vragen bouwpromotoren voorrang te geven aan Nederlandstaligen \(De Morgen\)](#)
[2010.04.04 Racistische slogans op afgebrande snackbar Deurne \(De Morgen\)](#)
[2010.04.04 Rechts-extremisten waarschuwen voor geweld tijdens WK voetbal \(De Morgen\)](#)
[2010.04.05 Afspraken van gemeenten met bouwpromotoren zijn onwettig \(De Morgen\)](#)
[2010.04.05 Barnard had lijfwachten Dewinter nodig \(De Standaard\)](#)
[2010.04.05 Deals met bouwpromotoren stimuleren Vlaams karakter \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 Abu Imran heeft wel degelijk gerechtelijk verleden \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.04.06 Abu Imran onder vuur \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Al onder Dehaene afspraken met bouwpromotoren \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 Barnard beschermd door lijfwachten Dewinter \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Benno Barnards grote gelijk \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Blank en zwart in clash na dood Terre'Blanche \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Blank en zwart slaags bij rechtbank Zuid-Afrika \(de Volkskrant\)](#)
[2010.04.06 Blanke extremisten bedreigen wereldkampioenschap voetbal \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 CD&V intern verdeeld over "burgemeesterdeals" in Rand \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 Communautaire spanning stijgt nog \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Dialoog der beschavingen - Word wakker! \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Moslimverenigingen distantiëren zich van oproep tot uitvoering van de sharia \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Ook Vande Lanotte hekelt afspraken met bouwpromotoren \(Knack\)](#)
[2010.04.06 Positieve gastvrije boodschap vinden \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Raciale spanning Zuid-Afrika aan vooravond WK \(de Volkskrant\)](#)
[2010.04.06 Randburgemeesters trekken B-H-V-knoop nog strakker \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 Sharia4Belgium is alweer online met nieuw internetadres \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 Terreblanche had nooit ergens spijt van \(Trouw\)](#)
[2010.04.06 'Toeristen zijn veilig in Zuid-Afrika' \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Vermoorde Terre'Blanche telde al lang niet meer mee \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Vlamingen \(De Morgen\)](#)
[2010.04.06 Voetbalsters Iran geweerd vanwege hoofddoek \(De Telegraaf\)](#)
[2010.04.06 We kunnen niet langer zwijgen \(De Standaard\)](#)
[2010.04.06 Zuid-Afrika - 2000 zwarten en blanken bijna slaags \(Algemeen Dagblad\)](#)
[2010.04.07 Abu Imran veroordeeld voor diefstal en weerspanningheid \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Afspraken met bouwpromotoren of niet, verfransing Vlaamse rand moeilijk te stoppen \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 ANC Zuid-Afrika beteugelt jeugdleider \(Algemeen Dagblad\)](#)
[2010.04.07 België stuurt oorlogsvluchtelingen terug naar Afghanistan \(De Wereld Morgen\)](#)
[2010.04.07 Beschaafde dialoog kán \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Bouwafspraken zijn discriminerend maar moeilijk aan te vechten \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 De correcte term is broodroof \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 Een pleidooi voor het radicale compromis \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 Ik moet bewijzen dat ik geen fascist ben \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 Immigratie kost ruim zes miljard euro \(Algemeen Dagblad\)](#)
[2010.04.07 Kans op geweld tijdens de verkiezingen \(Algemeen Dagblad\)](#)

[2010.04.07 Onnadenkende cultuurrelativisten \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 Openbare omroep vindt nauwelijks allochtone medewerkers \(Apache Newslab\)](#)
[2010.04.07 Positieve gastvrije boodschap vinden \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Raad van State verwerpt klacht lerares over hoofddoek \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Reynders keurt niets goed zonder uitbreiding Brussel \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 Reynders verbaasd over reactie Susskind op Maingain \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Sauwens 'Voorkeursafspraken ook in Bilzen' \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Spreidingsplan asielzoekers klaar \(De Morgen\)](#)
[2010.04.07 Vrijheid, meningen en schelden \(De Wereld Morgen\)](#)
[2010.04.07 Wij, de gematigden \(De Standaard\)](#)
[2010.04.07 Zuivere principes \(De Morgen\)](#)

Almací: "Moslimexecutieve moet actie Sharia4Belgium veroordelen"

"De Moslimexecutieve moet zich uitspreken over de actie van Sharia4Belgium die de lezing van Benno Barnard aan de Universiteit Antwerpen verhinderde. Want dit soort zaken is koren op de molen van extremisten", zegt Groen!-Kamerlid Meyrem Almací.

"Enkel via tegensprekelijke debatten kan je aan constructieve oplossingen werken, niet door druk. Iedereen kan en mag opinieteksten schrijven en de mening van Barnard tegenspreken."

Almací benadrukt dat iedereen zijn mening moet kunnen uiten. "Maar ik veroordeel fascisme, van eender wie ze komt of geuit wordt."

Gazet van Antwerpen, 2010.04.02

[UP](#)

Misplaatste criminalisering van 'gesmokkelde' migranten

Laten we kijken naar een typisch verhaal van vandaag.. Laten we de migrant Benazir noemen, 36 jaar en afkomstig uit Pakistan. Tussen 2000 en 2006 werkt Benazir in dienst van een West-Europese ambassade in Islamabad, als lokaal gerekruteerde secretaresse. Ze staat er in voor het uitreiken van visa. Enkele keren moet ze van haar bazen meereizen,

telkens met een drietal Pakistaanse echtparen tegelijk (omdat ze goed Engelstalig is en een ambassade-ID kaart heeft). Via Singapore of Hongkong reist ze dan telkens naar Parijs of Ottawa. Zo ontlopen ze de strengere grenscontroles. Ondertussen merkt ze ook wel hoe de koppels die ze begeleidt 10 à 12.000 euro per visum betaald hebben. In 2006 mag ze dan eindelijk zelf naar Europa komen, als beloning, om aan haar eigen toekomst en die van haar drie kinderen te bouwen. Tot hier is Benazir een kandidaat-migrant.

Eenmaal in Parijs wordt ze door mensen opgewacht. Ze krijgt werk aangeboden in Brussel. Ze mag er kleine pakjes bruin poeder rondvoeren met de wagen, binnen Brussel en ook tussen Brussel, Antwerpen en Gent. Regelmatig ziet ze de nummerplaat van haar auto wisselen. Dit lijkt haar verdacht en dus wil ze van die job af. Als reactie sluit de werkgever haar enkele maanden op in een kamer. Dan wordt ze doorverkocht, of bijna, voor 15.000 euro aan een Belgische pooier. Ze ontkomt en krijgt onderdak bij een andere familie. Daar ontvangt men haar heel vriendelijk en men biedt haar zelfs een contract aan voor de aankoop van een mooi huis, op foto althans. Tegelijk koppelt men dit aan een lening. Ze heeft maar te ondertekenen, met de belofte dat ze de lening probleemloos zal kunnen terugbetalen door de 3 verdiepingen van het aan te kopen pand te verhuren. Nadien blijkt het aangekochte gebouw absoluut niet het huis op de foto te zijn, maar een krot. Om de afbetaling te regelen stelt men haar voor om 's nachts rijke klanten aan huis te gaan masseren. Van migrant riskeert Benazir te verschuiven naar delinquent. Als ze weigert wordt haar, als tegemoetkoming, een studiootje aangeboden om apart te gaan wonen. 's Nachts wordt ze er overvallen en verkracht door een oudere man, een als zeer religieus doorgaande moslim, die veel prestige geniet in de eigen gemeenschap en die twee getuigen met zich meegenomen heeft. Wanneer ze klacht neerlegt bij de politie voor verkrachting verklaren de man en de getuigen dat het om een huwelijk ging, dat Benazir een illegale is en dat zij het huwelijk uitgelokt heeft om haar verblijf te regelen. De politie noteert dat het om een huwelijksprobleem gaat. Benazir is al lang niet meer zo maar een migrant. Ze is een al-dan-niet-slachtoffer, al-dan-niet-sjoemelaarster.

Zo gaat het verhaal verder. Over de initiële fase, de manier waarop met visa omgegaan werd op een Schengen ambassade in het buitenland, wordt zelfs geen p.v. meer opgemaakt. Te ver af én in afstand én in tijd. En hebben de ambassades niet de reputatie van zeer terughoudend te zijn bij het toekennen van visa? Denk maar aan de laattijdige toekenningen van studentenvisa, of aan de moeite die je hebt om een gewone muziekgroep uit een niet-EU land te laten overkomen. Zulke restrictieve reputatie lijkt wel de best mogelijke dekmantel (geweest te zijn) voor een veelvoud van dubieuze winstgevende praktijken in de marge ervan, met verregaande gevolgen en negatieve beeldvormingen in de landen van aankomst.

Mogen we daar niet aan terugdenken als we vandaag lezen over de te vele migranten die uit de Servisch-Macedonische grensstreek naar België afgereisd zijn? De meeste van onze politici in de oppositie roepen de regularisatie in om van een aanzuigeffect te gewagen. Maar... Italië en zelfs Duitsland hadden rond hetzelfde tijdstip ook een regularisatie. Waarom is het effect anders geweest in België dan in die landen? Toch niet omdat Italië en Duitsland minder bereikbaar zijn? Het in omloop brengen van "hotels" om in België de opvang bijkomend te organiseren, heeft ongetwijfeld de aantrekkingskracht van België niet doe afnemen, maar daar is de migratiebeweging toch niet mee begonnen? In alle objectiviteit lijkt de enige verklaring erin te bestaan dat Oost-Europa al van in de jaren '90 een traditie opgebouwd heeft van mensensmokkel via reisagentschappen en toerismetrips naar België. Dit is begonnen rond 1994. Het is begonnen in Bulgarije (Sofia), met medeweten van de Belgische ambassade aldaar. En ook Belgische politieke leiders uit die tijd, waaronder de huidige topman van LDD (die toen in open-VLD zat), waren daarvan op de hoogte. Ik heb hen toen niet horen protesteren en ontving geen enkele steun toen ik dit dossier in mijn vorige functie op de tafel legde. Integendeel, het werd als het product van inbeelding weggelachen. En er werd toen dus ook niet ingegrepen. Men liet begaan. De kwaal heeft zich in die zone duidelijk danig uitgezaaid...

Zou de les die men hieruit trekken kan, niet kunnen zijn dat, wil men bepaalde zaken die bij ons hier in België uit de hand lopen terdege aanpakken, men zich dan niet moet fixeren op de mensen die daar zichtbaar het resultaat van zijn onder onze ogen, maar op de wortels die aan de basis liggen van de processen, wortels die meer en meer tot ver in het buitenland reiken. Dit zal echter een andere ingesteldheid en competentie vragen in hoofde van de beleidscontroleerende instanties in ons land die zich over dit soort thema's zouden moeten buigen.

De Wereld Morgen, 2010.04.02, Johan Leman

UP

Journalistiek enkel voor beroepsjournalisten?

Activisten die over een patatenveld lopen, achterna gezeten door een meute agenten, een interview 'on the spot', enkele betogers die met hun neus in de modder wachten tot ze opgepikt worden door een overvalwagen, het waren dit soort beelden die ik draaide op de bomspotting- actie aan Kleine-Brogel gisteren. Zo te zien was wat ik deed een illegale daad. Toen ik net voor ik weer naar huis wilde vertrekken nog snel even wat beelden wilde maken van arrestaties werd ik namelijk zelf opgepakt.

Ik had me nochtans goed voorbereid die dag. Op de achterkant van mijn fotografenvest had ik een fluo lapje met in zwarte letters 'Press' bevestigd, mijn medewerkers- en perskaart van de nieuwssite waar ik stage loop had ik duidelijk zichtbaar op de voorkant van mijn vest gespeld en mijn lidkaart van de Vlaamse Vereniging voor Journalisten (VVJ) zat

grijpensklaar in mijn binnenzak. Zoals het een echte journalist betaamd had ik me de hele voormiddag als toeschouwer opgesteld: ik zorgde ervoor dat de politie niet voor de voeten liep, ik bleef op een veilige afstand van 'den draad' en identificeerde me wanneer me dit gevraagd werd. Tot ik dus die ene 'flik' tegenkwam.

'Hedde jij een perskaart?' Alleen al de manier waarop deze leidinggevende agent naar mijn persdocumenten vroeg, voorspelde niet veel goeds. Ik toonde hem netjes het kaartje dat ik aan m'n vest gespeld had en haalde mijn VVJ lidkaart boven. 'Boeit dieje gast, en pakt zijne camera af, want hij heeft geen perskaart' zei hij tegen zijn ondergeschikten en hoewel ik nog probeerde tegen te pruttelen, was voor hem hiermee de kous af. Mijn collega, een fotograaf, onderging hetzelfde lot. Mijn andere collega, een beroepsjournalist, beschikte wel over het juiste blauwe kaartje, hij mocht dus vrij beschikken. Toen hij het opnam voor zijn stagiër/cameraman, ik dus, werd ook hij bedreigd met arrestatie, dus na wat argumenten over en weer droop hij noodgedwongen af richting zijn wagen. Intussen vulde een agente een standaardformulier in waarin werd aangegeven dat ik gearresteerd werd wegens 'voorbereiding misdrijf'. Whatever..

De agente die me wat later in de boeien sloeg, fluisterde me toe dat deze leidinggevende flik 'gene gewone' was, zelf was ze gelukkig vriendelijk genoeg om me langs voren te boeien, zodat ik mijn camera zelf kon vasthouden. Dat was geen overbodige luxe, want enkele minuten later zat ik geboeid in een overvolle arrestatiewagen, die me via enkele hobbelige wegen naar het hart van de militaire basis voerde.

In het busje werden de inzittenden geëntertaint door een politieagent die aldoor grapjes meende te moeten maken over de geurtjes die de activisten volgens hem bij hadden, over de 'persvrijheid in België' en die meende dat ik moest weten dat zijn gebruikelijke werkterrein, namelijk Antwerpen, er zo erg aan toe was, dat hij niet kon begrijpen dat ik me bezig hield met een domme actie zoals deze. Omdat het gangpad tussen de arrestanten volgepropt stond met hun spullen en omdat deze agent zonodig achteraan in het busje moest gaan staan, besloot hij dat hij maar even met zijn 'boots' over deze bezittingen kon wandelen. Zijn gedrag verwonderde me helemaal niet, want zijn leidinggevende had even voordien al gelijkaardige uitspraken over stinkende activisten gedaan, hij zou voor zijn gedrag zeker niet op de vingers getikt worden.

Op de basis aangekomen moest ik net als alle andere arrestanten mijn bezittingen afgeven, inclusief mijn camera van enkele duizenden euro's. Na wat discussie over het al dan niet afstaan van mijn kostbaarste bezit, mocht ik samen met een agent naar een tentje vertrekken, waar mijn bezittingen in een zakje gestoken werden. Ook van mijn camera zou ik even afstand moeten doen, werd me duidelijk gemaakt. Voor de zoveelste keer startte ik de discussie dat ik een journalist was, dat men een gegronde reden moest geven voor mijn arrestatie en dat ik mijn kostbare videocamera niet zomaar wilde afgeven.

Na wat vijven en zessen werd de procureur erbij gehaald, een wat oudere man in burgerkledij. Ook hij bekeek mijn 'persdocumenten', waarop hij opmerkte dat de kaarten waarover ik beschikte niet als geldig beschouwd werden. Omdat hij mijn documenten niet zomaar kon negeren, besliste hij dat ik samen met enkele rechercheurs, iemand van het parket en een aantal militairen naar een andere plek zou gaan waar mijn beelden bekeken zouden worden.

Ik werd samen met mijn collega-fotograaf naar een gebouwtje op de basis gebracht, waar de beelden die ik op mijn tape had staan, grondig geanalyseerd werden. Na een grondige fouille, controle van mijn persdocumenten en een ondervraging, werd beslist dat mijn tapes zogenaamd 'illegaal materiaal' bevatten. Ik had namelijk enkele beelden gemaakt van activisten die over de omheining van het militair domein geklauterd waren. Omdat de draad van dit domein duidelijk zichtbaar was, had ik me schuldig gemaakt aan het filmen van een militair domein, wat dus strafbaar blijkt te zijn. Wanneer ik echter vrijwillig afstand zou doen van mijn beeldmateriaal, zou ik mijn camera terugkrijgen en onmiddellijk vrijgelaten worden. Zoniet riskeerde ik vervolging en inbeslagname van mijn apparatuur. Dat zowat alle aanwezige journalisten wel eens een beeldje van 'de draad' gemaakt hadden was evenmin een argument. Ook het VRT journaal bevatte die dag dus 'illegale' beelden.

Omdat ik mijn camera niet wilde kwijtspelen en omdat ik niet wist wat de juridische gevolgen zouden kunnen zijn, koos ik voor de eerste optie. Ik legde een verklaring af waarin ik instemde met de vernietiging van mijn tapes, waarin ik toegaf de militaire basis in beeld te hebben gebracht en waarin ik aangaf opgepakt te zijn als journalist. Twintig minuten later was ik weer een vrij man.

Dat ik mijn tapes kwijtspeelde was voor mij een probleem, ik had al enkele dagen gespendeerd aan een algemene reportage over bomspotting, de in beslag genomen cassettes bevatten de afsluitende beelden voor deze reportage. Dat ik enkele uren verloor door mijn arrestatie was ook vervelend, ik was immers van plan in de vroege middag te vertrekken om tegen 's avonds klaar te zijn met mijn montage. Wat me echter het meest stoorde was het feit dat men me zomaar kan oppakken als journalist.

Ok, toegegeven, ik beschikte niet over de officiële perskaart uitgereikt door het ministerie van Binnenlandse Zaken en ook het medium waarvoor ik werk klinkt niet meteen bekend in de oren van een doordeweeks agent. Maar ik beschikte wel over documenten waarmee ik kon aantonen dat ik een student journalistiek ben, die aangesloten is bij de VVJ en momenteel stage loopt bij een journalistiek medium. Bovendien was ik in het gezelschap van een beroepsjournalist die duidelijk maakte dat ik zijn stagiër was. Volgens mij kon er geen twijfel bestaan over het feit dat ik om professionele

redenen aanwezig was op deze actie.

Dat ik geen nationale perskaart op zak heb is trouwens niet zo verwonderlijk. Om die te krijgen moet je kunnen aantonen dat je gedurende drie jaar je brood verdiend hebt met journalistiek als hoofdberoep, je mag intussen geen commerciële activiteiten uitvoeren, etc.. Ik zou de journalisten die zonder deze kaart dagelijks de baan opgaan om nieuws te vergaren trouwens de kost niet willen geven, zelfs bij de VRT lopen er een aantal rond die het zonder dit blauwe kaartje moeten stellen. En dan heb ik het nog niet over al die cameramannen, geluidsmannen en technici die vaak in het gezelschap van journalisten vertoeven.

Hoewel ik geen kaas gegeten heb van mediarecht, denk ik toch te weten dat eenieder die regelmatig nieuws vergaart, als journalist beschouwd wordt voor de wet, met wettelijke bescherming tot gevolg. Ook meen ik me te herinneren dat 'journalist' geen beschermde titel is, terwijl 'beroepsjournalist' dit wel is. De komende dagen wil ik me dan ook informeren over deze wettelijkheden. Het zou me immers verbazen indien enkel beroepsjournalisten met het juiste kaartje hun beroep correct mogen uitoefenen. Terwijl de 'gewone' journalisten maar beter kunnen uitkijken dat ze niet de verkeerde flik tegen het lijf lopen, die hen zonder pardon de bak kan zou kunnen indraaien. Indien dit realiteit zou zijn, zouden zowat alle regionale reporters, alle journalisten in bijberoep, alle studenten journalistiek en alle burgerjournalisten beter een andere bezigheid gaan zoeken, omdat ze altijd het risico zouden lopen van hun apparatuur en vrijheid beroofd te worden door de politie.

Mij kan het echt niets schelen dat erkende beroepsjournalisten gratis met de trein mogen reizen, korting krijgen op magazines, bepaalde rechtzaken mogen opvolgen en achter de politielinies mogen lopen op betogingen, ik gun het hen van harte. Ik ben zelfs bereid om nog drie jaar te wachten tot ik ook beroeps kan worden. Ik begrijp zelfs dat het niet zo maar mogelijk is om alle zelfverklaarde journalisten van deze voordelen te laten genieten. Ik wil echter wel in staat zijn om net als hen mijn 'job' te kunnen doen zonder in de boeien gelsagen te worden, vorige week als student, deze week nog als stagiair en over enkele weken als volwaardig en wettelijk beschermd, afgestudeerd journalist, al dan niet met de 'juiste' perskaart.

De Wereld Morgen, 2010.04.03, Ittai De Vree

UP

Leve de pedofielen, weg met de katholieke Kerk!

Ach Benno Barnard, zijn provocaties en de zo geroemde vrijheid van meningsuiting. Leve God, weg met Allah - het is niet bepaald een subtiele titel. Maar moet kunnen zeker. Wat dacht u overigens van: Leve de pedofielen, weg met de katholieke Kerk?

Wie bij Allah zweert zal hem voorspelbaar als smadelijk ervaren. Maar moet kunnen in een klimaat waarin men minaretten en hoofddoeken wil beperken of verbieden; een sfeer waarin we al gauw achter elke moslim(a) een huis tuin en keuken terrorist menen te zien.

De zowel verontwaardigde als triomferende Barnard (zie je wel!) verklaart zijn "als grapje bedoelde" titel. Dankzij alle in naam van de god van de christenen aangerichte bloedbaden, zijn we op onze hoede voor 'het' (moslim)fundamentalisme. Zozeer zelfs, haast ik me eraan toe te voegen, dat mensen als Barnard en andere ontblote knappe koppen, zelf iets fundamentalistisch krijgen.

Maar laat ik Barnard het voordeel van de twijfel gunnen. Leve de nazi's, weg met de Israëli's. Zou ook maar één universiteit een lokaal ter beschikking stellen voor een lezing met deze titel? Zou ook maar één krant zo'n opiniestuk publiceren? Of wat dacht u van: Leve de pedofielen, weg met de katholieke Kerk? Want dankzij de misdaden van pedofielen nemen we nu een krachtadig standpunt in tegen pedofiele priesters. Hoe zit het met deze vrijheid van meningsuiting?

Wat de niet aflatende beschuldigingen van pedofilie aan het adres van die Kerk betreft, valt het op dat ook hier (bijna) iedereen met de wolven meehuult. Een vijftiental jaar geleden was het van hetzelfde laken een broek, toen vooral gezins- en familieleden verdacht gemaakt werden op basis van zichzelf vermenigvuldigende, laattijdige herinneringen van volwassenen die beweerden als kind seksueel misbruikt geweest te zijn, herinneringen die niet zelden opflakkerden of gefabriceerd werden in een therapeutische situatie.

De katholieke Kerk heeft nooit op mijn sympathie mogen rekenen. Ik ben niet alleen een ongelovige hond, ik weet ook wat die Kerk met de allerbeste bedoelingen en met heilig vuur met ketters als ik en met andersgelovigen, Joden op kop, heeft aangericht. Verdachtmakingen van seksuele perversie en misbruik is een eeuwenoude techniek om machthebbers, tegenstanders en vijanden te verlagen. Geen rook zonder vuur; er blijft altijd wel iets van hangen.

Ik twijfel er niet aan dat in situaties waarin een volwassene(n) veel gezag en/of macht heeft/hebben over jongeren, daar misbruik van gemaakt kan worden en af en toe ook wordt. De gezinssituatie en ook het onderwijs vormen daar helaas niet altijd een uitzondering op (of is dit aantoonbare feit een niet toegelaten mening?). Het aan katholieke priesters opgelegde celibaat kan een en ander in de hand werken. Maar de huidige massale 'coming out' van slachtoffers, die zich op latere

leeftijd plotseling vreselijke trauma's herinneren of menen te herinneren, waardoor een serieuze minderheid van priesters verdacht gemaakt en beschuldigd wordt van pedofilie - het heeft iets van een hetze, iets ongeloofwaardigs.

Wat te midden alle verontwaardiging opvalt, is dat zo goed als niemand de moeite neemt om de concrete feiten na te trekken. Over welk misbruik gaat het? Een aai over de bol, een tikje op de poep, platonische verliefdheid (al dan niet wederzijds), penetratie, oraal, vaginaal, anaal? Wat verstaan we (na Dutroux) onder pedofilie? Is alle erotiek en seksualiteit tussen minder- en meerderjarigen altijd en overal uit den boze? Hoe zat dat in vroeger tijden? Waardoor is dat veranderd? Waarom mogen ouders en voogden, toch ook volwassenen, op tal van andere terreinen wel autonoom beslissen over het gaan en staan van (hun) minderjarigen?

Elk misbruikt kind is er één te veel, maar hoeveel kinderen werden er aantoonbaar misbruikt en op hoeveel potentiële slachtoffers? Op welke leeftijd werden ze door priesters misbruikt? Gebeurde het voor hun vijfde levensjaar dan zijn hun herinneringen zo goed als onbetrouwbaar. En als het nadien gebeurde, na hoeveel tijd herinnerde ze zich dat dan? En zijn die herinneringen dan nog betrouwbaar? Zijn er andere bewijzen dan herinneringen?

Dateren die herinneringen van voor de huidige 'doorbraak' van herinneringen en getuigenissen die de aandacht voor dergelijk slachtofferschap aanzwengelen en bijkomende herinneringen kunnen doen ontstaan (zoals experimenteel aangetoond door geheugendeskundigen)? Waren er getuigen van het misbruik? Wat kan de Kerk anders dan af en toe schuld bekennen? Volgt de paus de opgeklopte media, dan moet hij een soort algemene schuldbekentenis afleggen, de hele Kerk, alle priesters veroordelen.

Ik herhaal het, behalve architecturaal heb ik niets met kerken, synagogen, minaretten en godsdiensten; maar deze gemakkelijke kritiek wekt bij mij plaatsvervangende schaamte op, behalve als hij ervoor zou kunnen zorgen dat het celibaat eindelijk afgeschaft wordt.

De Wereld Morgen, 2010.04.03, Gie van den Berghe

[UP](#)

Gemeenten in rand vragen bouwpromotoren voorrang te geven aan Nederlandstaligen

Sommige gemeenten in de rand rond Brussel, zoals Vilvoorde, Gooik en Overijse, hebben afspraken gemaakt met bouwpromotoren om nieuwe woningen bij voorkeur te verkopen aan Nederlandstaligen. Dat blijkt uit een reportage van het VRT-programma Panorama die vanavond te zien is.

Mondelinge afspraken

Het gaat om mondelinge afspraken, waarvan niets op papier zou staan, zo luidt het. De afspraken worden in de reportage onder meer door burgemeester Michel Doomst van Gooik bevestigd.

Vlaams karakter vrijwaren

Promotoren van grotere bouwprojecten wordt vriendelijk verzocht enkel reclame te maken in het Nederlands. Ook wordt hen gevraagd een lijst met kandidaat-kopers door te geven aan het gemeentebestuur. De gemeentes zelf screenen de lijst en gaan dan na of de anderstaligen bereid zijn om Nederlands te leren. Als blijkt dat een kandidaat-koper geen Nederlands wil leren, wordt de bouwpromotor verzocht om aan anderen te verkopen, aldus de VRT.

Volgens de burgemeesters is de praktijk te verdedigen om het Vlaamse karakter van de gemeente te kunnen vrijwaren.

Goede relatie met gemeentebestuur

Bouwpromotoren zijn niet verplicht mee te werken, maar zouden wel hun medewerking verlenen, zo leert de reportage. Een goede relatie met het gemeentebestuur is immers belangrijk, bijvoorbeeld om bepaalde vergunningen te krijgen.

Panorama brengt in dezelfde reportage ook verslag vanuit Quebec in Canada, waar de Franstalige overheid tracht om de 'verengelsing' tegen te gaan. (sam/lb)

De Morgen, 2010.04.04

[UP](#)

Racistische slogans op afgebrande snackbar Deurne

In Deurne heeft het vanochtend gebrand in een snackbar aan het Cogelsplein. Op de gevel zijn een hakenkruis en racistische slogans aangebracht, gericht tegen de Turkse uitbater van de pizza- en pitazaak. De politie onderzoekt of er een verband is tussen de slogans en de brand, die waarschijnlijk werd aangestoken.

De brandweer had het vuur snel onder controle, maar het pand leed vooral veel rookschade. Door de bluswerken werd het tramverkeer een vijftiental minuten stilgelegd. (belga/sam)

De Morgen, 2010.04.03

[UP](#)

Rechts-extremisten waarschuwen voor geweld tijdens WK voetbal

Rechts-extremisten in Zuid-Afrika hebben de landen die in juni aan het WK voetbal deelnemen aangeraden hun teams thuis te houden. De voetbalteams vermijden zo een reis naar "het land van de moord".

De waarschuwing van de blanke extremisten komt er na de -nochtans niet raciaal geïnspireerde- moord op leider Eugene Terreblanche van de fascistoïde Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB). Die moord is "een oorlogsverklaring" van de zwarten tegen de blanken, stelde vandaag in Ventersdorp, in de Noordwestprovincie, Andre Visagie van de AWB. (belga/lb)

De Morgen, 2010.04.03

[UP](#)

"Afspraken van gemeenten met bouwpromotoren zijn onwettig"

De burgemeesters in de Brusselse rand die afspraken maken met bouwpromotoren om nieuwe woningen bij voorkeur te verkopen aan Nederlandstaligen, handelen onwettig. Dat zegt Vlaams parlementslid en voormalig minister van Wonen en Stedenbeleid Marino Keulen (Open Vld).

Uit een reportage in het VRT-programma Panorama bleek dat sommige gemeenten in de rand rond Brussel, zoals Vilvoorde, Gooik en Overijse, afspraken maken met bouwpromotoren.

"Die overeenkomsten zijn onwettig", reageert Marino Keulen maandag. "Daarom gebeuren ze ook informeel, van zodra er iets op papier staat kan er worden opgetreden."

Het stoort Keulen dat de betrokkenen zich beroepen op de Vlaamse wooncode. "Die zegt absoluut niets over koopwoningen", aldus de voormalige minister. "De wooncode bevat enkel een inspanningsverbintenis om Nederlands te leren voor kandidaat-huurders van sociale woningen. De burgemeesters verschuilen zich dus achter drogredenen."

Ook Vlaams parlementslid Eric Van Rompuy (CD&V) liet al weten de handelwijze van de burgemeesters af te keuren. (belga/adb)

De Morgen, 2010.04.05

[UP](#)

Barnard had lijfwachten Dewinter nodig

BRUSSEL - De Nederlandse schrijver Benno Barnard liet zich tijdens zijn lezing aan de Universiteit Antwerpen bijstaan door de twee persoonlijke lijfwachten van Vlaams Belang-kopstuk Filip Dewinter.

Dat meldt de regionale zender ATV maandag. De auteur was zelf naar het Vlaams Belang gestapt om bescherming te vragen. Die zou hij van de Antwerpse politie niet hebben gekregen.

Volgens ATV werden de lijfwachten ter beschikking gesteld via Tanguy Veys, VB-provincieraadslid uit Oost-Vlaanderen en een vertrouweling van Filip Dewinter.

De lezing van Barnard, met de titel 'Leve God, weg met Allah', werd woensdagavond verstoord door fanatieke moslims. De website 'Sharia4Belgium' had daartoe opgeroepen.

Uiteindelijk bleef het bij roepen en werd er geen geweld gebruikt. De politie moest een twintigtal demonstranten het gebouw uit leiden.

De Standaard, 2010.04.05, wle

[UP](#)

"Deals met bouwpromotoren stimuleren Vlaams karakter"

Vlaams minister Geert Bourgeois. De burgemeesters in de Brusselse rand die afspraken maken met bouwpromotoren om nieuwe woningen bij voorkeur te verkopen aan Nederlandstaligen, stimuleren het Nederlandstalig karakter van hun gemeente. Dat zegt woordvoerder Bert Maertens van minister Geert Bourgeois (N-VA), die bevoegd is voor de Vlaamse rand rond Brussel.

Uit een reportage in het VRT-programma Panorama bleek zondagavond dat sommige gemeenten in de rand rond Brussel, zoals Vilvoorde, Gooik en Overijse, mondelinge afspraken maken met bouwpromotoren. Onder meer voormalig minister van Wonen en Stedenbeleid Marino Keulen (Open Vld) verklaarde al dat de afspraken onwettig zijn.

Geen probleem indien wettig

Geert Bourgeois laat nu weten respect te hebben voor een eigen initiatief van de burgemeesters om het Nederlandstalig karakter van hun gemeente te stimuleren. "Als de afspraken wettig blijken te zijn, is er voor de minister geen probleem", zegt Bert Maertens.

Klacht

Bourgeois hoedt zich wel voor uitspraken ten gronde over de zaak. "Daarvoor moeten we een juridisch oordeel afwachten", aldus Maertens. "Als er een klacht wordt ingediend, moet die eerst worden onderzocht." FDF-voorzitter Olivier Maingain liet al weten naar de rechter te zullen stappen. (belga/eb)

De Morgen, 2010.04.05

UP

"Abu Imran heeft wel degelijk gerechtelijk verleden"

Fouad 'Abu Imran' Belkacem, de islamitische extremist achter Sharia4Belgium, heeft verscheidene strafbare feiten op zijn kerfstok. Hij werd veroordeeld voor inbraak en weerspannigheid in 2002, 2004 en 2007. Dat meldt ATV.

Nadat vrijdag 150 organisaties en moskeeën hun afkeer van Sharia4Belgium hadden laten horen, kreeg Antwerps sp.a-gemeenteraadslid Youssef Slassi een seintje uit de Marokkaanse gemeenschap. "Abu Imran zou bekend zijn bij politie en parket. Dat heb ik ook gezegd in het programma van Jurgen Verstrepen en Margriet Hermans op Gunk-TV."

"Dat ze ons nu marginaliseren en criminaliseren, hadden we voorspeld", zegt Abu Imran. "De eerste stap was om ons juridisch aan te vallen. De tweede stap is de criminalisering, zoals nu bezig is. Wij zijn daarop voorbereid. Het stoort ons niet. Het gaat hen niet lukken om onze aandacht af te leiden van ons doel. We krijgen steun van over heel de wereld. De islamitische revolutie is al volop bezig."

Vorige week werd een lezing van Barnard, met de titel 'Leve God, weg met Allah', verstoord door fanatieke moslims. De website Sharia4Belgium had daartoe opgeroepen. Uiteindelijk bleef het bij roepen en werd er geen geweld gebruikt. De politie moest een twintigtal demonstranten het gebouw uit leiden. De website van Sharia4Belgium werd offline gehaald. Er kwam inmiddels een andere website in de plaats: Shariah4Belgium, met een extra h.

Gazet van Antwerpen, 2010.04.06

UP

Abu Imran onder vuur

ANTWERPEN - Volgens SP.A'er Youssef Slassi wordt Abu Imran, alias Fouad Belkacem, woordvoerder van Sharia4Belgium, in Marokko gezocht voor criminele feiten. Belkacem wuift de beschuldigingen weg.

'Abu Imran, voorvoerder van Sharia4Belgium, wordt in Marokko gezocht voor zware criminele feiten.' Dat vertelde Youssef Slassi, SP.A-gemeenteraadslid in Antwerpen, zondag tijdens Verstrepen & Hermans op Gunktv.

Tegenover De Standaard bevestigt hij dat, maar hij nuanceert. 'Het zou gaan om drugshandel en autozwendel, al heb ik dat maar vernomen uit het Marokkaanse milieu. Bewijzen heb ik niet.'

Abu Imran lacht de beschuldigingen weg. 'Hoe dom zou ik zijn om in België in alle media politiek en staat aan te vallen, terwijl ik in Marokko word gezocht', reageert hij. 'Men probeert ons monddood te maken. Eerst met klachten tegen de organisatie en nu gaat men de man spelen en mij criminaliseren. Ik verwerp de democratie, maar ik doe niets illegaals. Geef mij het adres van Youssef Slassi en ik stuur hem een fruitmand om hem te bedanken. Slassi noemt mij een slechte moslim, terwijl hij de afvallige is. Op de dag des oordeels zal Allah uitmaken wie schuldig is.'

Abu Imran heet in werkelijkheid Fouad Belkacem (27) en woont in Boom. Voor de Antwerpse politie is hij een onbekende. Het Boomse politiekorps verwijst naar het Antwerpse parket dat evenmin een strafdossier vindt op naam van Fouad Belkacem of Abu Imran. Bij het federale parket konden we gisteren niets vernemen.

Belkacem is geen onbekende in de Rupelstreek. Als twintiger werd hij voorzitter van El Islaah, een jongerenproject dat de spanningen tussen autochtonen en allochtonen moest ontladen. Al snel doken er negatieve berichten op. Peter Calluy trok als straathoekwerker aan de alarmbel omdat hij meende dat Belkacem en zijn allochtone jeugdwerkers antidemocratische en fundamentalistische waarden predikten. 'Ik herinner mij Belkacem als een charismatisch iemand, verbaal sterk en

agressief', aldus Calluy. 'Hij had een grote invloed op de jongeren. Ik hoorde steeds vaker uitspraken als "alle homo's tegen de muur". Belkacem is een gevaarlijk man die in heel Europa contacten onderhoudt met moslimextremisten. Vaak zie ik wagens met vreemde nummerplaten voor zijn woonst staan. Zijn oudere broer Hicham zou al bij wapenhandel betrokken geweest zijn.'

De thuisbasis van El Islaah, jeugdhuis Den Dijk, werd gesloten omdat de huur niet meer kon worden betaald. Belkacem vond onderdak bij de AEL, de Arabisch Europese Liga, die in 2004 met MDP, Moslim Democratische Partij, naar de verkiezingen trok.

Lang duurde het huwelijk tussen Belkacem en de partij niet. Op sharia4belgium.webs.com omschrijft Belkacem democratie als 'de ware essentie van het kwaad'. Vrijdag haalde provider Webs de site offline na klachten. 'Het interne reglement is geschonden', klonk het.

Sinds dit weekend zijn de Antwerpse moslimextremisten opnieuw online op shariah4belgium.webs.com, met een extra 'h' voor de '4'. 'Wij zijn op de hoogte', reageert André Vandoren, directeur van OCAD, de centrale antiterreurdienst. 'Een en ander hebben ze zelf al geschraapt, maar de sfeer blijft dezelfde. Wij bekijken de site met argusogen.'

De Standaard, 2010.04.06, Jochen Vandenberg

UP

"Al onder Dehaene afspraken met bouwpromotoren"

Voormalig premier en huidig koninklijk opdrachthouder Jean-Luc Dehaene (CD&V) was tussen 2000 en 2007 burgemeester van Vilvoorde.

Volgens schepen van Sociale Zaken Hans Bonte (sp.a) werden in Vilvoorde al afspraken gemaakt met projectontwikkelaars toen koninklijk bemiddelaar Jean-Luc Dehaene daar nog burgemeester was. "Ik heb het nooit anders geweten en ik ben intussen al tien jaar schepen", verklaarde Bonte dinsdag op de VRT-radio.

"In een aantal nieuwe verkavelingen is het zo dat het overgrote deel bestaat uit Nederlandstalige gezinnen, terwijl dat elders in de stad anders loopt", aldus Bonte. Volgens hem gaat het om een maatregel die werkt en die niet nieuw is. "Dat was ongetwijfeld ook toen (wanneer Dehaene burgemeester was, nvdr) het geval", luidt het.

Volgens Bonte zou het kunnen dat ook de voorganger van de koninklijk bemiddelaar daar "al aandacht voor vroeg". (belga/mvdb)

De Morgen, 2010.04.06

UP

Barnard beschermd door lijfwachten Dewinter

BRUSSEL - De lijfwachten die Benno Barnard beschermden tijdens zijn lezing in Antwerpen, blijken ook op te treden voor Filip Dewinter.

Tijdens een debat in Gent, een jaar geleden, leerde de Nederlandse schrijver Benno Barnard Tanguy Veys kennen. Met enkele mensen gingen ze later die avond iets drinken op een terras. Daar hoorde Barnard dat Veys lid is van Vlaams Belang.

'Hij vroeg of ik geïnteresseerd was om een digitaal knipselarchief toegestuurd te krijgen', zegt Barnard. "'Doe maar', antwoordde ik. Het archief bevat krantenknipsels over van alles en nog wat. Maar een jaar lang had ik geen contact meer met Veys.'

Tot de politie Barnard verwittigde dat Sharia4Belgium amok zou maken tijdens zijn lezing aan de Universiteit Antwerpen, vorige woensdag. 'Mijn vrouw vond dat ik me niet moest laten intimideren en de lezing moest houden. Maar zei ook dat de politie maar zou ingrijpen als er iets gebeurt. Met andere woorden: als het al te laat is. En dat ik dus voor bescherming moest zorgen. Maar ik had geen idee hoe en via wie. Tot ik me de naam van Veys herinnerde. Ik belde hem, hij antwoordde dat hij voor bescherming kon zorgen. De namen van Dewinter en van Vlaams Belang vielen niet. Ik vroeg alleen om ervoor te zorgen dat die mannen niet gewapend zouden zijn. Pas toen ik in Antwerpen aankwam, begreep ik dat die twee ook als lijfwacht fungeren als Filip Dewinter een publiek optreden heeft. Nou en? Ik heb geen sympathie voor Vlaams Belang', aldus Barnard.

Youssef Slassi, SP.A-gemeenteraadslid in Antwerpen, zei zondag tijdens het programma Verstrepen & Hermans op GunkTV dat Abu Imran, de woordvoerder van Sharia4Belgium, in Marokko gezocht wordt voor zware criminele feiten. 'Het zou gaan om drugshandel en autozwendel. Ik heb dat vernomen in het Marokkaanse milieu. Bewijzen heb ik niet', aldus Slassi tegenover De Standaard. Abu Imran ontkent de beschuldigingen. 'Men probeert ons monddood te maken. Ze spelen de

man', zei hij.

Imran heet eigenlijk Faoud Belkacem. Hij werd al eens opgemerkt voor zijn extremistische opvattingen in het allochtonenjeugdwerk in Boom.

De Standaard, 2010.04.06, (ig, vjb)

UP

Benno Barnards grote gelijk

Beste Benno,

'Een vraagje aan Hippias', zo luidde de titel van het opiniestuk (DS 3 april) waarin je nog eens flink en fier je mening hebt verkondigd. Nou ja, opiniestuk... De grens tussen een polemische column en brutaal scheldproza blijkt bij jou soms flinterdun te zijn. Over je hybris en goede bedoelingen bestaat gelukkig geen twijfel: je waarschuwt weldenkend Vlaanderen voor een 'apocalyptische scheiding der geesten' en voor het 'Kwaad' dat volgens jou een Saudische hoofddoek draagt.

Met je smadelijke aanvallen aan mijn adres laat je weinig ruimte voor een hoffelijk debat, maar wellicht is dat eigen aan polemische columns, genre dat je met verve beoefent en dat tenslotte ook je broodwinning uitmaakt. Wat me echter wél stoort, is je ongeloofwaardige karikatuur van het actief pluralisme aan de Universiteit Antwerpen. Van een toch niet onintelligent man als jij had ik meer en beter verwacht. Niet gehinderd door enige kennis van zaken ga je wild tekeer, maar de intellectuele inspanning om verder te komen dan enkele populistische clichés en wat leuke citaten wil of kun je blijkbaar niet opbrengen.

De Universiteit Antwerpen is, en als rector schrijf ik dit met trots en overtuiging, inderdaad een actief pluralistische universiteit. In de Antwerpse en Vlaamse realiteit van vandaag, maken we daarmee geen gemakkelijke, maar wel een noodzakelijke keuze. Actief pluralisme staat geenszins gelijk met vrijblijvend multiculturalisme, maar wil integendeel de mogelijkheden van dialoog, kritische reflectie en herbronning exploreren. Actief pluralisme is zelf geen levensbeschouwing, maar een houding ten aanzien van (de eigen en andere) levensbeschouwingen. Het insisteert op een inhoudelijke dialoog binnen en tussen levensbeschouwingen en op een concreet engagement dat levensbeschouwingen als overtuiging én praktijk ernstig wil nemen. Natuurlijk is een actief pluralistische houding kwetsbaar: vanuit die houding wil men immers spreken met (en dus niet schreeuwen tegen) elkaar en niet over elkaar, de wederzijdse clichés doorpriken en pogen zich in de ander in te leven en zo te verstaan. Dit is een proces van vallen en opstaan, maar het lijkt ons de boeiendste weg om op termijn een samenleving te creëren, waarin - ondanks en dankzij de verschillen - wederzijds respect en verbondenheid geen dode letter zijn.

In Vlaanderen - en zeker in Antwerpen - is de aanwezigheid van uiteenlopende levensbeschouwingen niet meer weg te denken. Naïviteit voor de risico's daarvan, en in het bijzonder het negeren van het gevaar van extremisme en fundamentalisme, zou misplaatst zijn, ook en vooral in academische middens. Maar als samenleving kunnen wij van die diversiteit ook sterker worden. Maar dat vergt dialoog en het engagement om verder te kijken dan het geroep aan de oppervlakte. Net daarom integreert de Universiteit Antwerpen het actief pluralisme in onderwijs en onderzoek. Al onze studenten volgen een vak levensbeschouwing dat hen kritisch laat kennismaken met de diversiteit aan levensbeschouwelijke en filosofische stromingen. Wij hebben een pastorale dienst en een vrijzinnige dienst, wij hebben toonaangevende instituten en centra zoals het Instituut voor Joodse Studies en het Centrum voor Migratie en Interculturele Studies en werken onder meer nauw samen met UCSIA, dat de universitaire jezuïtische traditie bewaart.

De Universiteit Antwerpen kiest onverkort voor wederzijds respect, dialoog en studie van levensbeschouwingen op academisch hoog niveau. Nog een goed voorbeeld hiervan is de opleiding 'Verdieping in de islamitische godsdienst', waar jij zo graag de spot mee drijft. En waar heb je je laten wijsmaken dat we er terroristen en fundamentalisten kweken, jij die toch het imago had van een kritisch en gedocumenteerd denker? De opleiding, die overigens wordt gefinancierd door de Vlaamse overheid, is net bedoeld om islamleerkrachten in het secundair onderwijs een verdieping op academisch niveau te bezorgen over de islam in de context van onze westerse maatschappij en zo de kwaliteit van het onderwijs in Vlaanderen over de islam te verhogen. Zo wordt vermeden dat radicale buitenlandse groepen in Vlaanderen varianten van de islam zouden kunnen propageren in een onwetenschappelijk en politiek islamitisch opleidingsaanbod. Want dat wil toch niemand?

Ach, Benno... Het zou je sieren mocht je de intellectuele inspanning willen doen om verder te kijken dan je Eigen Grote Gelijk. Voor de Universiteit Antwerpen is dat een dagelijks engagement, dat uiteraard veel meer tijd, moeite en inspanning vergt dan goedkoop populisme. Ik ben er trots op dat er voor dit laatste aan onze Universiteit geen plaats is.

Alain Verschoren is de rector van de Universiteit Antwerpen

De Standaard, 2010.04.06

UP

Blank en zwart in clash na dood Terre'Blanche

Proces tegen twee verdachten van start

VENTERSDORP - De Zuid-Afrikaanse politie heeft dinsdag moeten ingrijpen om tweeduizend mensen, verdeeld in groepen zwarten en blanken, uit elkaar te halen. De twee groepen stonden voor een zwaar bewaakte rechtbank waar de eerste hoorzitting plaatsvond met een tiener en een boerenknecht die zouden hebben bekend de blanke racist Eugene Terreblanche te hebben gedood.

De twee groepen wilden elkaar te lijf gaan toen een middelbare blanke vrouw haar frisdrank over zwarten spoot die Zulu-teksten van het Zuid-Afrikaanse volkslied zongen. Even daarvoor zongen blanken de delen van het volkslied die in het Afrikaans zijn opgesteld en uit de tijd van de apartheid stammen. Bovendien zwaaiden zij met vlaggen uit de tijd dat de blanken in Zuid-Afrika aan de macht waren.

De blanken waren bij de rechtbank aanwezig om het gezin van Terre'Blanche te steunen, zwarten waren juist gekomen om de twee verdachten, van 15 en 28 jaar, te steunen. Achteraf bood Pieter Steyn, provinciaal leider van de Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB), zwarten zijn excuses aan voor het voorval met de frisdrank.

De Standaard, 2010.04.06, Ilo

UP

Blank en zwart slaags bij rechtbank Zuid-Afrika

VENTERSDORP - In Zuid-Afrika zijn twee zwarte mannen die worden verdacht van de moord op de extreem rechtse leider Eugene Terre'Blanche, dinsdag officieel in staat van beschuldiging gesteld. Buiten het gerechtsgebouw in de plaats Ventersdorp kwam het tot schermutselingen tussen blanken en zwarten, meldde de Britse omroep BBC.

De zitting vond achter gesloten deuren plaats omdat een van de verdachten minderjarig is. De zwarte mannen van vijftien en 28 jaar hebben tegen de politie bekend de 69-jarige Terre'Blanche zaterdag te hebben doodgeslagen met stokken en hakmessen. Hij zou hebben geweigerd hun salaris uit te betalen.

Enkele honderden leden van de extreem rechtse Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) van Terre'Blanche waren bij de rechtbank in Ventersdorp. Ze zwaaiden in de noordelijke plaats met AWB-vlaggen en zongen het oude volkslied uit de tijd van de apartheid.

Honderden zwarte belangstellenden zetten op hun beurt het huidige volkslied in. De spanningen liepen hoog op tussen beide groepen. De politie wierp een barricade van prikkeldraad op om de blanken en zwarten van elkaar te scheiden, na enkele schermutselingen tussen de menigtes.

Een politiehelikopter cirkelde boven het kleine boerendorp. Op de grond was een flinke politiemacht in kogelwerende vesten op de been.

AWB-commandant Pieter Steyn verklaarde dat de beweging had opgeroepen tot kalmte en eerdere wraakdreigementen had ingetrokken. Secretaris-generaal André Visagie van de AWB sprak dit tegen. 'We hebben ons plan niet ingetrokken. We zullen zijn dood wreken, maar we zullen het niet nu meteen doen.' De AWB streeft naar een eigen staat voor Afrikaners binnen Zuid-Afrika. Die Afrikaners zijn nazaten van voornamelijk de Nederlanders, Duitsers en Fransen.

Volgens de AWB zijn de raciale spanningen onlangs aangewakkerd doordat een jeugdleider van president Jacob Zuma's ANC in het openbaar het lied Kill the Boer (Dood de Boer) zong. Een rechtbank heeft het antiapartheidslied verboden. Het regerende ANC stelt dat het geen spanningen wil doen oplaaien en dat het strijdlied slechts deel uitmaakt van zijn geschiedenis.

de Volkskrant, 2010.04.06

UP

Blanke extremisten bedreigen wereldkampioenschap voetbal

Zuid-Afrikaanse extreem-rechtse leider Eugène Terreblanche in zijn boerderij vermoord

De Zuid-Afrikaanse extreem-rechtse leider Eugène Terreblanche, een fervent aanhanger van de apartheid, is zaterdag thuis vermoord. Hij werd door twee moordenaars verrast in zijn boerderij en zou op beestachtige manier met machetes afgemaakt zijn. De moord zou echter geen racistische achtergronden hebben.

KAAPSTAD | De 69-jarige charismatische leider van de Afrikaner Weerstandsbeweging werd in zijn boerderij in

Ventersdorp, in het noordwesten van het land, gedood tijdens een twist met twee van zijn bedienden - één van hen was minderjarig - over achterstallig loon. De twee werden aangehouden op beschuldiging van moord, aldus SAPA. Volgens de lokale bronnen werd Terreblanche in zijn slaap aangevallen. "Het lichaam van Eugène Terreblanche lag op zijn bed, met zware verwondingen aan het gelaat en het hoofd", verklaarde een politiewoordvoerder.

De Zuid-Afrikaanse president Jacob Zuma heeft na de moord op de blanke rechts-extremistische leider tot kalmte opgeroepen. Volgens de BBC zei Zuma zondagmorgen dat de moord niet tot rassenhaat mag leiden. Hij riep de bevolking op zich niet te laten meeslepen en verschillende politiewoordvoerders onderstreepten dat het niet om een daad met etnische of racistische motieven gaat.

Ook boerenorganisaties uit de omgeving van Ventersdorp in het noordwesten van het land, waar de 69-jarige Terreblanche op zijn boerderij Villanna na een ruzie over achterstallig loon werd gedood, maanden aan tot kalmte. Ze maken zich zorgen over de groeiende spanningen de jongste tijd. De Zuid-Afrikaanse extreemrechtse beweging heeft echter gezegd dat de moord op de prominente leider zal gewroken worden, maar vraagt haar leden kalm te blijven en niet onmiddellijk te reageren. Een woordvoerder van de oppositiepartij Democratische Alliantie, Juanita Terblanche, wees op de problemen op het platteland, die door "onverantwoorde racistische uitspraken" steeds meer aangewakkerd worden. Volgens de politie werd Terreblanche, leider van de Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB), zaterdag op zijn boerderij door een 21-jarige man en een 15-jarige jongen gedood. Politiewoordvoerder Adele Myburgh zei dat beiden tijdens een eerste verhoor hebben aangegeven dat ze voor hun werk op de boerderij niet waren betaald. Terreblanche en beide werknemers waren op het ogenblik van de feiten alleen op de boerderij. De daders zullen snel voor de rechter geleid worden. Ze kunnen aangeklaagd worden voor moord en riskeren dus een zeer zware straf.

Terreblanche was, als vastberaden tegenstander van de afschaffing van de apartheid in Zuid-Afrika, eerder met het gerecht in aanraking gekomen en werd in 2001 tot een gevangenisstraf veroordeeld. Hij heeft tot 2004 in de gevangenis gezeten en werd door zijn aanhangers na zijn vrijlating in triomf onthaald. Na de val van het apartheidsregime heeft hij er voor gepleit om een eigen staat voor blanke Afrikanen op te richten, maar de jongste jaren was zijn aanhang sterk geslonken.

Schaduw over WK voetbal

Rechts-extremisten in Zuid-Afrika hebben de landen die in juni aan het WK voetbal deelnemen, aangeraden hun teams thuis te houden. De voetbalteams ontwijken zo een reis naar "het land van de moord". De waarschuwing van de blanke suprematisten komt er na de - nochtans niet raciaal geïnspireerde - moord op leider Eugene Terreblanche. Die moord is een "oorlogsverklaring" van de zwarten aan de blanken, stelde Andre Visagie van de AWB zondag in Ventersdorp. Het is alweer een schaduw die boven het wereldkampioenschap voetbal in juli is gaan hangen.

Met geweld, nazi-symboliek en dreigingen hebben Terreblanche en zijn "boeren" hun hele leven geprobeerd het apartheidsregime in het zadel te houden, wat hen na de vrijlating van Nelson Mandela echter steeds minder lukte. De vader en zelfs de grootvader van Terreblanche hadden al voor de "blanke zaak" in Zuid-Afrika gevochten. Terreblanche, die ook gedichten en toneelstukken schreef, gold als charismatische persoon, die zich echter in het publiek ook al eens belachelijk maakte met openbare dronkenschap en seksaffaires. Hijzelf zei ooit dat hij in de gevangenis veranderd was in "een herboren Christus", die met vreedzame middelen wilde streven naar een "vrije boerenrepubliek".

Hoewel de moord geen racistische inslag had, beschouwen rechts-extremisten haar als een oorlogsverklaring van de zwarten aan de blanken

De Morgen, 2010.04.06, Frank Schlömer

[UP](#)

CD&V intern verdeeld over "burgemeesterdeals" in Rand

Taalafspraken met bouwpromotoren zetten kwaad bloed bij FDF én Eric Van Rompuy

De burgemeesters van Gooik, Overijse en Vilvoorde maken afspraken met bouwpromotoren om nieuwe woningen enkel aan Nederlandstaligen te verkopen. Dankzij die deals bevindt het drietal zich ineens in het oog van de nakende B-H-V-storm.

Door Tine Peeters

Gooik/overijse/vilvoorde | De drie CD&V'ers krijgen het binnen en buiten hun partij hard te verduren. Zowel FDF-voorzitter Olivier Maingain als CD&V'er Eric Van Rompuy noemen de akkoorden, die nooit op papier werden gezet, onwettig. De FDF'er overweegt een strafrechtelijke klacht tegen het drietal.

Er is een nieuw trio burgemeesters in de Brusselse rand opgestaan dat de gemoederen verhit tussen Vlamingen en Franstaligen. Ditmaal gaat het om de burgervaders uit Gooik, Overijse en Vilvoorde, die afspraken maken met de bouwpromotoren die in hun gemeentes verkavelingen met privéwoningen neerpoten. Het drietal dringt er bij die promotoren op aan om in Vlaams-Brabant enkel reclame te maken in het Nederlands, zodat anderstaligen (lees: Franstaligen) al heel wat moeite moeten doen om erachter te komen dat er op de huizenmarkt iets beweegt in hun gemeenten.

Broek aan vegen

Maar daar stopt hun inmenging niet. De burgemeesters vragen eveneens de lijsten op van kandidaatkopers en screenen ze, zo kwam aan het licht in een reportage van het VRT-programma Panorama. "En als zij hier hun broek aan vegen, vermindert onze zin erg om hen bij een volgend project een vergunning te geven", zegt burgemeester van Gooik Michel

Doomst aan De Morgen. De burgemeesters hebben dus een machtig drukingsmiddel: promotoren die niet willen meewerken, maken veel minder kans bij een volgende gunningsronde. "Wij zijn niet agressief maar permanent alert", zegt Doomst. "De druk van de grootstad, de torenhoge prijzen van de gronden en de lage integratiebereidheid van de Franstaligen dwingen ons tot deze afspraken. De Franstaligen hebben het toch zo moeilijk om te integreren, wij kunnen echt niet anders."

De CD&V'er weet zeer goed dat hij zich met deze informele akkoorden in een grijze zone begeeft. "Als deze afspraken op papier zouden staan, zouden ze onwettig zijn", geeft hij toe. "Maar ze staan niet op papier. Dit is een *modus vivendi*." In Vilvoorde en in Gooik zouden de afgelopen jaren wel geen kandidaatkopers "geschraapt" zijn na de screening. In Vilvoorde moeten "de twijfelgevallen", de kopers wier kennis van het Nederlands onvoldoende blijkt, wel bij de burgemeester op gesprek. "Maar wij hebben nog niemand geweigerd", benadrukt Marc Van Asch, burgemeester van Vilvoorde.

Olie op het vuur

Het trio heeft voogdijminister Geert Bourgeois (N-VA) achter zich, die geen graten ziet in deze informele akkoorden. "De kandidaatkopers worden niet uitgesloten, zij worden enkel aangespoord om zich te integreren", zegt de minister van de Rand en Binnenlands Bestuur. "De verfransingsdruk in deze gemeentes is enorm, ik kan begrijpen dat de burgemeesters manieren zoeken om die druk te verkleinen." Hij benadrukt nog dat hij geen toezicht of controle kan uitoefenen op de maatregelen die de gemeentebesturen zelf in het leven roepen. "Maar er is nog geen klacht binnen gekomen over deze gentleman's agreement. Als die er wel komt, moeten we dit natuurlijk onderzoeken."

Op steun van Vlaams Parlements lid Eric Van Rompuy hoeven de burgemeesters niet te rekenen. Van Rompuy stond meerdere malen met zijn drie partijgenoten op de barricades voor de splitsing van B-H-V en tegen de verfransing van de Vlaamse rand, maar deze "deals in de schemerzone" noemt hij zonder dralen onwettig. "Zij berusten enkel op mondelinge afspraken en kunnen dus de basis leggen voor willekeur", meent hij. "De Franstaligen zullen hier weer een bewijs in zien van discriminatie op basis van de taal die niet gestoeld is op expliciete wetgeving. Er kan geen sprake zijn van schemerzones die aanleiding kunnen geven tot juridische betwistingen."

Zoals Van Rompuy voorspelde, hangen de eerste klachten van Franstaligen al in de lucht. Op een zucht van een mogelijk akkoord over Brussel-Halle-Vilvoorde staan de zenuwen strak gespannen en knapten ze bij de Franstalige partijen toen het nieuws over de screening van anderstalige kandidaat-kopers in de Vlaamse Rand doorsijpelde. Het FDF overweegt een strafklacht, een "gechoqueerd" cdH zal de privacycommissie aanspreken over deze "antigrondwettelijke en illegale praktijken".

En, net zoals voor de drie burgemeesters van Linkebeek, Kraainem en Wezenbeek-Oppem, die vorige week alweer niet zijn benoemd, eisen de Franstaligen dat deze burgemeesterskwestie besproken wordt door koninklijk opdrachthouder Jean-Luc Dehaene tijdens zijn zoektocht naar een oplossing voor B-H-V. Het cdH "betreurt deze escalatie, die aantoon hoe noodzakelijk het is om dit communautair conflict op te lossen en structurele oplossingen te vinden die de bescherming van de rechten van de Franstaligen verbetert."

De Morgen, 2010.04.06, Tine Peeters

[UP](#)

Communautaire spanning stijgt nog

BRUSSEL - Afspraken tussen Vlaamse gemeenten en bouwpromotoren jagen Franstalige politici in de gordijnen. Vraag is hoe Dehaene in dit klimaat een oplossing voor BHV kan vinden.

Hoe dichter de deadline voor het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde komt, hoe verzuurder het communautaire klimaat wordt. Het voorbije weekend raakte bekend dat een aantal gemeenten in de Rand rond Brussel afspraken maakt met bouwpromotoren om nieuwe woningen bij voorkeur te verkopen aan Nederlandstaligen. Dat is onder meer het geval in Vilvoorde, Gooik en Overijse. Het gaat om mondelinge afspraken, waarvan niets op papier staat, bleek uit een Panorama-reportage.

De Vlaamse minister Geert Bourgeois (N-VA) ziet geen probleem in het initiatief. 'Voor zover ik weet, gaat het niet om een verplichting', klinkt het. 'Als minister bevoegd voor de Vlaamse Rand kan ik dit alleen maar toejuichen en onderschrijven.'

De reacties aan de overkant van de taalgrens zijn ongemeen scherp. Het CDH van voorzitter Joëlle Milquet is naar eigen zeggen geschokt door de feiten en spreekt over 'illegale en ongrondwettelijke' feiten. 'Wij betreuren deze escalatie, die aantoon hoe dringend het communautaire conflict moet worden opgelost. Daarbij moeten er structurele oplossingen komen voor een betere bescherming van de rechten van de Franstaligen.'

Het FDF gaat nog een stap verder. 'Nu zijn het de Franstaligen. Binnenkort gebeurt hetzelfde met Marokkanen of zwarten. Dit is een onaantvaardbare vorm van racisme', stelt Damien Thiéry, de niet-benoemde burgemeester van Linkebeek. Voorzitter Olivier Maingain kondigt niet alleen juridische stappen aan. 'Dit zal ook politieke gevolgen hebben. Als we over BHV spreken, zal dit op tafel komen.'

Maingain vindt het positief dat het de VRT is die de 'nationalistische ontsparingen' aanklaagt. 'Het doet me plezier dat er in het noorden van het land een zekere bewustwording groeit', klinkt het. Het FDF wijst ook CD&V met de vinger. 'Is het

nog toeval dat de burgemeesters van Vilvoorde, Gooik en Overijse CD&V'ers zijn?

Heel wat Vlaamse politici delen de Franstalige kritiek. 'Deze overeenkomsten zijn onwettig', stelt de gewezen Vlaamse minister Marino Keulen (Open VLD). 'Daarom gebeuren ze ook informeel.' De Vlaamse parlementsleden Luckas Vander Taelen (Groen!) en Eric Van Rompuy (CD&V) zijn het daarmee eens. 'We verwijten de Franstalige burgemeesters terecht dat ze decreten en rondzendbrieven niet toepassen, maar dan moeten de Vlaamse mandatarissen er zich ook aan houden', aldus Van Rompuy. Volgens Vlaams Belang trappen Van Rompuy en Keulen in een val die de VRT heeft opgezet en gaat het om brave en voorzichtige Vlaamse maatregelen.

Koninklijk opdrachthouder Jean-Luc Dehaene heeft in dit politiek klimaat nog twee weken om een oplossing voor BHV te vinden.

De Standaard, 2010.04.06, Steven Samyn

UP

Dialogo der beschavingen? Word wakker!

DE SLUIPENDE INTELLECTUELE CAPITULATIE VOOR DE ISLAM

Twintig jaar geleden stond iedereen achter Salman Rushdie, toen die een fatwa over zich heen kreeg, schrijft Mia Doornaert. Tegenwoordig vinden weldenkende mensen het normaal dat wie zich uitspreekt tegen de islam, bescherming moet krijgen.

'Dialogo der beschavingen', 'Alliance of Cultures'. Mijn ogen werden al glazig als ik dat soort uitnodigingen in de post vond. Nu staat het vast, ze gaan alle recht in de prullenmand. Ten eerste dient 'dialogo der beschavingen' altijd als dekmantel voor één thema: het probleem van de islam met de moderniteit. Ten tweede hebben vrijblijvende discussies van zorgvuldig en evenwichtig uitgekozen panelleden die elkaar in luchtgekoelde conferentiecentra en dure hotels vertellen hoe goed alle beschavingen zijn, niets te maken met de echte dialogo der culturen.

De 'dialogo der beschavingen', die hebben we gezien met de fatwa tegen Salman Rushdie, met 9/11, met de moord op Theo Van Gogh, met het geweld dat doorheen de moslimwereld uitbrak om twaalf cartoons in een Deense krant die niemand daar ooit gezien had. En nu, gelukkig minder gewelddadig, met de manier waarop Benno Barnard het spreken verhinderd werd in een universiteit, die een plaats bij uitstek van free speech zou moeten zijn.

Dat het incident zoveel verontwaardiging uitlokt, is geruststellend. Het is inderdaad ver gekomen als je politiebescherming nodig hebt wegens een grapje over godsdienst. Maar er zullen wel vele weldenkenden opstaan om Barnard 'provocatie' te verwijten. Om hem in een debat te willen stoppen met een BM (Bekende Moslim) en aldus aan te geven dat hij zich ook moet verantwoorden en dat het gelijk ergens 'in het midden' ligt. Of om te suggereren dat hij het zelf gezocht heeft want - een uitdrukking die in Nederland ook vaak gehoord wordt - 'je speelt niet met lucifers in de buurt van een vuurwerkfabriek'. Anders gezegd, je mag vredelievende lieden om de oren meppen, maar je moet mensen die geweld gebruiken ontzien - wat geen tolerantie is maar appeasement. Die verlichte opvatting gaat ook nog voorbij aan de vraag wie al dat vuurwerk opgestapeld heeft.

Natuurlijk weet iedereen wel dat niet alle moslims fundamentalisten zijn. Maar het is wel zo dat degenen die zich in onze landen agressief keren tegen democratische verworvenheden als scheiding tussen religie en staat, of vrije meningsuiting of gelijkberechtiging van vrouwen, meestal moslims zijn.

Het is nog altijd gewaagd dat te zeggen, zeker in de kringen die, met geld van de belastingbetaler dat via de VN, de Unesco, de Europese Unie en talloze andere subsidies wordt uitgestrooid, in hun 'dialogo der beschavingen' de islam steevast vergoelijken. De islam is wezenlijk tolerant, hij wordt alleen politiek misbruikt. Als je durft te vragen waarom die tolerante godsdienst nog geen enkele volledig moderne en democratische staat heeft voortgebracht, dan is dat vloeken in de kerk. Integendeel, de westerling hoort de hand in eigen boezem te steken. Wie zijn wij wel andere beschavingen een gebrek aan tolerantie te verwijten, we zijn toch zelf niet perfect? En zo laten westerse landen die stromen migranten opvangen en hen ongehinderd volgens hun overtuiging laten leven, zich op VN-conferenties de les lezen over 'islamofobie' door landen die geen zweem van gewetensvrijheid toestaan, die 'overspelige' vrouwen stenigen en homoseksuelen ophangen.

De sluipende intellectuele capitulatie is al lang aan de gang, en ze is meetbaar. Toen de ayatollah Khomeini in 1989 zijn doodvonnis tegen Salman Rushdie uitsprak wegens diens Duivelsverzen, schaarde zowat de hele westerse intelligentsia zich achter Rushdie en het vrije woord. Toen eind 2005 in een groot deel van de moslimwereld geweld uitbrak wegens cartoons in een Deense krant die niemand daar ooit gezien had, was het vrije woord verdacht geworden. Jyllands Posten en premier Rasmussen kregen de schuld. Ze hadden het 'gezocht', aldus vele progressieve intellectuelen, de eerste door te publiceren, de tweede door niet door het stof te kruipen voor boze imams.

Een andere dooddoener is dat er geen probleem is met de islam, wel met armoede en uitsluiting. Tja. Opeenvolgende

golven migranten - uitgeschudde Armeniërs die de volkerenmoord overleefden, doodarme Italianen en Portugezen, haveloze Joden uit Centraal- en Oost-Europa - hebben in onze landen zwarte armoede gekend, en veel meer racisme en uitsluiting ondervonden dat de huidige migranten in onze zachte multiculturele maatschappijen. Ze pleegden geen geweld en eisten niet dat hun nieuwe land zich aan hen aanpaste.

Het geweld - en wat Benno Barnard overkwam, wás geweld - komt voort uit een radicale, intolerante wereldvisie. En het werkt, jammer genoeg, zoals blijkt uit de intellectuele capitulaties, uit de enorme zelfcensuur over de islam in onze landen en media. De lieden die in hun ivoren torens de 'dialogo der culturen' voeren, moeten eindelijk eens wakker worden. De werkelijkheid speelt zich elders af, en is gevaarlijk voor onze onvermijdelijk onvolmaakte maar zo kostbare systemen van vrijheid.

Dit opiniestuk vormt het uitgangspunt voor een debat rond 'vrijheid van meningsuiting en godsdienst' tijdens het Feest van de Filosofie op zaterdag 17 april 2010 in Leuven.

De Standaard, 2010.04.06, Mia Doornaert

UP

Moslimverenigingen distantiëren zich van oproep tot uitvoering van de sharia

Verscheidende moslimverenigingen hebben zich dinsdag in een gezamenlijk persbericht uitdrukkelijk gedistantieerd van de oproep tot uitvoering van de sharia.

"Voorstanders van deze provocerende uitspraken vertegenwoordigen enkel zichzelf. Daarom neemt de representatieve en erkende vertegenwoordiging van de moslims in België stevig en heftig afstand van deze uitspraak", luidt het.

Volgens de verenigingen is de islam een integraal onderdeel van het cultureel en religieus landschap van België. "De islamitische componenten binnen de Belgische samenleving hebben ervoor gekozen om in harmonie met de andere onderdelen van deze maatschappij samen te leven in wederzijds respect en aanzien voor de grondwet, de instellingen en de wetten van de Belgische bevolking", aldus het persbericht, ondertekend door de unie van Moslims in België, de Federatie van unies van moskeeverenigingen in Vlaanderen, de unies van moskeeverenigingen in de provincies Antwerpen (UMIVPA), Limburg (UMIVEL), Oost -en West Vlaanderen, Vlaams-Brabant en de federatie van leraren Islamitische godsdienst.

In het persbericht wordt ook verwezen naar het "Anglo-Saksisch model dat sommigen wensen te importeren". Volgens de organisaties druist dit in tegen de integratie en het volwaardig burgerschap.

Er wordt anderzijds ook gewaarschuwd voor de islamofobie in al zijn vormen die zou bijdragen tot een vruchtbare voedingsbodem voor radicale groeperingen, "met wie zij een 'objectief' bondgenootschap en medeplichtigheid erop nahouden, zoals door bekende analisten werd vastgesteld".

De verenigingen roepen alle burgers op om de universele waarden van vrijheid en pluralistische democratie te verdedigen en een vredige samenleving te vrijwaren.

De Standaard, 2010.04.06, bvb

UP

Ook Vande Lanotte hekelt afspraken met bouwpromotoren

Afspraken tussen gemeenten en bouwpromotoren om woningen voor te behouden aan Nederlandstaligen zijn onwettig. Met die uitspraak schaarde professor publiek recht en SP.A-senator Johan Vande Lanotte zich achter de kritiek op de praktijk die tijdens het weekeinde aan het licht kwam.

De informele afspraken worden in enkele gemeenten in de rand rond Brussel gemaakt tussen burgemeesters en bouwpromotoren om het Vlaams karakter van hun gemeente te helpen vrijwaren.

Vlaams minister Geert Bourgeois, bevoegd voor binnenlands bestuur en de Vlaamse rand rond Brussel, ziet voorlopig geen graten in de maatregel.

Volgens verschillende politici (zoals Eric Van Rompuy en Marino Keulen) zijn de afspraken echter onwettig. Vande Lanotte deelt die mening.

Volgens de socialistische top politicus is er geen wettelijke basis die stelt dat een gemeente mag voorstellen dat verkavelingen alleen verkocht mogen worden aan Nederlandstaligen.

Op de VRT benadrukte hij dinsdag ook het belang van de wederkerigheid. Als de kandidaat-burgemeesters in drie

faciliteitengemeenten door de Vlaamse overheid niet benoemd worden omdat ze de wet niet respecteren, moeten we dat zelf wel doen, zo is zijn redenering.

'Praktijken bestaan al Ilang'

Hans Bonte, SP.A-Kamerlid en schepen van Sociale Zaken in Vilvoorde, verklaart intussen dat hij weet heeft van dergelijke afspraken van zodra hij tien jaar geleden schepen werd.

Er werden al afspraken met bouwpromotoren gemaakt toen Jean-Luc Dehaene nog burgemeester was in Vilvoorde, aldus Bonte. 'De maatregel werkt en is niet nieuw'.

Knack, 2010.04.06

UP

Positieve gastvrije boodschap vinden

COMMENTAAR

Wie ergens te gast is maar de basisregels van de beleefdheid negeert en geen respect opbrengt voor de rechten van de gastheer en voor wat hij belangrijk vindt, moet niet verbaasd zijn als hij op ongestuurd gedrag stoot. Al is dat laatste dom gedrag van de gastheer.

Dat is de essentie van de taalconflicten die telkens weer opduiken in Vlaams-Brabant.

Grote aantallen Franstalige Belgen vestigen zich in Vlaamse gemeenten en handelen – daartoe aangezet door de houding van de meeste Franstalige partijen – alsof er geen taalgrens afgesproken is in dit land en alsof Vlaanderen Franstalig of tweetalig gebied is. Ze vinden het vanzelfsprekend dat de Vlaamse bevolking en overheden zich aanpassen aan hen. Ze eisen onterecht rechten op in plaats van gastvrijheid.

Dat lokt reacties uit die soms haaks staan op de gastvrijheid die Vlamingen normaal beoefenen. Sociaal gekleurde reacties van inwoners van wie de kinderen verdreven worden omdat zij niet de prijzen kunnen betalen die de inwijkelingen betalen. Reacties van wie terecht het Nederlandstalig karakter van het dorp en landsdeel wil bewaren. Reacties van Vlaamse politici die zien dat hun Franstalige collega's het bestaan van de taalgrens ontkennen en klaar zitten om straks de inlijving van Vlaamse gemeenten bij het zogenaamd tweetalige Brussel te eisen.

Vlaanderen en die gemeenten nemen dan maatregelen die 'begrijpelijk zijn', soms correct zijn, soms onaanvaardbaar en soms theoretisch wel aanvaardbaar maar feitelijk 'niet meer uitlegbaar' in Europa, waar het vrije verkeer van mensen de norm is.

Soms worden ze ook – bewust of onbewust – enkel verkeerd uitgelegd; zo zijn er – onder en boven de taalgrens – die 'bereid zijn Nederlands te leren' stelselmatig verenigen tot 'Nederlandssprekend zijn'.

Een gemeente die gaat controleren of de klanten van een privé-projectontwikkelaar Nederlands spreken of bereid zijn het te leren, dat is 'erover'. Een gemeente mag een bouwpromotor meedelen dat ze het Nederlandstalig karakter van de gemeente wil behouden en ze kan hem vragen daarmee rekening te houden door bijvoorbeeld in het Nederlands te adverteren. Maar zelf selecteren wie een huis mag kopen van die projectontwikkelaar, is over de grens. Dat maakt Vlaanderen ook zwak in andere dossiers, waarin het wel terecht eisen stelt. Van iemand die als werkloze inwijkt en een gesubsidieerde huurwoning wil, mag men bereidheid eisen om Nederlands te leren dat nodig is om werk te vinden.

Vlaanderen en zijn gemeenten moeten leren waar de grenzen van het aanvaardbare en die van het uitlegbare liggen. En ze moeten een positieve boodschap vinden die ook de anderstaligen aanspreekt die zich almaar meer rond de Europese hoofdstad vestigen.

Maar de sleutel voor taalvrede in dit land blijft liggen bij de Franstalige partijen. Zolang zij burgers blijven aansporen te handelen alsof er geen taalwetten en -grenzen zijn in dit land, is taalvrede onmogelijk.

De Standaard, 2010.04.06, GUY TEGENBOS

UP

Raciale spanning Zuid-Afrika aan vooravond WK

NAIROBI - In Zuid-Afrika zijn, aan de vooravond van het WK voetbal, de raciale spanningen flink opgelopen door de moord op de blanke extreemrechtse leider Eugène Terre'Blanche.

President Jacob Zuma heeft zijn landgenoten opgeroepen kalm te blijven en de eenheid te bewaren. Rechts-radicalen blanken hebben het land onveilig verklaard voor internationale voetbalteams.

Terre'Blanche is zaterdagavond op zijn boerderij in Ventersdorp in zijn slaap vermoord. Twee landarbeiders van de voorman van de Afrikaanse Weerstandsbeweging (AWB) zijn wegens de moord aangehouden. Het gaat om zwarten, van 21 en 15 jaar, die de blanke boer om het leven zouden hebben gebracht omdat hij hun salaris weigerde te betalen.

In een tv-toespraak afgelopen zondag veroordeelde president Zuma de 'laffe' moord op Terre'Blanche (69). Zuma sprak van een droevig moment in de geschiedenis van zijn land, dat in 1994 een einde zag komen aan het blanke apartheidsbewind. Hij riep alle Zuid-Afrikanen op te voorkomen dat rassenhaat door de moord wordt aangewakkerd.

Maar André Visagie, de secretaris-generaal van de AWB, noemde de moord 'een oorlogsverklaring door de zwarte gemeenschap in Zuid-Afrika aan de blanke gemeenschap die al tien jaar voortdurend met moorden heeft te maken'.

Komende maand, zo waarschuwde Visagie, zal de AWB zich door het hele land bezinnen op acties. De beweging zegt geen geweld te willen gebruiken.

De radicale blanken schuiven de schuld voor de moord op Terre'Blanche door naar Julius Malema, de leider van de Jeugdliga van het regerende ANC en een vertrouweling van president Zuma. Malema is de man die het omstreden anti-apartheidslied Kill the boer nieuw leven heeft ingeblazen.

Een rechter in Zuid-Afrika oordeelde onlangs, tot woede van het ANC, dat het lied niet meer mag worden gezongen. Malema reageerde hierop tijdens een bezoek aan Zimbabwe: 'We gaan door met zingen.' Met de moord op Terre'Blanche zegt Malema niets van doen te hebben.

de Volkskrant, 2010.04.06, Kees Broere

[UP](#)

Randburgemeesters trekken B-H-V-knoop nog strakker

FDF-voorzitter Maingain dreigt met strafklacht tegen drie CD&V-burgemeesters

Brussel | Vlaamse burgemeesters uit de Brusselse Rand hebben akkoorden gesloten met vastgoedontwikkelaars om hun woningen bij voorkeur aan Nederlandstaligen te verkopen. De zaak maakt de B-H-V-knoop voor koninklijk opdrachthouder Jean-Luc Dehaene nog wat strakker.

Franstaligen én Vlamingen wijzen de afspraken tussen enkele burgemeesters in de Brusselse Rand en vastgoedontwikkelaars af. De burgemeesters dwingen de projectontwikkelaars om de lijsten met kandidaatkopers door te geven en screenen hen op hun taalbereidheid en -kennis. Als de bouwpromotoren niet echt geneigd zijn om samen te werken met de burgemeesters, hebben die nog altijd een stok achter de deur. "Dan zullen wij veel minder geneigd zijn om bij het volgende project een vergunning toe te kennen", geeft Michel Doomst, burgemeester van Gooik en CD&V'er, toe. De drie burgemeesters kunnen binnen CD&V verrassend genoeg niet op de goedkeuring rekenen van Vlaams parlements lid Eric Van Rompuy (CD&V), zelf een voorvechter van het Vlaamse karakter van de Rand. "Dit is totaal onwettig", zegt hij. Van Rompuy waarschuwt dat zijn streekgenoten met hun "deals in de schemerzone" munitie geven aan de Franstaligen en dat er juridische betwistingen zullen volgen. "Wij moeten net het voorbeeld geven", zegt Van Rompuy. "We verwijten terecht aan de Franstalige burgemeesters dat zij de decreten en omzendbrieven niet toepassen", vervolgt hij. "Dan moeten de Vlamingen zich ook houden aan de wetgeving ter zake."

Voormalig minister van Binnenlandse Zaken Marino Keulen (Open Vld) hekelt net als Van Rompuy "de onwettige praktijken van de Randburgemeesters", zijn opvolger en huidig minister Geert Bourgeois (N-VA) ziet geen reden om op te treden. Hij brengt "veel begrip" op voor het initiatief van de burgemeesters "die het Nederlandstalige karakter van hun gemeentes willen stimuleren".

De drie Franstalige burgemeesters uit Linkebeek, Kraainem en Wezenbeek-Oppem, die vorige week opnieuw niet benoemd werden, waren de eersten die hun afkeer uitspraken over dit gentleman's agreement tussen de burgemeesters en projectontwikkelaars. Damien Thiery, de FDF-burgemeester van Linkebeek, beschuldigde zijn Vlaamse collega's van onversneden racisme. "Binnenkort zullen ze de Marokkanen en de zwarten ook uitsluiten. Dit is een vorm van racisme die onaanvaardbaar is in een democratisch land."

FDF-voorzitter Olivier Maingain overweegt een strafklacht tegen de Vlaamse burgemeesters, cdH zal de kwestie aankaarten bij de privacycommissie. De partij van vicepremier Joëlle Milquet is "gechoqueerd door deze anticonstitutionele en illegale praktijken". Net als het FDF willen ze deze kwestie in de pot van B-H-V gooien. "We moeten de moed hebben om dit op tafel te leggen", zegt ook FDF'er Olivier Maingain. "We moeten hier, met alle Franstalige partijen, krachtig en sereen, tegen optreden."

De screening van de kandidaat-kopers door de Vlaamse burgemeesters, die aan het licht kwam in een reportage van Panorama, bemoeilijkt dus verder de onderhandelingen rond de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde. Die kwamen vorige week al in zwaar weer terecht toen minister Bourgeois de benoeming van de drie Franstalige burgemeester

herbevestigde. Maingain vergeleek die niet-benoeming toen met de "praktijken van de Duitse bezetting in de Tweede Wereldoorlog" en werd daarvoor teruggefloten door premier Yves Leterme (CD&V), maar niet door "zijn" MR-vicepremier Didier Reynders. Maingain weigerde gisteren opnieuw om zich te verontschuldigen voor die vergelijking. Aan het einde van de paasvakantie moet koninklijk opdrachthouder Jean-Luc Dehaene (CD&V) de gordiaanse knoop rond B-H-V ontward hebben.

De Morgen, 2010.04.06, Tine Peeters

[UP](#)

Sharia4Belgium is alweer online met nieuw internetadres

BRUSSEL | Met slechts een extra "h" in de naam is Sharia4Belgium sinds zondag weer online.

Inmiddels is ook duidelijk dat Abu Imran, die zich opwerpt als de woordvoerder van de organisatie, eigenlijk Fouad Belkacem heet. Die leidde enkele jaren geleden een jongerenorganisatie die de jihad promootte en zich afzette tegen homo's en geïntegreerde moslims.

De identiteit van Abu Imran kwam zondag aan het licht tijdens het debatprogramma Verstrepen & Hermans op Gunktv. Youssef Slassi, sp.a-gemeenteraadslid in Antwerpen, sprak zich nogmaals uit tegen de verstoring van de lezing van Benno Barnard vorige woensdag. Daartoe was opgeroepen op de website sharia4belgium.be.

Slassi zei dat hij tips ontving van de moslimgemeenschap die de woordvoerder van Sharia4Belgium aanduiden. In een gesprek met De Morgen bevestigt hij dat het gaat om Belkacem. "Ik ken hem niet, maar nadat hij in de media opdook, sms'ten mensen mij zijn naam. De gewone moslims aanvaardden niet dat zo'n marginale figuur spreekt namens de hele gemeenschap."

Volgens Slassi is het vanzelfsprekend waarom Belkacem niet onder zijn echte naam communiceert. "Hij heeft problemen met het gerecht in Marokko. Het is duidelijk dat hij iets te verbergen heeft."

Fouad Belkacem is een oude bekende in Boom. "Hij is hier een tijdje voorzitter geweest van El Islaah", zegt Peter Calluy, voormalig straathoekwerker. "Een gast met tonnen charisma en verbaliteit."

"Officieel was het El Islaah erom te doen jongeren van de straat te houden", vertelt Calluy, "maar in hun lokalen ging het er anders aan toe. Homo's moesten tegen de muur worden gezet en geïntegreerde moslims waren niets waard. De moskeeën die hun ouders en grootouders oprichtten, verkondigden niet de echte islam."

Calluy zegt persoonlijk getuige te zijn geweest van Belkacems extremisme. "Ik heb dat gemeld aan de burgemeester, die mij bedankte met mijn ontslag. Ik was aangenomen als preventiemedewerker en moest de verschillende gemeenschappen dichter bij elkaar brengen. Dit paste niet in het plaatje."

El Islaah zat in jeugdhuis De Dijk, waar onder meer ook een holebivereniging samenkwam. Volgens Calluy vormde dat eerst geen probleem. Maar El Islaah begon steeds meer beslag te leggen op de lokalen. "In die mate dat niet alleen de holebi's maar ook het jeugdhuis elders hun toevlucht zochten. De burgemeester heeft de lokalen uiteindelijk gesloten omdat El Islaah de rekeningen zagezegd niet meer betaalde." Daarop trok de vereniging naar Berchem.

Belkacem moet toenadering hebben gezocht tot Anjem Choudary, stichter van Islam4UK, die in januari werd verbannen. Choudary beloofde toen dat hij zou uitwijken naar het vasteland. Nadat sharia4belgium.be donderdag van het internet werd gehaald, was het zondag weer online.

Met maar 1 letter extra is de site shariah4belgium.webs.com de kloon van de vorige site.

Het Barnard-incident kreeg overigens nog een staartje. Volgens ATV werden de lijfwachten die Barnard vergezelden naar zijn lezing ter beschikking gesteld door Tanguy Veys, Vlaams Belanger in Oost-Vlaanderen en vertrouweling van Filip Dewinter. Veys was ook verantwoordelijk voor het YouTube-filmpje over de ordeverstoring.

De Morgen, 2010.04.06, Sue Somers

[UP](#)

Terreblanche had nooit ergens spijt van

De racistische Zuid-Afrikaanse leider Eugène Terreblanche, die afgelopen weekeinde werd vermoord, werd op handen gedragen door leden van de Afrikaner Weerstandsbeweging. Hij knokte tot het bittere einde tegen de afschaffing van de apartheid. „Afrikaners hebben het recht op zelfbeschikking."

'Ze maken me altijd uit voor racist, iemand die zwarte mensen haat. Ik haat ze niet. Ik groeide met ze op. Ik weet alleen dat er veel verschillen zijn tussen blank en zwart en dat zal ik altijd geloven.'

Eugène Ney Terreblanche bleef tot zijn dood – hij werd in de nacht van zaterdag op zondag vermoord – overtuigd dat het blanke ras superieur was aan het zwarte.

Terreblanche was in Zuid-Afrika diep gehaat bij de grote massa maar intens geliefd in kleine kring. Zwarte Zuid-Afrikanen en liberale blanken veroordeelden zijn racisme. Hij werd echter op handen gedragen door de aanhangers van de Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) die hij 1970 oprichtte met andere ultrarechtse blanken. „We richtten de AWB op uit teleurstelling over de liberale politiek van premier Balthazar Johannes Vorster", verklaarde Terreblanche.

Premier Vorster was echter allesbehalve liberaal. Hij was een overtuigd aanhanger van het nazisme en voerde tijdens zijn regeerperiode tussen 1977 en 1978 een hele reeks apartheidswetgevingen door.

Terreblanche kreeg grote bekendheid in de laatste jaren van de apartheid. Zijn AWB probeerde op alle mogelijke manieren de eerste democratische verkiezingen van Zuid-Afrika, in 1994, te verhinderden. „De zwarte revolutie moet tegen elke prijs worden voorkomen. Ik ken de zwarten. Ze willen ons overheersen, onze taal en cultuur vernietigen en ons land afpakken”, luidde de mantra van Terreblanche.

In 1991 onttaarde een spreekbeurt van de toenmalige president W.F. de Klerk in een bloedbad in Ventersdorp, de woonplaats van de AWB-leider. De Klerk had een jaar daarvoor Nelson Mandela vrijgelaten en het verbod opgeheven op het ANC, de huidige regeringspartij.

Terreblanche beschouwde het ANC en Mandela als communisten en een gevaar voor de blanke overheersing in Zuid-Afrika. Hij riep AWB-leden uit het hele land op om naar Ventersdorp te komen voor een protestmars tegen De Klerk. Bij de confrontatie tussen demonstranten en politie kwamen vier mensen om. Het was de eerste keer in 43 jaar apartheid dat blanke politieagenten blanke demonstranten doodden.

De gebeurtenis was voor de AWB een oorlogsverklaring. Aanvankelijk protesteerde de beweging voornamelijk door spectaculaire acties waarbij alleen gewonden vielen. Zo verzamelden in 1993 zo'n drieduizend leden zich bij het Wereldhandelscentrum in Johannesburg waar politieke partijen de organisatie van de verkiezingen in het jaar daarop bespraken.

Aanvankelijk ging het er vreedzaam aan toe tot de lijfwachten van Terreblanche, de zogeheten ijzerwacht, een gepantserde wagen dwars door een politiekordon het gebouw binnenreed. De AWB'ers, allemaal gewapend, stormden de vergaderzaal binnen. In de ontstane chaos renden politici alle kanten op en verstopten ze zich in het gebouw uit angst voor een vuurgevecht. Maar de AWB-leden vertrokken 'vreedzaam', na het meubilair te hebben vernield.

Gaandeweg werden Terreblanche en zijn beweging radicaler. Aan de vooravond van de verkiezingen in 1994 pleegden AWB-leden vier bomaanslagen waarbij zeventien mensen werden gedood. Terreblanche ontkende elke betrokkenheid maar erkende jaren later in een documentaire 'morele' verantwoordelijkheid.

Terreblanche stond de pers vaak te woord. De media moesten daarvoor naar Ventersdorp afreizen, zo'n honderd kilometer ten noorden van de hoofdstad Pretoria. Alleen blanke journalisten werden toegelaten in het tweeduizend zielen tellende dorp, waar bijna iedere man gewapend was.

Terreblanche hield meestal ad hoc persconferenties terwijl hij door het dorp wandelde met journalisten in zijn kielzog. De keer dat ik hem ontmoette, aarde hij over het hoofd van een jongetje dat in een geparkeerde auto zat. Het kind, gestoken in het kakikleurige uniform van de AWB met daarop het swastika-achtige symbool van de beweging, had een pistool in de hand. Of het echt of speelgoed was, bleef onduidelijk. Terreblanche merkte op: „Je kunt niet jong genoeg beginnen om jezelf te leren verdedigen.”

Terreblanche was een opvallende gestalte met zijn robuuste bouw, zijn grijze, volle baard en staalblauwe ogen.

Hij hield graag toespraken, gezeten op zijn Friese hengst Atilla. Zijn geliefde paard zorgde tijdens een parade in Pretoria voor nieuws door hem uit het zadel te gooien. Een diepe vernedering voor Terreblanche, die er prat op ging elk wild paard te kunnen berijden. Dagen achtereenvolgend werd het incident op de Zuid-Afrikaanse tv uitgezonden.

Terreblanche was een begaafd spreker die zijn aanhangers wist op te zwepen. In zijn profiel op Facebook, de sociale-netwerksite, schreef hij over zichzelf: „Ik ben erkend als een van de beste redenaars ter wereld.” Daar gaf hij ook aan drie beroepen te hebben: politieagent, boer en activist.

In de tuin van de witte bungalow van Terreblanche in Ventersdorp staat een oude huifkar van het type waarmee tussen 1830 en 1840 zijn voorouders uit de omgeving van het huidige Kaapstad noordwaarts trokken. Zijn voorvaders waren hugenoten, afkomstig uit het Franse Toulon. In 1704 zette Estienne Terreblanche voet aan wal bij Kaapstad. Hij werd later een rebellenstrijder die vocht aan de zijde van de Afrikaner Boeren tegen de Britse koloniale overheersers.

De vader van de AWB-leider was luitenant-kolonel in het Zuid-Afrikaanse leger. Hij had ook een boerderij in Ventersdorp, waar Eugène in 1941 werd geboren.

De bravoure van Terreblanche en zijn AWB leidde ook tot de teloorgang van de beweging. Een paar weken voor de verkiezingen van 1994 organiseerde de AWB een militaire interventie in het thuisland Bophuthatswana die eindigde met de dood van drie AWB-leden, voor het oog van de camera's. De dreiging van Terreblanche om het democratiseringsproces te verstoren, leek opeens minder serieus omdat de militaire zwakte van de AWB duidelijk was geworden.

Hoe verdeeld is Zuid-Afrika?

Zuid-Afrika laat wereldwijd televisiespotjes uitzenden met lachende mensen van alle leeftijden en huidskleuren. De reclamefilmpjes moeten bezoekers lokken naar het WK voetbal dat in juni en juli in de 'regenboognatie' wordt gehouden.

Die regenboognatie is niet slechts een mythe. In de talloze winkelcentra zijn steeds meer multiraciale gezinnen te zien. Tijdens een wandeling door het Zoo Lake Park in Johannesburg, het economische centrum van Zuid-Afrika, wandelen groepjes vrienden die een palet aan huidskleuren vertonen.

Maar de harmonie is flinterdun. Raciale spanningen heersen nog altijd en komen met enige regelmaat tot ontploffing. Beschuldigingen van racisme zijn te horen in de politiek, op de werkvloer, tijdens het sporten en op school. „Ons land is nog altijd racistisch”, concludeert Andile Mngitama in een column in het dagblad The Sowetan. „Zwarten zijn arbeiders of bedienden. Blanken krijgen nog altijd meer betaald dan zwarten voor dezelfde baan. Zwarte Zuid-Afrikanen blijven tweederangsburgers in hun eigen land.”

Sinds alle Zuid-Afrikanen op papier gelijke rechten hebben, behoort een groeiend aantal zwarten tot de elite en de middenklasse. Toch leeft de meerderheid nog altijd in grote armoede. Het verschil tussen arm en rijk wordt vaak nog in huidskleur uitgedrukt. Blanken die altijd werden voorgetrokken in de apartheidsstaat kenden het fenomeen werkloosheid nauwelijks. Ze kregen altijd wel ergens een baan. Tegenwoordig ondervinden zij de negatieve effecten van de positieve discriminatie van zwarte landgenoten bij sollicitatieprocedures.

„Verzoening en eenwording zijn een lang proces. Apartheid is uiteindelijk nog niet zo lang afgeschaft. Het is geen kwestie van jaren maar van generaties”, meent de anglicaanse bisschop en anti-apartheidsactivist Desmond Tutu. Maar veel zwarte Zuid-Afrikanen willen nu resultaten zien.

Hooggespannen was hun hoop toen Nelson Mandela de eerste zwarte president werd. Tijdens zijn beëdiging in 1994 zei hij: „We gaan een gemeenschap opbouwen waarin alle Zuid-Afrikanen, blank en zwart, met opgeheven hoofd kunnen rondlopen, zonder angst in hun hart en verzekerd van het onvoorwaardelijke recht op menselijke waarde. Een regenboognatie in vrede met zichzelf en met de rest van de wereld.”

De hoop van toen heeft plaatsgemaakt voor de realiteit. En nu heeft het land ook nog klappen opgelopen door ondoordachte uitingen van een radicale jongerenleider en de moord op een overtuigde racist. Niet meer dan deukjes, aldus veel zwarte en blanke bloggers in Zuid-Afrika over de ontwikkelingen van de laatste dagen.

Toch zijn ze niet er helemaal gerust op dat de basis van de regenboognatie stevig genoeg is om de klappen om te vangen. „Onze wijze mannen Mandela and Tutu moeten ons toespreken”, meent een van hen. „Zij moeten ons weer hoop en leiding geven om ongeschonden de ontwikkelingen door te komen.”

Trouw, 2010.04.06, Ilona Eveleens

UP

'Toeristen zijn veilig in Zuid-Afrika'

VENTERSDORP (AP) - Diverse Zuid-Afrikaanse instanties onderstrepen dat voetbalfans op het WK of andere toeristen niets te vrezen hebben na de moord op Eugene Terre'Blanche.

De leider van de extreem-racistische Afrikaner Weerstandsbeweging is zaterdag op zijn boerderij in Ventersdorp vermoord door zijn 28-jarige zwarte tuinman en een 15-jarig hulpje. Ze sloegen hem het hoofd in met een ijzeren staaf. Volgens de politie was het motief voor de moord louter financieel: de twee beweerden nog loon te goed te hebben. Ze zijn aangehouden en moeten vandaag voor de rechter verschijnen.

Maar Andre Visagie, de secretaris-generaal van de AWB - de jongste jaren verschrompeld tot een clubje extremisten met een nog slechts marginale omvang van enkele honderden leden - zegt dat de moord wel degelijk racistisch geïnspireerd is. Ook belangrijkere oppositieleiden verwijzen naar een recente hoogoplopende discussie over het Zulu-strijdlid 'Dood de boer'. Dat is een oud strijdlid, dat de jongste tijd door voorzitter Julius Malema van de jeugdliga van het ANC wordt gezongen op grote bijeenkomsten. Na klachten van organisaties van blanke Zuid-Afrikanen heeft een rechter in Johannesburg het lied vorige week 'ongrondwettelijk' genoemd, omdat het tot racistisch geweld zou oproepen. Het ANC vecht dat arrest aan, omdat het lied deel uitmaakt van het culturele erfgoed van de zwarten en omdat de tekst - die boeren ook gelijkstelt met dieven en verkrachters - 'niet letterlijk genomen moet worden'.

In rechtse 'witte' kringen zal dat weinig indruk maken. De jongste tijd zijn heel wat blanke boeren vermoord door zwarten. Niets wijst erop dat de motieven voor die moorden anders dan crimineel en financieel zijn, maar na de moord op Terre'Blanche zien diens medestanders dat duidelijk anders.

Gisteren kwamen ze bloemen leggen bij de poort van zijn boerderij. Visagie heeft al aangekondigd de moord te wreken,

omdat hij deze daad als een 'oorlogsverklaring' door de zwarten ziet. Maar een ander kopstuk van de AWB haastte zich om enkele uren later te verklaren dat er van wraakacties geen sprake kan zijn.

President Zuma, zelf een ANC'er, probeert olie op de golven te gieten. Hij heeft de moord een vreselijke daad genoemd en roept op tot kalmte. 'Sta niet toe dat provocateurs van de situatie profiteren om aan te zetten tot rassenhaat', zei Zuma. Lawrence Schlemmer van het Zuid-Afrikaanse Instituut voor Rassenrelaties probeert in een gesprek met het persbureau AP de zaak te relativiseren. Volgens hem is er geen enkele reden om te denken dat deze spanningen buitenlands toeristen zullen raken.

De Zuid-Afrikaanse overheid is ongerust voor alle incidenten die het succes kunnen ondermijnen van de Wereldbeker voetbal, die de Regenboognatie deze zomer in de hele wereld moet promoten. Uitspraken van enkele extreem-rechtse blanken, die alle landen die deelnemen aan het WK oproepen thuis te blijven uit 'het land van de moord', kunnen ze dan ook missen als kiespijn.

Eugene Terre'Blanche wordt vrijdag begraven in zijn woonplaats Ventersdorp, honderd kilometer ten westen van Johannesburg.

De Standaard, 2010.04.06

UP

Vermoorde Terre'Blanche telde al lang niet meer mee

PROFIEL

KAAPSTAD (NRC, DS) - Als hij zaterdag niet vermoord was door twee zwarte landarbeiders, zouden we niet veel meer gehoord hebben van Eugene Terre'Blanche (69).

De leider van de Afrikaner Weerstandsbeweging, die ijverde voor blanke suprematie, had zich na zijn drie jaar celstraf (2001-2004) wegens zware mishandeling van een veiligheidsagent, teruggetrokken op zijn boerderij in Ventersdorp, bij Johannesburg. In 2008 kondigde hij een revival van de AWB aan, maar in de praktijk was zijn vereniging gemarginaliseerd. Terre'Blanche leidde een teruggetrokken leven. Hij lag zaterdagmiddag te slapen toen twee van zijn landarbeiders, die beweren dat ze nog loon te goed hadden, hem kwamen opzoeken. Toen hij weigerde te betalen, sloegen ze hem verschillende keren met een ijzeren staaf op het hoofd. Bij het zwaar verminkte lichaam zijn ook stokken en kapmessen gevonden.

Terre'Blanche behoorde in zijn jonge jaren tot de lijfwacht van de toenmalige Zuid-Afrikaanse premier B.J. Vorster. Toen die voorzichtige gesprekken begon met zwarte leiders over een versoepeling van het Apartheidsregime, voelde Terre'Blanche zich verraden. Hij stapte uit de lijfwacht, en werd landbouwer. Met gelijkgestemden richtte hij in 1972 de Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) op. Die ijverde voor een witte natie van Boeren - zoals de Afrikaanstalige, van Hollandse kolonisten afstammende boerenbevolking werd genoemd - in de Transvaal, Oranje-Vrijstaat en Natal. Dat regime zou op sterk religieuze en puriteinse principes gebaseerd zijn. De Afrikaners waren volgens Terre'Blanche Gods uitverkoren volk. De emblemen en kleuren lieten over de extreem-rechtse signatuur geen twijfel bestaan. De drie zwarte zevens - officieel een reactie op de drie zessen van de Duivel - doen sterk aan het nazi-hakenkruis denken. Terre'Blanche liet zich 'die Leier' noemen (zoals Der Führer en Il Duce), reed stevast rond op een zwart glimmend paard (waar hij ooit tijdens een parade afdonderde) en werd begeleid door gemaskerde lijfwachten. De AWB maakte faam met bedenkelijke acties, zoals het insmeren met pek en veren van een relatief progressieve Afrikaner theoloog.

Terre'Blanche dreigde het Apartheidsregime met oorlog als het zou toegeven aan de wensen van de zwarte meerderheid in het land. De aanvankelijk geheime organisatie was nooit een grote machtsfactor, maar domineerde rondom de eerste vrije verkiezingen in 1994 lang het nieuws, met racistische uitspraken en Afrikaner folklore.

De acties van de AWB werden gewelddadiger toen president De Klerk in 1990 onderhandelingen begon met Nelson Mandela's ANC. Een pantserwagen van de AWB reed in 1993 in Johannesburg naar binnen in het gebouw waar de onderhandelingen plaatshadden. Voor de Waarheids- en Verzoeningscommissie erkende Terre'Blanche in 1998 'politieke en morele verantwoordelijkheid' voor een serie bomaanslagen in die tijd waarbij 21 mensen om het leven kwamen.

Rond diezelfde tijd verloor zijn organisatie, die op zijn hoogtepunt 70.000 aanhangers had geteld, veel steun. Een tv-documentaire over een liefdesaffaire tussen die Leier - die getrouwd was en een dochter had - en een liberale journaliste, kon er voor een groot deel van zijn diepgelovige achterban niet in.

Terre'Blanche werd ook veroordeeld wegens geweldplegingen of poging tot moord. Enkele keren ontsprong hij de dans, omdat de straf voorwaardelijk was of omdat hij amnestie kreeg. Uiteindelijk moest hij toch drie jaar effectief de gevangenis in. Toen hij terugkeerde, stelde zijn beweging niet veel meer voor. Vorig jaar zei hij dat hij de Verenigde Naties wilde verzoeken een republiek voor blanke Afrikaners op te richten. Behalve enkele honderden volgelingen nam niemand hem nog serieus.

De Standaard, 2010.04.06, (sdf)

[UP](#)

Vlamingen

Gastvrijer vind je ze nergens, Vlamingen op de dag van de Ronde. Het volksfeest in de Vlaamse Ardennen en omstreken is bijna een ode van de ziel aan generositeit en verdraagzaamheid. Mijn buitenlandse vrienden raakten alweer niet uitgepraat over het Bourgondische festijn. Over de schoonheid van gezamenlijk geluk. Met stoofvlees, uiteraard, maar ook met wereldse flair. In de bermen van de Molenberg is iedereen welkom. Taal doet er niet toe.

De Ronde als zielsverhuizing: eindelijk eens een dag zonder gezeik over religie en subnationaliteiten.

Maar stel eens dat de Muur in de Vlaamse Rand rond Brussel had gelegen. Paspoortcontrole, misschien wel een bodyscan, op zijn minst een taalexamen!

Checkpoint Charlie!

De Vlaamse Rand: mondain nest van xenofobie. Eerst was er de wooncode om Franstaligen te weren. Nu blijkt dat gemeenten ook met bouwpromotoren rommelen voor een etnisch-cleane verkoop van huizen en appartementen. Het recht op een dak boven het hoofd geldt alleen voor Nederlandstaligen.

Ik hoorde het de beëdigde kwakzalver Michel Doomst in dampende glorie zeggen. Als een gloeilamp stond hij weer voor de camera. Ik wou het eerst niet denken, maar dacht het toch: jammer voor deze rectale parvenu dat Terreblanche dood is.

Weer een ereburger van Gooik minder.

Zelfs onverdachte Vlamingen als Eric Van Rompuy en Marino Keulen zijn geschokt door het reservaatgedrag van de Randburgemeesters. Geert Bourgeois natuurlijk niet. De minister wuifde elke verdachtmaking van onwettelijkheid weg.

Hij zei het niet met zoveel woorden, maar je hoorde zijn binnenwaartse stem juichen: eigen dakgoot eerst!

Mag Fabian Cancellara van zijn premie in de Ronde van Vlaanderen een huisje kopen in de Vlaamse rand? Natuurlijk niet.

Stel je toch voor: een Zwitser in Gooik. En dat krijgt ook nog kinderen.

Dat!

Zo denken burgemeesters van die gebarricadeerde enclave dus over de medemens. Mag een brandstapel nog?

De Morgen, 2010.04.06, Hugo Camps

[UP](#)

Voetbalsters Iran geweerd vanwege hoofddoek

SINGAPORE - Het meisjesvoetbalteam van Iran mag niet meedoen aan de Olympische Spelen voor de jeugd in Singapore, omdat de speelsters tijdens de wedstrijden een hoofddoek willen dragen. De wereldvoetbalbond FIFA heeft Iran van de deelnemerslijst geschrapt en vervangen door Thailand, zo maakte de Aziatische voetbalfederatie dinsdag bekend.

Het nationaal olympisch comité van Iran heeft de voetbalsters verplicht om met een hoofddoek te spelen. De FIFA staat dat echter niet toe. Volgens de reglementen van de wereldvoetbalbond mogen alleen een T-shirt of een trui, korte broek, sokken en schoenen worden gedragen op het veld. De Olympische Spelen voor sporters tussen de 14 en 18 jaar worden in augustus afgewerkt. Aan het toernooi nemen zo'n 3500 atleten deel.

De Telegraaf, 2010.04.06

[UP](#)

We kunnen niet langer zwijgen

Geert van Istendael en Dirk Verhofstadt schrijven Walter Pauli een antwoord over het Barnard-debacle

Dirk Verhofstadt en Geert van Istendael

zijn respectievelijk kernlid van de onafhankelijke denktank Liberales en voorzitter van PEN-Vlaanderen, de Vlaamse franchise van de vereniging die overal ter wereld het vrije woord verdedigt.

"Tegenwoordig vind ik dat Filip Dewinter een profeet is", zei Benno Barnard in een kranteninterview na de boycot van zijn lezing in Antwerpen. Walter Pauli had daarop een vraag voor Geert van Istendael en Dirk Verhofstadt, die tegen de boycot door extremistische moslims het vrije woord verdedigden (DM 2/4): "Zeg eens, vinden jullie Dewinter ook een profeet?"

(DM 3/4) Geert van Istendael en Dirk Verhofstadt hebben een antwoord klaar.

Walter Pauli vraagt ons rechtstreeks of we Filip Dewinter ook een profeet vinden, zoals Benno Barnard het zei. We kunnen hem gerust stellen. Ons antwoord is volmondig "neen". Sterker nog, in onze boeken en opiniestukken hebben we extreem rechts steeds bestreden en zelfs duidelijk gemaakt dat extreem rechts en radicale moslims intrinsiek hetzelfde kwaad vertegenwoordigen en elkaar voortdurend voeden.

Vrijheid bedreigd

In onze geschriften en lezingen verzetten we ons voortdurend tegen het cultuurrelativisme én het monoculturalisme die

beide de vrijheid van de mens bedreigen. Wij komen op voor een kosmopolitisch humanisme waarbij elke mens, autochtoon of allochtoon, man of vrouw, religieus of niet, gelijk behandeld wordt op de arbeidsmarkt, in de huisvesting, in het uitgaansleven en in andere maatschappelijke domeinen. Onze visie staat haaks op die van extreem rechts zoals het Vlaams Belang. Extreem rechts is niet geïnteresseerd in de gelijke behandeling van ieder mens, in de bestrijding van racisme en discriminatie, in het recht op zelfbeschikking. Voor hen telt het principe "eigen volk eerst". Ze zijn niet uit op emancipatie, omdat in hun visie de vrijheid van de mens ondergeschikt is aan de belangen van de volksgemeenschap. Ze wijzen discriminatie niet af, maar maken een fundamenteel onderscheid tussen eigen volksgenoten en de anderen.

Verderfelijke types als Dewinter

Wat ons in de tekst van Walter Pauli zo stoort, is zijn zoveelste poging om de critici van onaanvaardbare praktijken binnen de radicale moslimwereld gelijk te schakelen met extreem rechts. Zodoende geeft hij zijn lezers de indruk dat wij op dezelfde lijn zouden staan met verderfelijke types zoals Dewinter. Hij zou nochtans moeten weten dat wij, samen met heel wat andere mensen die opkomen voor onze fundamentele grondwaarden, extreem rechts tot in het diepste van onze ziel verfoeien en bekampen. Maar zijn tactiek pakt niet meer. Pauli mag over ons schrijven wat hij wil en misstanden blijven ontkennen of bagatelliseren. Wij kunnen en zullen niet langer zwijgen wanneer we zien hoe extremisten onze rechten en vrijheden proberen te ondermijnen, hoe ze vrouwen onderdrukken, hoe ze homoseksuelen verketteren, hoe ze proberen hun barbaarse ideeën op te leggen en anderen verhinderen vrijuit te spreken aan een universiteit. Wordt het niet de hoogste tijd dat Walter Pauli en anderen in vergelijkbare posities hun pen gebruiken om al die zogenaamd progressieve stemmen die nog steeds zwijgen als vermoord of, zoals de vertegenwoordigers van het Vrouwen Overleg Komitee en BOEH, zelfs ronduit collaboreren met radicale onderdrukkers, te wijzen op hun schuldig verzuim? Als Pauli, en met hem andere politieke commentatoren, dáárvoor hun pen niet gebruiken, waarvoor zouden ze hun pen dan wel gebruiken?

De essentie in dit debat is het volgende. We kunnen en mogen niet langer wegkijken voor het leed van de anderen. Door de toegenomen informatie via internet en televisie weten we wat er overal gaande is. We kunnen niet zeggen "wir haben es nicht gewusst". Juist daarom kunnen en mogen we niet langer onverschillig zijn en hebben we de dure plicht om praktijken zoals het verhinderen van de vrijheid van meningsuiting, opgelegde kledij, gedwongen huwelijken, gewelddaden tegen homoseksuelen, genitale verminkingen, verstotingen en eremoorden die gebeuren in naam van God, Allah of wat dan ook, keihard te bestrijden.

In deze kwestie volgen we met overtuiging de uitspraak van Elie Wiesel bij zijn dankrede naar aanleiding van het in ontvangst nemen van de Nobelprijs voor de Vrede op 10 december 1986. Hij benadrukte toen de menselijke plicht om in geval van onrecht partij te kiezen tegen de onderdrukker: "We moeten partij kiezen. Neutraliteit is in het voordeel van de onderdrukker, nooit in het voordeel van het slachtoffer. Stilte moedigt de beul aan, nooit de gefolterde. Soms moeten we ingrijpen. Als menselijk leven in gevaar komt, als de menselijke waardigheid op het spel staat en nationale grenzen en gevoelens irrelevant worden. Overal waar mannen en vrouwen vanwege hun ras, religieuze of politieke overtuiging vervolgd worden, moet die plaats – op dat moment – het centrum van het universum worden."

Wij kunnen en zullen niet langer zwijgen wanneer

we zien hoe extremisten onze rechten en vrijheden proberen te ondermijnen, hoe ze vrouwen onderdrukken, hoe ze homoseksuelen verketteren,

hoe ze proberen hun barbaarse ideeën op te leggen en anderen verhinderen vrijuit te spreken aan een universiteit

De Morgen, 2010.04.06, Geert Van Istendael & Dirk Verhofstadt

UP

Zuid-Afrika: 2000 zwarten en blanken bijna slaags

JOHANNESBURG - De Zuid-Afrikaanse politie heeft moeten ingrijpen om tweeduizend mensen, verdeeld in groepen zwarten en blanken, uit elkaar te halen.

De twee groepen stonden voor een zwaar bewaakte rechtbank waar de eerste hoorzitting plaatsvond met een tiener en een boerenknecht die zouden hebben bekend de blanke racist Eugene Terreblanche te hebben gedood.

De twee groepen wilden elkaar te lijf gaan toen een middelbare blanke vrouw haar frisdrank over zwarten spoot die Zulu-teksten van het Zuid-Afrikaanse volkslied zongen. Even daarvoor zongen blanken de delen van het volkslied die in het Afrikaans zijn opgesteld en uit de tijd van de apartheid stammen. Bovendien zwaaiden zij met vlaggen uit de tijd dat de blanken in Zuid-Afrika aan de macht waren.

De blanken waren bij de rechtbank aanwezig om het gezin van Terreblanche te steunen, zwarten waren juist gekomen om de twee verdachten, van 15 en 28 jaar, te steunen. Naderhand bood Pieter Stey, provinciaal leider van de Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB), zwarten zijn excuses aan voor het voorval met de frisdrank. (NOVUM)

Algemeen Dagblad, 2010.04.06

UP

Abu Imran veroordeeld voor diefstal en weerspannigheid

ANTWERPEN - Abu Imran, alias Fouad Belkacem, de spilfiguur achter Sharia4Belgium waarvan leden vorige woensdag een lezing van de schrijver Benno Barnard verstoorden, heeft wel degelijk een strafdossier. 'De naam van Belkacem duikt hier op bij een twintigtal feiten', zegt Eva Herreman, woordvoerster van het Antwerps parket. 'In 2002, 2004 en 2007 is hij veroordeeld voor inbraak en weerspanningheid.' Zoals de naam het zegt, pleit Sharia4Belgium voor het invoeren van de sharia in ons land. Op basis van de islamitische wet eist Fouad Belkacem strenge lijfstraffen voor onder meer diefstal. Nu blijkt dat hij zelf heeft gezondigd tegen de regels van de sharia. 'Tijdens de eeuwenlange heerschappij van het islamitische rijk zijn er amper 60 handen afgehakt', vertelde Belkacem in een eerste interview. 'Die straf is alleen voor hardleerse misdadigers. Mensen die het stelen niet afleren.' Belkacem zelf is de afgelopen acht jaar drie keer veroordeeld voor diefstal en weerspanningheid. Zondag vertelde Youssef Slassi, SP.A-gemeenteraadslid in Antwerpen, in het tv-programma Verstrepen & Hermans al dat Belkacem geen onbekende was voor het gerecht. Parket noch politie kon dat een dag later bevestigen. De oorzaak blijkt een vergissing. De achternaam Belkacem werd verkeerd gespeld bij de opzoekingen. 'Ik ben erg blij dat dit toch aan het licht is gekomen', reageert Slassi. 'Mijn bronnen zijn betrouwbaar.' Fouad Belkacem was gisteren niet bereikbaar.

Ook de nieuwe woordvoerder, Abu Jihad, gaf niet thuis. 'Of mijn naam provocatie is?', vertelde Abu Jihad maandag nog. 'Abu betekent vader van en mijn zoon heet Jihad.'

De Standaard, 2010.04.07, (vjb)

[UP](#)

Afspraken met bouwpromotoren of niet, verfransing Vlaamse rand moeilijk te stoppen

Zelfs met juridisch betwistbare maatregelen zoals afspraken met bouwpromotoren om Nederlandstalige woningkopers voorrang te geven, is de verfransing (of correcter: "ontnederlandsing") van de regio moeilijk tegen te gaan. Een recente VUB-studie toont aan waarom.

In de voorbije twee decennia is de bevolking in de rand jaarlijks, enkel door migratie, met gemiddeld een duizendtal inwoners gegroeid. Achter dat relatief bescheiden saldo gaan veel grotere verhuiskbewegingen schuil, legt VUB-demograaf Didier Willaert uit in een nieuwe studie. Enerzijds is er immers de veel grotere en nog in omvang toenemende instroom van nieuwkomers, voornamelijk door stadsvlucht uit het nabijgelegen Brussel. Anderzijds is er een ook al groeiende uitstroom vanuit de rand naar de rest van Vlaanderen. Beide fenomenen versterken elkaar dus en resulteren in een "significante ontnederlandsing" van die rand.

Willaert vergelijkt de migratiedruk vanuit de hoofdstad op de randgebieden met een pomp: nieuwkomers (studenten, buitenlanders) vestigen zich eerst dichtbij het centrum van Brussel. Tegelijk verhuizen mensen, parallel met hun maatschappelijke evolutie, vanuit dat centrum naar de buitengemeenten van het Brussels gewest, en vandaar dan weer naar de Vlaamse rand, en vervolgens naar de rest van Halle-Vilvoorde en Vlaanderen (of Wallonië). De rand trekt dus vooral nieuwe inwoners uit de

19 Brusselse gemeenten aan (en dat zijn, gelet op de bevolkingssamenstelling in de hoofdstad, vooral anderstaligen) en verliest inwoners aan de omliggende gemeenten.

Voor al twintigers nemen de wijk vanuit de rand naar de rest van Vlaanderen, waaruit af te leiden valt dat het om een "gedwongen migratie" gaat bij gebrek aan betaalbare woningen in de regio. Willaert concludeert dan ook dat "het woonbeleid van de Vlaamse regering om autochtone inwoners met een klein tot middelgroot inkomen te ondersteunen bij hun zoektocht naar een betaalbare woning in eigen streek zeker een goede zaak" is. Tegelijk nuanceert de onderzoeker ook het effect van dergelijke maatregelen. "Het proces van ontnederlandsingen in de Vlaamse rand wordt namelijk vooral bepaald door de stadsvlucht vanuit Brussel. De hiermee gepaard gaande verfransing en internationalisering zal pas stoppen als de instroom gevoelig vermindert. Het beleid hierop afstemmen is voor de Vlaamse regering veel moeilijker." Met andere woorden: zelfs met het strengste taalbeleid is verfransing niet te stoppen, omwille van de migratiedruk uit de nabijgelegen en grotendeels anderstalige grootstad.

Beter is het dan ook, zo suggereert de VUB-demograaf nog, om te investeren in de versterking van het Nederlands in de hoofdstad. Dat zal er tenminste toe leiden dat een groter deel van de inwijkelingen vanuit Brussel "minstens een basiskennis Nederlands" heeft. Bovendien maken investeringen in onderwijs, woningen en welzijnsvoorzieningen het voor Vlamingen aantrekkelijker om in hun hoofdstad zelf te blijven wonen. Willaert wijst op "de kleine aangroei van Nederlandstalige hogeschoolden in elke gemeente van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest", die nu al merkbaar is.

De Morgen, 2010.04.07, Bart Eeckhout

[UP](#)

ANC Zuid-Afrika beteugelt jeugdleider

JOHANNESBURG - De Zuid-Afrikaanse president Jacob Zuma heeft de leider van de jongerenafdeling van zijn ANC-partij bevolen te stoppen met het zingen van het omstreden lied Kill the Boer (Dood de boer). Ook wil het ANC niet meer dat Julius Malema opruiende taal uitslaat of zich uitlaat over de zaterdag vermoorde Eugène Terre'Blanche, zo berichtten Zuid-Afrikaanse media woensdag.

De blanke extreemrechtse leider Terre'Blanche (69) van de Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) werd gedood door twee van zijn zwarte werknemers. Malema werd er vervolgens van beschuldigd spanningen tussen blanken en zwarten te hebben aangewakkerd.

Het regerende ANC sprak eerder tegen dat er een verband bestaat tussen het lied en de moord. Ook verklaarde de partij na de moord dat ze geen spanningen wilde doen opblazen en dat het strijdlied slechts deel uitmaakt van haar geschiedenis. Zuma riep wel op tot kalmte, twee maanden voor het WK voetbal. Een rechtbank heeft het antiapartheidslied onlangs verboden. (ANP)

Algemeen Dagblad, 2010.04.07

UP

België stuurt oorlogsvluchtelingen terug naar Afghanistan

In Elsene zijn 35 Afghaanse oorlogsvluchtelingen sinds 24 dagen in hongerstaking. Ze vragen tijdelijke humanitaire bescherming, maar geen permanente verblijfsvergunning. Toch weigert de Belgische regering, die met soldaten in NAVO-verband actief aanwezig is in Afghanistan, om hen te beschermen. Mogelijk worden ze woensdag het land uitgezet.

“Het gaat hier niet om reguliere asielzoekers”, zegt Thomas Bellinck, theatermaker en acteur. Hij organiseert een theatrale persconferentie om hun situatie aan te klagen.

“Deze mensen vragen politieke bescherming zolang ze gevaar lopen in eigen land. Als de oorlogssituatie in Afghanistan voorbij is, zouden ze maar al te graag terugkeren om er hun leven voort te zetten. Als de Belgische regering weigert hen op te vangen, ontkent ze het conflict in Afghanistan.”

Geen bescherming tegen oorlogsgeweld

Deze Afghaanse burgers dienden al verschillende aanvragen tot regularisatie in, maar de beleidsvoerders weigeren hen te herkennen als oorlogsvluchtelingen. Sinds 2006 kunnen vluchtelingen in België bescherming vragen tegen oorlogsgeweld in hun land.

Deze subsidiaire of bijkomende bescherming geldt voor alle burgers die zich in een levensbedreigende situatie bevinden. Dat is bijvoorbeeld het geval in Afghanistan waar ook burgers het slachtoffer zijn van het gewapend conflict. Van zodra het gevaar geweken is, kunnen de vluchtelingen terug naar hun land.

“In andere Europese lidstaten krijgt 90 procent van de Afghaanse vluchtelingen subsidiaire bescherming, in België is dat nog geen 15 procent in 2006”, zegt Bellinck. “Het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt het dossier van iemand die om deze vorm van bescherming vraagt”, zegt Bellinck.

“Ze zoeken uit of de vluchtelingen echt afkomstig zijn van een gevaarlijke regio. Daarvoor vragen ze bijvoorbeeld een gedetailleerde beschrijving van de route die ze volgden om hun gebied te ontvluchten. Maar aangezien dat voor velen onder hen al jaren geleden is, weten ze dergelijke details niet meer.

Het commissariaat-generaal zoekt eigenlijk naar de zwakke schakels in hun getuigenissen. Naar details die niet kloppen, naar elementen die hun getuigenis ongeloofwaardig kunnen maken. Het oordeel van het officiële België berust dus niet op het feit of een gedwongen terugkeer al dan niet levensbedreigend is. Voor al deze Afghaanse hongerstakers was het oordeel negatief. Ze kunnen elk moment teruggestuurd worden.”

Sterven in België of Afghanistan

De Afghaanse hongerstakers weigeren alle voedsel, ook suikers en vitamines die ze nodig hebben om de schade aan hun lichaam te beperken.

“Wij gaan ofwel hier dood van de honger, ofwel gaan we terug naar Afghanistan waar ons leven in gevaar is”, zegt Ahmad Nashal, een hongerstaker.

“Met deze actie vragen we aan België om ons probleem op te lossen. Het is onze enige hoop. Ik leef al vijf jaar in België op straat zoals alle mensen die je hier ziet. We zochten elkaar op en we besloten over te gaan tot hongerstaking. Het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zegt dat we liegen over onze herkomst. Ondertussen is iedereen ziek en verzwakt.”

Dokters stellen verschillende symptomen vast. Door een verzwakt metabolisme ondervindt iedereen een algemeen gevoel van zwakte en koude. De spierkracht neemt af door te weinig lichaamsactiviteit en dat veroorzaakt spierkrampen.

Door niet te eten hebben de Afghanen maagpijn en kennen ze een groeiend gevoel van vermoeidheid. De artsen waarschuwen dat de hongerstaking vanaf nu blijvende gevolgen met zich meebrengt. Dat gaat van nierinsufficiëntie of infectie van de nieren tot longaandoeningen, maag- en darmbloedingen en zelfs hartritmestoornissen. “Als de

hongerstaking niet snel eindigt, kan hun hart het begeven", zegt Bellinck.

De Wereld Morgen, 2010.04.06, Ellen Van Campenhout

UP

Beschaafde dialoog kán

Kunnen niet-moslims dialogeren met moslims?

Ja, vindt MARK VAN DE VOORDE, die het dus oneens is met zijn collega Mia Doornaert.

Zoals de Congolezen niet geholpen zijn door verwijten aan het adres van hun regeringsleiders (Karel de Gucht als minister van Buitenlandse Zaken), zo helpen we ook de integratie van moslims niet vooruit door hun geloof verdacht te maken (Mia Doornaert, DS 6 april).

Het debat over menings- en godsdienstvrijheid veronderstelt respect, zowel voor iemands meningsvrijheid - met inbegrip van zijn recht om te beledigen - als voor iemands geloof, met inbegrip van fundamentalistische overtuigingen. De christen heeft leren leven met beledigingen en de westerling gruwet van fundamentalisme, terwijl de moslim kritiek op zijn godsdienst als een aanslag beschouwt en de oosterling niet de scheiding tussen religie en wereld maakt. Daarom veronderstellen dat de dialoog der beschavingen niet kan, zoals Mia Doornaert doet, is kort door de bocht geredeneerd.

Het is een begrijpelijke redenering. Terwijl onze cultuur in een identiteitscrisis zit, dagen de moslims ons, gewild of ongewild, uit om te zeggen wie we zijn. Dat durven we niet, want dan moeten we toegeven dat we 'christelijk' zijn (cultureel). Wij kunnen van moslims niet verwachten dat ze zich integreren als we niet zeggen waarin. Dat 'waarin' is niet uit te leggen zonder het christendom: zelfs begrippen als scheiding tussen kerk en staat, of gelijkwaardigheid, zijn in een christelijke context ontstaan. Helaas, het is bon ton om het cultuureigen geloof belachelijk te maken ('Godslastering is leuk', zei Tom Naegels onlangs in Terzake).

In een klimaat van geloofsspot en religieuze gêne gaat het debat over meningsvrijheid en godsdienst iets fundamenteels uit de weg, namelijk de band tussen beide vrijheden. Dat doet mijn waarde collega Doornaert ook. Door de band tussen de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van godsdienst aan te grijpen is de dialoog der beschavingen wel mogelijk.

De Amerikaanse grondwet noemt de meningsvrijheid in één adem met de persvrijheid. De Belgische grondwet verbindt de meningsvrijheid met de godsdienstvrijheid. Meningsvrijheid is in beide gevallen geen absoluut mensenrecht, het is wel 'fundamenteel'. Meningsvrijheid heeft te maken met de openbaarmaking van meningen en met de diepste overtuigingen van de mens. Samen met de andere mensenrechten vormt de meningsvrijheid het fundament waarop de menselijke waardigheid, verantwoordelijkheid en vrijheid rusten.

Wanneer het gebruik van het recht op vrije meningsuiting de andere mensenrechten, die tot de 'constitutie' van de mens behoren, schendt, steekt zij de grens van de toelaatbaarheid over. Waar die grenzen precies liggen, is niet duidelijk, want begrippen als laster, eerroof, discriminatie, die erdoor bepaald worden, moeten worden geïnterpreteerd volgens de draagkracht van de tijd, die wij tolerantie noemen. En zo hoort het.

Meningsvrijheid is dus afhankelijk van de bescherming van andere rechten én onderhevig aan evolutie. Voor geen beide verbanden heeft collega Doornaert oog, terwijl dit inzicht behulpzaam is om de dialoog der beschavingen te voeren. Wanneer we moslims kunnen wijzen op de 'relativiteit' van de meningsvrijheid (een vrijheid in relatie tot andere vrijheden), kunnen we hen ook meenemen in ons tolerantieverhaal.

Tolerantie is voor de staat een rechtsplicht, voor de burger een deugd die niet afgedwongen kan worden. Hier is pedagogie voor nodig. Het is niet erg pedagogisch om de islam per definitie incompatibel te noemen met onze westerse waarden en de dialoog bij voorbaat te beschouwen als intellectuele capitulatie.

Het gaat in de hele discussie uiteraard niet alleen over wat de staat tolereert, maar ook over wat de burger tolereert. Ook hierin horen de verschillende gemeenschappen en groepen binnen de samenleving naar elkaar toe te groeien. Tolerantie wederzijds veronderstelt dat ik van de ander duld wat ik wil hebben dat de ander van mij duld.

We moeten daarom leren te spreken van identiteit tot identiteit. Zo kunnen we onze gemeenschappelijkheid ontdekken, maar ook elkaars verschil, in de meest verdraagzame zin: namelijk dat we elkaar zelfs toelaten om te beweren de waarheid te bezitten. Als ik de ander toelaat om te beweren dat zijn geloof of levensbeschouwing het finale antwoord heeft over de zin van het leven en de bestemming van de mens, eis ik ook het recht om dat van mijn geloof of levensbeschouwing te zeggen en omgekeerd. Als wij onszelf en de ander het recht van de waarheid gunnen, kunnen we de dialoog aangaan én verdraagzaamheid eisen. Daarvoor moeten wij echter uit onze seculiere kramp komen.

De Standaard, 2010.04.07, MARK VAN DE VOORDE

UP

Bouwafspraken zijn discriminerend maar moeilijk aan te vechten

Mogen de burgemeesters van de Vlaamse rand met projectontwikkelaars afspreken om woningen bij voorkeur te verkopen aan Nederlandssprekenden? Omdat het om informele afspraken gaat, is er geen schending van woon-, taal- of lokale bestuurswetgeving. Wel vormt het gelijkheidsbeginsel een probleem.

"Gemeenten mogen in principe alle beslissingen nemen die nodig zijn voor de gemeentelijke belangen", verduidelijkt professor administratief recht Marc Boes (KU Leuven), "zolang ze niet worden teruggefloten omdat ze hogere regelgeving of het gelijkheidsbeginsel schenden. En dat zou wel eens problematisch kunnen zijn." Dat bevestigt zijn Leuvense collega Stefan Sottiaux: "Het Grondwettelijk Hof aanvaardt dat er aan sociale huurders een taalbereidheidsvereiste wordt opgelegd omwille van de leefbaarheid. Maar dit gaat over een kennisvereiste, en het speelt zich niet af in de context van sociale (huur)woningen. De ongelijke behandeling van Nederlands- en Franstaligen lijkt mij dan ook niet objectief en redelijk verantwoord."

Maar omdat het niet om een decreet of een wet gaat, zelfs niet om een lokale bestuursbeslissing, kan een benadeelde niet naar het Grondwettelijk Hof of de Raad van State stappen. Wel kan hij proberen om via de rechtbank een schadevergoeding te eisen, op basis van de antiracismewet. Daarnaast is er de mogelijkheid om een "vordering tot staking" af te dwingen, wat betekent dat de rechtbank de gemeente kan opleggen om de discriminerende praktijk te stoppen.

De Morgen, 2010.04.07, Marjan Justaert

[UP](#)

De correcte term is broodroof

Douglas De Coninck beticht de Vlaamse burgemeesters in de rand van maffiapraktijken.

Douglas De Coninck is redacteur bij deze krant.

Enkele Brusselse burgemeesters in de Vlaamse rand gaven zondagavond in de Panorama-uitzending toe dat ze akkoorden afsluiten met vastgoedbedrijven om woningen en gronden bij voorkeur aan Vlamingen te verkopen. Douglas De Coninck ziet parallellen met het Chicago van de jaren twintig.

Burgemeester Michel Doomst uit Gooik kon niet duidelijker zijn. Als vastgoedmakelaren hem niet vooraf lijsten met kandidaat-kopers overhandigen zodat hij die kan screenen op hun Vlaams-zijn, "dan vermindert onze zin om hen bij een volgend project een vergunning te geven". Zijn collega Dirk Brankaert uit Overijse zei in Panorama dat tot nu toe geen enkele makelaar inzage had geweigerd, en dat hij zich ook niet kon voorstellen dat er één dat zou durven: "Het zou een heel slecht signaal zijn, hé, als ge daar niet mee akkoord gaat."

De burgemeesters van Gooik en Overijse hebben misschien niet de looks van maffiabazen, op hun vermogen om zich de etiquette van de georganiseerde misdaad eigen te maken valt weinig aan te merken. Laat ons de dingen even bij hun naam noemen. Wat betekent het voor een verkavelaar als een burgemeester consequent weigert vergunningen af te leveren die hij aan concurrerende verkavelaars onder identieke architecturale omstandigheden wel zou afleveren? De meest correcte term is broodroof. Of misschien ook wel racketeering.

Al Capone

Wat als medewerkers van deze burgemeesters eens per maand langs zouden gaan bij ondernemers in hun gemeenten voor een kleine, vrijwillige financiële bijdrage aan de persoonlijke bankrekening van de burgemeester? Is de burgemeester niet de man die ons beschermt tegen verdachte invloeden van buitenaf? Is hij niet de man die beschikt over de macht om het leven van ons allen aangenaam te houden? Betalen we niet, dan zou hij zou wel eens minder zin kunnen hebben om de brandweer te laten komen als ons huis brandt. Of om de politie de telefoon te doen opnemen als bandieten onze etalages bestormen. Hij zou wel eens minder zin kunnen hebben om, zoals de wet het hem nochtans verplicht, ons een paspoort te bezorgen of onze pasgeborenen te laten inschrijven in het bevolkingsregister.

De zaak is nu voorgelegd aan de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Geert Bourgeois. Die heeft inlichtingen ingewonnen en hij kan ons melden dat het in Gooik, Overijse, Grimbergen en Vilvoorde gaat over een *modus vivendi*, iets lokaals waar hij zich niet mee te bemoeien heeft. We moeten het zien als een gentleman's agreement. Er staat ook niks op papier en dus kan hij als minister natuurlijk niks beginnen. Tot nu toe is trouwens geen enkel slachtoffer bereid gevonden om zich te melden. Zoals ook geen enkele clubuitbater uit het Chicago van de jaren twintig ooit hardop iets onaardigs over zijn lippen kreeg over Al Capone, is er ook in Overijse en Gooik nog geen enkele verkavelaar opgestaan om zijn beklag te maken over broodroof.

Twintig jaar geleden hadden we ook in Brussel een burgemeester wiens "zin" om een bouwvergunning af te leveren kon variëren naargelang factoren die ver weg stonden van het Gewestplan of de toegelaten bouwhoogte. Iedereen noemde hem Mijnheer Tien Procent en men zag het als een grote stap vooruit toen de man tot ontslag werd gedwongen.

Tony Soprano

De oud-burgemeester deed het natuurlijk voor de slechte zaak, zijn eigen portefeuille. De Vlaamse burgemeesters in de rand doen het voor de goede zaak: de vrijwaring van het Vlaams karakter van hun gemeente. Een gemeente waar een mijnheer in een lange jas van het "taalmeldpunt" rondloopt en die de Italiaanse uitbater van de pizzeria er komt op

wijzen dat een bord met "houtvuur / feu au bois" echt niet kan. Waar twee sympathieke kerels een restaurant met de naam "Les Deux" willen openen en van de burgemeester te horen krijgen dat die naam moet veranderen. "Zoniet zouden wij Vlamingen uw restaurant wel eens links kunnen laten liggen." Dat is de goede zaak, The Soprano's in het echt, waar wij allen van worden verondersteld mee voorstander te zijn.

Michel Daerden

Er is veel dat wij, zodra we discussiëren met een buitenstaander, moeilijk uitgelegd krijgen. Vlamingen, zo begint onze uiteenzetting meestal, zijn de harde werkers en economische steunpilaren van deze natie. De meeste Walen zijn daarentegen geschapen naar het beeld van Michel Daerden: lui, onbekwaam en profiterend van de door ons gecreëerde welvaart. Vlamingen offeren ieder jaar elk een gezinswagen op om de werkloosheidsuitkeringen van al die Walen te betalen. Tot dan het punt gekomen is waarop het gaat over de vastgoedprijzen in de Brusselse rand. Dan zijn Vlamingen plots arme drommels die de markt worden uitgeprijsd door schatrijke, hard werkende Franstaligen. Het is zo erg dat de Vlaamse burgemeesters zich bij het opwerpen van een dam tegen die eindeloze horden schatrijke Franstaligen zich toch niet kunnen laten afremmen door iets triviaals als de grondwet?

Parijs, 20 jaar geleden: 10 miljoen inwoners. Vandaag: meer dan 12 miljoen. Londen, 20 jaar geleden: 6 miljoen inwoners. Vandaag: 7,5 miljoen. Is het zo lastig om te zien wat er aan het gebeuren is? Het aantal Brusselaars is op goed twintig jaar tijd gestegen van 1 naar (zegt men) 1,3 miljoen. Dat is niet 1 miljoen + 300.000 nieuwe Brusselaars: dat is een complex kluwen van mensen die welvaart zoeken en vinden in steden, gezinnen stichten, auto's kopen en gaan dromen van tuintjes. Steden groeien. Ze doen dat overal ter wereld en in Brussel is de lingua franca – of we dat nu leuk vinden of niet – het Frans.

Het kan electoraal lonend zijn om te roepen dat "als wij naar de Ardennen gaan, dan passen wij ons ook aan", maar die vergelijking is volstrekt naast de kwestie. De meeste nieuwe inwoners van pakweg de Vlaamse faciliteitengemeente Kraainem passen zich trouwens aan. Waar ze ook vandaan komen, weze het nu Stockholm of New Delhi, bij de bakker gaan ze allemaal spontaan Frans spreken, zoals meer dan 70 procent van de inwoners van Kraainem.

Wat is er zo erg aan die decennialange verfransing? Het antwoord wordt door Vlaamse burgemeesters meestal pas hardop uitgesproken zodra camera's niet meer draaien en microfoontjes zijn opgeborgen. "Als dat zo doorgaat, en het Union des Francophones straks ook bij ons vijftig procent haalt, dan kan ik potdorie geen burgemeester meer zijn."

Ja, stel je zo'n horrorscenario eens voor, afgemeten aan de mondialisering van de economie, onze pensioenen en de opwarming van de planeet.

De burgemeesters van Gooik en Overijse hebben misschien niet de looks van maffiabazen, op hun vermogen om zich hun etiquette eigen te maken valt weinig aan te merken

De Morgen, 2010.04.07, Douglas De Coninck

UP

Een pleidooi voor het radicale compromis

Jan Goossens hoort veel eenzijdige uitspraken over medeburgers

Jan Goossens is artistiek directeur van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel. Hij schrijft regelmatig opiniebijdragen voor "De Gedachte".

De toenemende communautaire spanningen rond B-H-V en een kortsluiting in het islamdebat (met een hoofdrol voor Benno Barnard) zetten Jan Goossens aan het denken. "Wie is nog bereid om zijn gebetonneerde uitgangspositie te verlaten, op zoek naar een nieuwe common ground waar men een stukje van zijn dure overtuigingen durft opgeven?" Het was weer een prachtwoek met vele hoogdagen voor de herauten van het eigen grote gelijk in Vlaanderen. Democratie impliceert ruziemaken, maar ook het sluiten van compromissen. Met lede ogen moesten we echter aanschouwen hoe extreme onredelijkheid en ongezonde hysterie het haalden op kritische pragmatiek.

Minister Bourgeois (N-VA) blinkt uit in genuanceerdheid en zegt fors dat de drie Franstalige burgemeesters in de Vlaamse rand "nooit" benoemd zullen worden? Prompt vergelijkt FDF-boegbeeld Olivier Maingain het Vlaamse beleid met de nazibezetting. Extremistische moslims tonen hun verdraagzaamste kant en verhinderen domweg Benno Barnards lezing op de Antwerpse universiteit, met de van maturiteit getuigende titel "Leve God, weg met Allah"?

Meteen roept Barnard Philip Dewinter uit tot "profeet" en noemt hij de heethoofden van Sharia 4 Belgium de vertegenwoordigers van "het Kwaad" met een "Saoedische hoofddoek". En zijn solidaire boezemvriend Geert van Istendael graait vervolgens in zijn voorraad oorlogsretoriek: "Met deze lieden praat je niet. Met deze lieden vecht je."

Haantjesgedrag

Tsja, wat heb ik hier gemist? Is het werkelijk oorlog in de Vlaamse rand rond Brussel? Wat levert het op om een schrijver uit te jouwen omdat hij voor een amper halfgevolle aula "Weg met Allah" durft zeggen? Moeten we ons gewapenderhand verdedigen tegen de schreeuwlelijks die Barnard het spreken beletten? Ik wil niet alles wegrelativeren maar zie vooral het volgende: dat haantjesgedrag elke kans op een compromis onmogelijk maakt. Dat hysterische beeldspraak en domme confrontaties Vlaanderen steeds verder polariseren, zodat iedereen zich verschanst in de loopgraven van de eigen exclusieve groepsloyaliteit – dé moslim, dé vrijzinnige, dé Franstalige, dé Vlaming, dé schrijver. Wie is nog bereid om zijn

gebetonneerde uitgangspositie te verlaten, op zoek naar een nieuwe common ground waar men een stukje van zijn dure overtuigingen durft opgeven? Zo worden de "apocalyptische scheiding der geesten" en de botsing der beschavingen onvermijdelijke selffulfilling prophecy's.

Onlangs pleitte de Amerikaanse columnist Thomas Friedman in de New York Times voor een machtsgreep van het radical center in de VS. Aanleiding was de extreme polarisering omtrent Obamacare. Friedman kun je bezwaarlijk een progressieve man noemen, maar toch heeft hij zijn buik vol van de manier waarop scherpslijpers met hun onverzoenlijke visies een hele samenleving gijzelen. En dat terwijl er volgens hem een breed draagvlak nodig is voor een stevige portie nation-building. Met het oog daarop vindt Friedman dat de echte vernieuwing erin bestaat dat "onafhankelijken en centristen de macht krijgen, en dan hebben we het eigenlijk over een groot deel van ons land".

Europa sukkelt vaker achter de VS aan. Ook hier krijg je de indruk dat het radicaalste en moedigste politiek-maatschappelijke standpunt vandaag het compromis is: blijven praten, niet schelden of vechten, inzetten op een synthese van schijnbaar onverzoenbare uitersten. In de praktijk kan dat het volgende betekenen. Dat je in Brussel duidelijk stelt dat het geen fait divers, maar een onaanvaardbare realiteit is dat te veel mensen van allerlei leeftijden op straat brutaal lastig worden gevallen, en dat daartegen hard en efficiënt opgetreden moet worden.

Maar dat er daarnaast in de hoofdstad ook steeds problematischer werkloosheid en armoede zijn die maken dat steeds meer Brusselse jongeren op hun twintigste definitief verloren zijn voor de maatschappij, en dat ook autochtoon racisme daarin een rol speelt.

Wat gaan we daaraan doen? Dat je op het communautaire vlak streng waakt over de toepassing van de taalwetten. Maar dat je tevens onder ogen ziet dat het in Brussel moeilijk wordt om eeuwig aan de huidige taalwetten vast te houden als niet dringend meer Vlamingen zich iets van onze hoofdstad aantrekken en hier komen wonen. Dat de vrijheid van meningsuiting een hoog goed is en forse verdediging verdient en dat Barnard zijn lezing had moeten kunnen geven. Maar dat er ook een maatschappelijk debat over de verantwoordelijke en hygiënische omgang met die verabsoluteerde vrije meningsuiting nodig is.

Vernederende aanvallen

Wat heeft een multiculturele maatschappij waarin integratie dé uitdaging blijft, aan de uiterst vernederende aanvallen van een bittere Barnard op intelligente en pragmatische stemmen uit de Maghrebijnse gemeenschap, zoals Rachida Lamrabet en Nadia Fadil? Wat zegt het over ons dat zulke broodnodige "allochtone" rolmodellen dan zelden op onze solidariteit kunnen rekenen?

Ten slotte: dat de actiegroep Sharia 4 Belgium betwistbare denkbeelden heeft, moet gezegd. Maar zulke marginale groupuscules mogen bestaan, net als Voorpost of extremistische katholieke groeperingen, die wij evenmin als "de" Vlamingen of "de" katholieken zien. Is er één Vlaming die wij verplichten om zich te distantiëren van Voorpost wanneer zij illegaal extremistische spandoeken aan de gevel van de KVS hangen en er intolerante slogans brullen?

Zonder de twee te vergelijken: gaan we ons blindstaren op Sharia 4 Belgium, net als destijds trouwens op Abou Jahjah die "met alle mogelijke middelen" gestopt moest worden? Zal het radicale compromis er voor ons, verdedigers van het vrije woord, in bestaan de islam stapsgewijs uit Vlaanderen te verbannen? Mij lijkt het dat de islam hier is en blijft en dat we wars van pilaarbijterij tot een pragmatisch vergelijk met de grote meerderheid van gematigde moslims moeten komen.

Redelijke stemmen

Vele redelijke stemmen mengden zich in de recente debatten: Hilde Sabbe in Het Laatste Nieuws, Bart Sturtewagen, Tom Naegels en Paul Goossens in De Standaard, Yves Desmet in De Morgen. Allen werden ze in de ban geslagen. Waartoe dat leidt, toonde Phara ons op 2 april met, naast Barnard, Bart De Wever en Jef Geeraerts in de studio. Eerst kregen de moslims ervan langs: allemaal extremisten zonder enige zin voor humor. Vervolgens de Franstalige Belgen: die geven ons de ene kaakslag na de andere, terwijl wij zelf daar nooit aanleiding toe geven en er ook nooit zelf uitdelen. Ten slotte dan de negerkes: ook al bedoelde hij het allicht niet zo, als we Geeraerts' uitspraken letterlijk namen, dan zijn de Congolezen voor niks goed, tenzij je hen dagelijks op zweepslagen trakteert.

Zoveel ongenueanceerde uitspraken over onze medeburgers en burens, zonder dat we onszelf in vraag stellen of de anderen fatsoenlijk weerwoord gunnen: het ruikt naar hoogmoed. En wat daarop volgt, weten we maar al te goed.

Vele redelijke stemmen mengden zich in de recente debatten. Alle werden ze in de ban geslagen. Waartoe dat leidt, toonde "Phara" ons op 2 april met Benno Barnard, Bart De Wever en Jef Geeraerts in de studio. Eerst kregen de moslims ervan langs, vervolgens de Franstalige Belgen en ten slotte de "negerkes"

De Morgen, 2010.04.07, Jan Goossens

UP

"Ik moet bewijzen dat ik geen fascist ben"

De lezing in Antwerpen, vorige week woensdag. Barnard was op voorhand getipt over de ordeverstoring en schakelde twee bodyguards in, van wie hij naar eigen zeggen niet wist dat het om de lijfwachten van Filip Dewinter ging.

Benno Barnard is niet te spreken over de "hetze" die naar eigen zeggen tegen hem is begonnen nadat afgelopen weekend bekendraakte dat de mannen die hem moesten beschermen tijdens zijn lezing de lijfwachten zijn van Filip Dewinter. "Men ziet extreem rechts nog altijd als de grote boosdoener, terwijl bewezen is dat de moslimextremisten veel gevaarlijker zijn."

Brussel | Fouad Belkacem, de man die zich onder het pseudoniem Abu Imran opwerpt als woordvoerder van Sharia4Belgium, de website die opriep tot de ordeverstoring van Barnards lezing, is in ieder geval geen onbekende van het gerecht. Hij werd drie keer veroordeeld, onder meer wegens inbraak en weerspanningheid.

Benno Barnard voelt zich koud gepakt in de nasleep van de ordeverstoring van zijn lezing, afgelopen woensdag aan de Universiteit Antwerpen. Moslimextremisten pikten de titel "Lang leve God, weg met Allah" niet en begonnen zo luid te scanderen dat de lezing niet kon plaatsvinden.

De Nederlandse publicist was op voorhand getipt over de ordeverstoring en schakelde twee bodyguards in om zijn veiligheid te garanderen. "Ik wist helemaal niet dat het ging om de lijfwachten van Filip Dewinter", zo verdedigt de schrijver zich. "Iedereen lijkt er nu van uit te gaan dat ik een fascist ben, terwijl ik vaak genoeg tegen Dewinter heb geschreven. Ik heb tijdens de laatste verkiezingen nota bene op een Marokkaanse gestemd van Groen!."

Nadat de Antwerpse politie hem van het op handen zijnde protest had verwittigd, regelde Barnard zelf bescherming. "De politie zou twee undercoveragenten laten plaatsnemen in de zaal, maar die konden alleen optreden als ik werkelijk zou worden aangevallen." De schrijver klopte ook aan bij de unief, maar die weigerde.

"Ik wilde afzeggen, maar mijn vrouw drong erop aan dat ik zou gaan", vervolgt Barnard. "Ik brak me het hoofd over waar ik bescherming zou halen, tot ik me Tanguy Veys herinnerde. Een Vlaams Belanger, dat wist ik, maar als ze ergens iets kennen van beveiliging, dan is het daar."

Barnard leerde Veys vorig jaar kennen na een debat van Amnesty International. "Hij kwam naar me toe en stelde zich voor. Een vriendelijke intellectueel, iemand met wie je kan praten. Geen neonazi, zoals leden van het Vlaams Belang altijd worden afgeschilderd. Extreem rechts? Ja, dat zal wel, maar dat kon me vlak voor mijn lezing niet schelen."

Barnard zegt dat hij Veys behalve hun ontmoeting vorig jaar niet meer sprak. "Ik was alleen geabonneerd op zijn knipseldienst die hij via mail verstuurt." Dat de naam van de Vlaams Belanger hem plots te binnen schoot, schrijft Barnard toe aan een paniekaanval. "Het is een stommiteit, maar me in elkaar laten slaan is een nog grotere stommiteit."

Via de telefoon - "ons tweede gesprek dus", dixit Barnard - vroeg hij aan Veys of die ervaring had "met dit soort dingen".

Waarop Veys de twee lijfwachten voorstelde. "Zo lang ze maar niet gewapend zijn", voegde Barnard eraan toe. Een lijfwacht is de vaste chauffeur van Filip Dewinter, de andere werkt op het secretariaat van het VB in Antwerpen.

Barnard zegt niet te begrijpen waarom nu zo'n heisa wordt gemaakt over de bodyguards. "Het zegt iets over de onnadenkendheid van dit land. Extreem rechts is nog altijd de grote boosdoener, maar moslimextremisten zijn veel gevaarlijker. Was er geen bewaking geweest, dan had ik nu in het ziekenhuis gelegen."

"Men doet alsof ik erger ben dan de moslimradicalen die mijn lezing verstoorden, maar eerlijk gezegd: als het niet het Vlaams Belang was geweest, dan zou ik me zelfs door satan hebben laten beschermen. Als je voor een aula met vijftig (de politie spreekt van een tiental, SS) salafisten komt te staan, kan je maar beter niet al te kritisch zijn."

Weer online

Ondertussen kan Fouad Belkacem, de man die zich Abu Imran noemt en zich opwerpt als de woordvoerder van Sharia4Belgium, de organisatie die opriep tot de betoging tegen Barnard, verder zijn gang gaan. Nadat de website donderdag offline was gehaald, is ze sinds zondag weer operationeel, zij het via een andere url.

De man is overigens geen onbekende voor politie en gerecht. De voorbije jaren kwam hij verschillende keren in aanraking met de veiligheidsdiensten. Hij is gekend voor een twintigtal feiten en werd drie keer veroordeeld, in 2002, 2004 en 2007, onder meer voor inbraak en weerspanningheid.

Minister van Binnenlandse Zaken Annemie Turtelboom (Open Vld), die eerder aankondigde de organisatie permanent te zullen volgen, zegt niets te kunnen ondernemen. "De minister veroordeelt uiteraard de inhoud van de website", zegt haar woordvoerster Margaux Donckier. "Maar zolang er niets strafbaars gebeurt, kunnen wij niet ingrijpen. Tot dan geldt de vrijheid van meningsuiting."

De Morgen, 2010.04.07, Sue Somers

UP

'Immigratie kost ruim zes miljard euro'

ROTTERDAM - De immigratie van niet-westerse allochtonen naar Nederland kost de samenleving per jaar tussen 6 en 10 miljard euro. Dat blijkt volgens PVV-leider Geert Wilders uit voorlopige resultaten van onderzoek door het economisch onderzoeksbureau Nyfer.

Wilders bevestigde woensdag berichtgeving daarover. Nyfer zelf wil de cijfers bevestigen noch ontkennen. Wilders gaf het bureau opdracht de kosten van immigratie te onderzoeken, nadat toenmalig minister Eberhard van der Laan van Integratie vorig najaar naar zijn idee onvoldoende had geantwoord op de vraag ernaar.

Uit het onderzoek blijkt volgens Wilders dat elke migrant de Nederlandse samenleving enkele tonnen kost. Volgens Wilders zullen de totale kosten hoger liggen, omdat de raming gebaseerd is op 20.000 niet-westerse allochtonen.

„Zoveel vreemdelingen komen ieder jaar alleen al deze kant op in het kader van gezinshereniging. Het werkelijke bedrag zal dus veel hoger liggen", zegt Wilders.

De kosten zijn volgens Wilders zo hoog omdat allochtonen veel vaker in de bijstand zitten en vaker met criminaliteit te maken hebben. „Dat kost de samenleving bakken met geld", zei Wilders woensdag in het NOS Radio 1 journaal.

„Hier liggen miljarden voor het oprapen en dan hoeven we de burger niet in de portemonnee te pakken met een verhoging van het eigen risico in de zorg", aldus Wilders. De totale kosten van immigratie van 6 tot 10 miljard euro zijn volgens hem nog maar een voorzichtige reksom. (ANP)

Algemeen Dagblad, 2010.04.07

UP

'Kans op geweld tijdens de verkiezingen'

ROTTERDAM - Er bestaat een kans dat het islamdebat rond de verkiezingen de komende maanden leidt tot „politiek gemotiveerd geweld". Wat de risico's op dat vlak betreft moet meer dan in andere situaties ook rekening gehouden worden met radicaliserende eenlingen van uiteenlopende signatuur.

Dat concludeert Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding (NCTb) Erik Akerboom, zo heeft minister Ernst Hirsch Ballin (Justitie) woensdag in een brief aan de Tweede Kamer geschreven.

Gevaren kunnen onder andere komen van links-radicalen of extremisten die opkomen voor dieren. „Dit is breder dan alleen de PVV", aldus een terrorismebestrijder in het AD. Ondanks de waarschuwing is er nog geen concrete informatie dat het tot geweld komt. „Maar het is iets waar we rekening mee houden."

Uit de dreigingsanalyse van de NCTb blijkt dat de kans op een aanslag tegen Nederlandse doelen in enkele landen en regio's waar aan al-Qaeda gerelateerde groeperingen opereren, groter is dan in Nederland zelf. Het dreigingsniveau voor Nederland blijft uiteindelijk beperkt. Dat betekent dat de kans op een aanslag tegen Nederland relatief gering is, maar ook niet geheel is uit te sluiten. De mogelijk grote veranderingen in de politieke machtsverhoudingen in Nederland kunnen tot gevolg hebben dat er conflicten ontstaan door het versterken van tegenstellingen tussen bevolkingsgroepen of politieke partijen. Daarom bestaat er een zeker risico dat Nederland in de komende maanden geconfronteerd zal worden met politiek gemotiveerd geweld, stelt Akerboom. Meer dan anders moet er rekening mee worden gehouden dat dit gevar uit verscheidene hoeken kan komen.

In een interview woensdag in het AD wijst de NCTb op de risico's van een scherp verkiezingsdebat over de islam. Extremisten misbruiken volgens hem fragmenten uit de discussie om Nederland neer te zetten als een vijandig land voor moslims. „Daar wordt heftig op gereageerd, vooral op internet", weet Akerboom. „Die reacties houden we goed in de gaten."

De gevaren kunnen ook uit de andere hoek komen, waarschuwt hij, zoals bijvoorbeeld van links-radicalen of extremisten die voor dieren opkomen. Akerboom: „Het gaat om de hele politiek."

Daarom concentreren de inlichtingen- en veiligheidsdiensten zich extra op radicaliserende eenlingen van verschillende signatuur. De moord op Pim Fortuyn heeft geleerd dat een politieke aanslag niet alleen vanuit radicale groeperingen hoeft te komen. Akerboom wil echter geen schrikbeeld oproepen: „We hebben op dit moment nog geen concrete informatie dat het tot geweld komt."

Algemeen Dagblad, 2010.04.07

UP

Onnadenkende cultuurrelativisten?

Het Vrouwen Overleg Komitee wil reageren op het artikel van Dirk Verhofstadt, dat vrijdag verscheen in jullie krant. We zijn het hartgrondig beu om keer op keer te moeten lezen en horen dat feministen onnadenkende cultuurrelativisten zijn die instemmen met vrouwenonderdrukking als die maar een islamitisch tintje heeft. Aangezien Dirk Verhofstadt het maar niet kan geloven, we zeggen met hem: "de onderdrukking van vrouwen, verplichte klederdracht – de hoofddoek moet/mag niet –, gedwongen huwelijken, genitale verminkingen, verstotingen en eremoorden, kunnen in een liberale rechtsstaat absoluut niet. We zeggen zelfs meer: Intrafamiliaal geweld, verkrachting, racisme, uitsluiting op de arbeidsmarkt, discriminaties in het onderwijs passen er al evenmin. De loonkloof, ondervertegenwoordiging van vrouwen in de besluitvorming, oververtegenwoordiging van vrouwen in onderbetaalde beroepen, genderstereotyperingen allerlei, seksisme en tal van andere problemen moeten worden bestreden. Mocht er nog twijfel zijn: ook de ingebonden voetjes in het China van een eeuw geleden, stenigingen in Somalië, weduwenverbrandingen in Indië, de oorlogsverkrachtingen in Congo, agressies tegen holebi's en transgender wereldwijd vinden we afschuwelijk. En dat geldt voor elke praktijk die de integriteit en het zelfbeschikkingsrecht van vrouwen (of mannen) schendt. Nu dit hopelijk duidelijk is, kunnen we misschien met zin voor nuance en perspectief aan de slag rond de reële problemen die zich stellen in het België van 2010. En wie weet doen de Verhofstadts, Van Istendaels en Barnards van deze wereld, de late feministische roepingen zeg maar, daarbij de moeite om zich ietwat in te werken in hun nieuwe speelsterrein.

Het gilde der nuttige idioten,

Els Flour (voorzitster VOK), Nathalie De Bleeckere (VOK-lid), Marieke Kindt (VOK-lid), Kitty Roggeman (VOK-lid), Mieke Declercq (VOK-lid), Sofie Brackez (L-Salon), Eveline Cortier (VOK-lid), Lydia Deveen- De Pauw (VOK-lid), Laurence Claeys (VOK-lid en lid van de Plasactie), Evie Embrechts (VOK-lid en lid van FEL), Marieke Vos (lid van FEL), An Gordier (lid van FEL)

De Morgen, 2010.04.07

[UP](#)

Openbare omroep vindt nauwelijks allochtone medewerkers

Na zeven jaar diversiteitbeleid is het aantal allochtone medewerkers bij de VRT niet om over naar huis te schrijven. 'De taalvereisten liggen erg hoog en de kandidaten moeten vaak hooggeschoold zijn. Maar zijn perfecte kennis van de Nederlandse taal en hoge studies wel altijd even noodzakelijk?', vraagt Katleen De Ridder van het Minderhedenforum zich af.

In 2003 lanceerde voormalig gedelegeerd bestuurder van de VRT Tony Mary het [Charter Diversiteit](#). Doel van dat ambitieuze plan was de maatschappelijke verscheidenheid zowel achter als voor de schermen beter te weerspiegelen. De ambities werden opgenomen in de beheersovereenkomst 2007-2011, maar zijn ze ook gerealiseerd? Helaas, cijfers over de vertegenwoordiging van allochtonen binnen de VRT leren dat het voorlopig bij goede bedoelingen is gebleven. Hoewel precieze cijfers ontbreken, is er wel een indicatie: in 2008 lanceerde de VRT een verkennende bevraging naar de diversiteit van zijn personeel. Daaruit viel af te leiden dat op dat ogenblik ongeveer 2,2 procent van het personeel van allochtone komaf was.

Bindende streefcijfers

De VRT doet nochtans moeite. Zo investeert de openbare omroep sinds 2004 in mediaopleiding van kandidaten uit kansengroepen. Elk jaar mogen zes kandidaten voor een periode van zes maanden en in ruil voor een volwaardig loon stage volgen binnen verschillende redacties. Of die aanpak veel vruchten afwerpt, is maar de vraag. Op dit moment werkt hoogstens één op de zes van die kandidaten nog altijd bij de VRT.

Katleen De Ridder (Minderhedenforum):

'Welke allochtoon heeft nu zin om bij de VRT te solliciteren als hij of zij zich niet herkent in wat wordt getoond?' Vanwaar de lage cijfers? Katleen De Ridder, auteur van het dit najaar te verschijnen boek Witte media, of waarom 'allochtonen' altijd slecht nieuws zijn en medewerkster van het Minderhedenforum, erkent het probleem. "Diversiteit moet volledig geïntegreerd worden in het human resources-beleid", aldus De Ridder. "De cel Diversiteit moet actief proberen andere diensten mee te trekken en bindende streefcijfers opstellen. De cel moet nagaan of bijvoorbeeld de stages ook werkelijk vruchten afwerpen."

Daarnaast is er volgens De Ridder ook nog een probleem op het vlak van wat de VRT op het scherm toont. "Welke allochtoon heeft nu zin om bij de VRT te solliciteren als hij of zij zich niet herkent in wat wordt getoond?"

Handicaps

Is het diversiteitsbeleid van de VRT dan een slag in het water? Marleen Bergen, de voorzitter van de Commissie van de Positieve actie binnen de VRT, wil graag nuanceren. Zo vindt ze dat de stages voor kansengroepen (dus niet alleen allochtonen) wel degelijk resultaat opleveren. "Elk jaar bieden zich zeventig à tachtig kandidaten aan om stage bij ons te volgen. Na de selectie blijven er elk jaar vijf tot zes over. De kandidaten leren het huis kennen en ze weten waaraan ze moeten werken, welke talenten ze hebben en welke ze moeten bijschaven. Van alle kandidaten die bij ons stage hebben gevolgd, werkt ruim de helft in de media. Dat is toch een goed resultaat? Het is nooit onze bedoeling geweest om enkel voor de VRT te rekruteren."

Waarmee Bergen niet ontkent dat er een probleem is. "Het probleem is vooral dat de allochtonen niet altijd voor opleidingen kiezen waardoor ze binnen de media tewerkgesteld kunnen worden. Ze kiezen vaak voor harde opleidingen met meer status waarmee ze later misschien meer geld zullen verdienen. Van alle allochtonen zijn er 4 tot 5 procent die hoog opgeleid zijn. Dat is weinig. Anderzijds hebben de allochtonen niet dezelfde netwerken als de 'blanke' man. Dat zijn handicaps, maar we blijven we niet bij de pakken zitten. We verbreden steeds onze kanalen om kandidaten uit kansengroepen te vinden."

Aanwervingsstop

Volgens Marie-Paule Provost, emancipatieambtenaar bij de VRT, zijn er streefcijfers opgesteld om het aandeel van allochtonen en mensen met een handicap binnen de VRT tegen 2011 op te trekken naar respectievelijk 2,5 en 1 procent. Die streefcijfers zijn beduidend lager dan wat de andere overheidsdiensten vooropstellen. De Vlaamse overheid streeft ernaar om 4 procent allochtonen in dienst te nemen tegen 2015. Vanwaar die verschillende streefcijfers?

Volgens Katleen De Ridder betekent het [decreet over evenredige participatie](#) in principe dat aanwervingen moeten gebeuren volgens bevolkingssamenstelling, met een proportionele vertegenwoordiging dus. Wat betreft allochtonen zou dat voor Brussel 6 procent en voor Vlaanderen 10 procent moeten zijn. "Wat wij bij de VRT kunnen vaststellen, is dat ze in hun streefcijfers nog minder ambitieus zijn dan de andere overheidsdiensten. Bovendien, als we de recentste telling van de VRT van 2008 bekijken, merken we dat er op dit moment in het beste geval 2,2 procent allochtonen bij de VRT werken. Met andere woorden: ze stellen streefcijfers op die ze al gehaald hebben. Een ander punt is dat er nu een aanwervingsstop is. Een streefcijfer van 2,5 procent halen zonder nieuwe aanwervingen lijkt me onwaarschijnlijk. Het opstellen van streefcijfers is niet-afdwingbaar, maar anderzijds is er geen draagvlak, zowel bij politici als bij programmamakers, voor het opstellen van quota. Dat wordt vaak als betuttelend ervaren. In een ideale situatie is er ook geen nood aan dwingende maatregelen. Het is daarom veel moeilijker afdwingbare cijfers voorop te stellen bij de tewerkstelling."

Lege vijver

Marleen Bergen waarschuwt echter voor te hoge ambities. "We hebben na vergelijkingen met overheidsdiensten in binnen- en buitenland haalbare streefcijfers vastgelegd. Onhaalbare plannen laten de moed zaken. Ook is het onlogisch om hogere streefcijfers vast te leggen als je al zeker weet dat je die niet zult halen. We merken overigens dat de Vlaamse overheidsdiensten moeilijkheden hebben om tegen 2015 hun streefcijfer van 4 procent te halen. Daarnaast moet je er rekening mee houden dat bij andere overheidsdiensten nog altijd mensen worden tewerkgesteld op het laagste niveau, niveau D. Bij de VRT moet je minimum een diploma van secundair onderwijs hebben."

Volgens De Ridder noemt de visie op aanwervingen van allochtonen te rigide. "De taalvereisten liggen erg hoog en de kandidaten moeten vaak hooggeschoold zijn. Maar zijn perfecte kennis van de Nederlandse taal en hoge studies wel altijd even noodzakelijk? Is creativiteit niet minstens zo belangrijk in de mediawereld? Bovendien kun je je afvragen of het niveau van het Nederlands op de Vlaamse televisie wel zo hoog ligt. Dialect wordt meer en meer getolereerd, maar allochtonen moeten perfect Nederlands spreken. Ik wil hiermee niet zeggen dat de eisen voor allochtonen hoger liggen dan de rest, maar ze trekken soms de verkeerde kaart of leggen soms verkeerde accenten. Daardoor komt men vaak met het argument dat men in een lege vijver moeilijk kan vissen."

Zweepslag

Bergen ontkent niet dat de taalvereisten hoog liggen voor allochtonen, hoger zelfs dan voor sommige autochtonen. "Ik geef toe dat bijvoorbeeld Erik Van Looy extra inspanningen moet leveren. Hij is echter geen gewone medewerker van de VRT, maar een BV. Daarom wordt het van hem aanvaard. We begrijpen ook wel dat de taaleisen een grote drempel vormen voor mensen van wie het Nederlands niet de moedertaal is. Bij monteurs en cameraman speelt de taal een minder grote rol."

De Ridder zou het geen slecht idee vinden om in de volgende beheersovereenkomst van de VRT ook een regeling te voorzien die dicteert dat 30 procent van de programma's intercultureel moet zijn. "Als er geen of weinig beweging komt, is het misschien nodig dat het proces beleidsmatig wordt gestuurd. De huidige managers liggen er op dit moment in elk geval niet van wakker. Met de huidige resultaten tot gevolg. Na zeven jaar diversiteitsbeleid is er nog geen zichtbaar resultaat. Maar in een ideale wereld heb je geen zweepslag van de politiek nodig. De medi makers zouden moeten beseffen dat interculturele programma's veel potentieel hebben en schitterende verhalen bieden. Dan moet je natuurlijk wel eerst goed definiëren wat interculturele televisie is."

Achterhoede

Katleen De Ridder (Minderhedenforum):

'Vandaag kampen we met het probleem dat de media vooral media willen maken. Ik ben echter van mening dat de media als instrument van sociale verandering en cohesie kunnen worden ingezet'

Over twee dingen zijn De Ridder en Bergen het in elk geval roerend met elkaar eens: ja, er is een probleem, en neen, het probleem duikt niet alleen op bij de VRT. "We zijn een van weinige mediabedrijven die een actief diversiteitsbeleid voeren", zegt Bergen. "We voelen ons een beetje eenzaam op dat vlak. Ook andere mediabedrijven zouden op het vlak van diversiteit inspanningen moeten leveren. Als je de enige bent die zulke inspanningen doet, stel je jezelf ook bloot aan kritiek. Wie niets onderneemt, loopt dat risico niet. We zijn ons er goed van bewust dat het veel beter kan dan nu het geval is. We kunnen alleen vaststellen dat diversiteit binnen onze samenleving heel traag op gang komt. Het zit nog niet genoeg in onze genen. Voor de participatie van de vrouwen is er meer dan honderd jaar strijd gevoerd. Het gebrek aan functionele netwerken speelt in ons nadeel. Blanke mannen en vrouwen hebben veel te weinig voeling met de allochtonen en we zijn niet voldoende vertrouwd met bepaalde groepen in onze samenleving. Ook onze kennis over interculturaliteit en diversiteit is nog te beperkt. Daar willen we meer aandacht aan besteden en er actief aan werken. Elk jaar opnieuw moeten we de aandacht vestigen op diversiteit bij de nieuwe generatie."

Katleen De Ridder stelt de vraag of de media vandaag al bereid zijn om onder ogen te zien dat de samenleving morgen nog meer dan vandaag divers zal zijn. "Het diversiteitsdossier gaat al sinds de jaren negentig mee. We kunnen vaststellen

dat heel Vlaanderen op het vlak van diversiteit moeilijk op gang komt. In onze samenleving zijn er nog altijd groepen mensen die worden uitgesloten. Het verhaal moet niet alleen beperkt blijven tot de VRT, want ook kranten en tijdschriften hebben de verantwoordelijkheid om aan een diverse redactie te werken. De media vertellen nog altijd niet de verhalen van en voor de hele samenleving. Als je vandaag naar de feiten kijkt, zijn de media niet de voortrekkers maar de achterhoede. Ik ben echter van mening dat de media als instrument van sociale verandering en cohesie kunnen worden ingezet. Vandaag kampen we met het probleem dat de media vooral media willen maken. Ze vinden niet dat ze de samenleving moeten veranderen, want dan rijst de vraag in welke richting de samenleving moet veranderen."

Apache Newslab, 2010.04.07, Baharak Bashar

[UP](#)

Positieve gastvrije boodschap vinden

COMMENTAAR

Wie ergens te gast is maar de basisregels van de beleefdheid negeert en geen respect opbrengt voor de rechten van de gastheer en voor wat hij belangrijk vindt, moet niet verbaasd zijn als hij op ongestuurd gedrag stoot. Al is dat laatste dom gedrag van de gastheer.

Dat is de essentie van de taalconflicten die telkens weer opduiken in Vlaams-Brabant.

Grote aantallen Franstalige Belgen vestigen zich in Vlaamse gemeenten en handelen – daartoe aangezet door de houding van de meeste Franstalige partijen – alsof er geen taalgrens afgesproken is in dit land en alsof Vlaanderen Franstalig of tweetalig gebied is. Ze vinden het vanzelfsprekend dat de Vlaamse bevolking en overheden zich aanpassen aan hen. Ze eisen onterecht rechten op in plaats van gastvrijheid.

Dat lokt reacties uit die soms haaks staan op de gastvrijheid die Vlamingen normaal beoefenen. Sociaal gekleurde reacties van inwoners van wie de kinderen verdreven worden omdat zij niet de prijzen kunnen betalen die de inwijkelingen betalen. Reacties van wie terecht het Nederlandstalig karakter van het dorp en landsdeel wil bewaren. Reacties van Vlaamse politici die zien dat hun Franstalige collega's het bestaan van de taalgrens ontkennen en klaar zitten om straks de inlijving van Vlaamse gemeenten bij het zogenaamd tweetalige Brussel te eisen.

Vlaanderen en die gemeenten nemen dan maatregelen die 'begrijpelijk zijn', soms correct zijn, soms onaanvaardbaar en soms theoretisch wel aanvaardbaar maar feitelijk 'niet meer uitlegbaar' in Europa, waar het vrije verkeer van mensen de norm is.

Soms worden ze ook – bewust of onbewust – enkel verkeerd uitgelegd; zo zijn er – onder en boven de taalgrens – die 'bereid zijn Nederlands te leren' stelselmatig verenigen tot 'Nederlandssprekend zijn'.

Een gemeente die gaat controleren of de klanten van een privé-projectontwikkelaar Nederlands spreken of bereid zijn het te leren, dat is 'erover'. Een gemeente mag een bouwpromotor meedelen dat ze het Nederlandstalig karakter van de gemeente wil behouden en ze kan hem vragen daarmee rekening te houden door bijvoorbeeld in het Nederlands te adverteren. Maar zelf selecteren wie een huis mag kopen van die projectontwikkelaar, is over de grens. Dat maakt Vlaanderen ook zwak in andere dossiers, waarin het wel terecht eisen stelt. Van iemand die als werkloze inwijkt en een gesubsidieerde huurwoning wil, mag men bereidheid eisen om Nederlands te leren dat nodig is om werk te vinden.

Vlaanderen en zijn gemeenten moeten leren waar de grenzen van het aanvaardbare en die van het uitlegbare liggen. En ze moeten een positieve boodschap vinden die ook de anderstaligen aanspreekt die zich almaar meer rond de Europese hoofdstad vestigen.

Maar de sleutel voor taalvrede in dit land blijft liggen bij de Franstalige partijen. Zolang zij burgers blijven aansporen te handelen alsof er geen taalwetten en -grenzen zijn in dit land, is taalvrede onmogelijk.

De Standaard, 2010.04.07, GUY TEGENBOS

[UP](#)

Raad van State verwierpt klacht lerares over hoofddoek

De Raad van State heeft woensdag de klacht verworpen van een lerares uit Charleroi die weigert haar hoofddoek af te leggen. De advocaat van de vrouw, Nuran Topal, was naar de Raad van State getrokken om de schorsing van het hoofddoekenverbod te vragen.

Door een beslissing van de gemeenteraad van Charleroi mogen leerkrachten van het gemeentelijk onderwijs sinds 29 maart geen uiterlijke religieuze of filosofische symbolen meer dragen. Als gevolg daarvan kon de lerares, die met haar hoofddoek naar haar werk was gegaan, niet binnen in de school waarin ze les geeft. Daarop diende haar advocaat een

klacht met hoogdringendheid in bij de Raad van State.

In zijn advies had de auditeur van de Raad van State nog de argumenten van de verdediging gevolgd en gesteld dat het decreet van de Franse Gemeenschap uit 1994 het dragen van uiterlijke religieuze of filosofische symbolen niet verbiedt.

In zijn arrest van woensdag volgt de Raad dat advies niet. De Raad oordeelde dat de klacht met hoogdringendheid niet ontvankelijk is omdat er geen sprake is van hoogdringendheid.

De advocaat van de vrouw zegt woensdagavond dat ze een nieuwe klacht ten gronde gaan indienen.

De Standaard, 2010.04.07, kld

UP

"Reynders keurt niets goed zonder uitbreiding Brussel"

FDF-burgemeester Damien Thiéry stelt Franstalige eisen voor splitsing B-H-V op scherp

Damien Thiéry, de niet-benoemde burgemeester van Linkebeek, is er gerust op. Zonder een uitbreiding van Brussel geeft MR-voorzitter Didier Reynders nooit zijn zegen aan een akkoord over B-H-V. Dat ook zijn benoeming en die van zijn collega-burgemeesters van Wezembeek-Oppem en Kraainem als pasmunt voor een splitsing moet dienen, staat volgens Thiéry al helemaal vast.

Na de groteske vergelijking van zijn voorzitter Olivier Maingain was het deze keer de beurt aan de niet-benoemde burgemeester van Linkebeek, Damien Thiéry (FDF), om uiting te geven aan de Franstalige verontwaardiging over het Vlaamse beleid in de Vlaamse rand. Het nieuws dat burgemeesters er akkoorden sloten met bouwpromotoren om hun woningen bij voorkeur aan Nederlandstaligen te verkopen, wijst volgens Thiéry op onversneden racisme. "Natuurlijk is dat racistisch en onaanvaardbaar in het algemeen", herhaalt hij aan De Morgen, overigens in vlekkeloos Nederlands. Is het niet overdreven om die praktijk, zoals u deed, gelijk te stellen met racisme ten opzichte van Turken of Marokkanen?

"Nee. Het gebeurt nu met de Franstaligen, maar waar stopt het? Dat is de vraag."

Aan Vlaamse kant zijn er ook stemmen die de werkwijze in Gooik, Vilvoorde en Overijse veroordelen.

"Ja, gelukkig. Ze zijn dan ook echt veel te ver gegaan. Het is tijd dat de Vlaamse politici een signaal geven en zeggen: "Kom jongens, weer rond de tafel en we kijken wat er mogelijk is". De huidige communautaire heisa heeft de taak van onze vriend Jean-Luc Dehaene erg bemoeilijkt. Al vraag ik mij af waarom al die problemen nu plots naar boven komen. Blijkbaar willen sommige mensen de lat bij de onderhandelingen heel hoog leggen."

Dat wordt net het FDF aangewreven.

"Ik zie niet in waarom. Het enige dat al drie jaar lang had moeten gebeuren, is onze benoeming. Dan had er nadien nooit meer iemand over ons gesproken. Bij wie ligt de fout dan, vraag ik mij af."

Die benoeming blijft de voornaamste vereiste voor een akkoord over B-H-V?

"Wat nu belangrijk is, zijn de onderhandelingen, maar op het einde spreekt het voor zich dat die benoeming er komt." Is er nog een ander minimum?

"De splitsing van B-H-V in ruil voor de uitbreiding van Brussel. Dat is zeker."

U weet ook dat die eis onbespreekbaar is voor de Vlaamse partijen.

"Toen men in 1963 de taalgrens vastlegde, was dat op basis van een politiek akkoord. Zo'n politieke beslissing kan men altijd veranderen, men moet het alleen willen. Het is dus wel doenbaar."

En Didier Reynders zal enkel akkoord gaan met een splitsing als er een uitbreiding van Brussel komt?

"Dat is logisch. Maar dat geldt niet alleen voor Didier Reynders. Vorige week nog stelde Philippe Moureaux (PS) tijdens een debat dat de splitsing van B-H-V zonder uitbreiding van Brussel niet kan. Ook Christos Doulkeridis (Ecolo) en Francis Delpérée (cdH) waren daarbij aanwezig."

Kan er in dit klimaat nog een oplossing uit de bus komen?

"Ik hoop het echt. Alleen vind ik het jammer dat diegenen die de realiteit op het terrein het best kennen nooit geraadpleegd worden. Ik vind het jammer wij, de burgemeesters, niets te zeggen hebben. Dehaene had niet alleen de niet-benoemde burgemeesters moeten inviteren, maar alle burgemeesters van de randgemeenten. Wij weten exact wat onze bevolking wenst en wat de problemen op het terrein zijn."

Begrijpt u dan ook dat een aantal burgemeesters schrik hebben voor de verfransing van hun gemeente?

"In Vlaanderen moet men daar geen schrik voor hebben. Ofwel komen de nieuwe bewoners terecht in faciliteitengemeenten die volledig tweetalig zijn. Ofwel gaan ze in een echte Vlaamse gemeente, zonder faciliteiten, wonen waar alles sowieso in het Nederlands moet verlopen."

Het gebrek aan bereidheid om Nederlands te leren is volgens u een fabeltje?

"Pfff. Twaalf jaar geleden sprak ik geen Nederlands. Nu ben ik bijna perfect tweetalig. Mijn zoon van zes zit in het Nederlandstalig onderwijs en is tweetalig. Dat bewijst toch dat de Franstaligen bereid zijn om Nederlands te leren. Maar het moet ook omgekeerd gelden. Ik stel vast dat Nederlandstaligen minder en minder Frans praten. Ze kunnen misschien goed Engels, maar als we samen verder willen leven is het beter dat iedereen tweetalig Frans-Nederlands wordt."

De Morgen, 2010.04.07, Thomas Mels

UP

Reynders verbaasd over reactie Suskind op Maingain

MR-voorzitter Didier Reynders is verbaasd over de reactie van oud-verzetssrijder David Suskind op de uitlatingen van FDF-voorzitter Olivier Maingain. Die had in een reactie op de beslissing van Vlaams minister Geert Bourgeois om de burgemeesters van Kraainem, Linkebeek en Wezembeek-Oppem opnieuw niet te benoemen, een vergelijking gemaakt tussen de Vlaamse regering en de nazi-bezetter. Suskind had daarop verontwaardigd gereageerd. Suskind verweet Maingain vorige week dat hij de Tweede Wereldoorlog en de Holocaust banaliseert en misbruikt voor politieke doeleinden. Hij eiste dat de FDF-voorzitter zijn uitspraken zou intrekken.

'Uw reactie over Olivier Maingain, de vicevoorzitter van de MR, heeft me verrast', schrijft Reynders in een brief aan Suskind. Hij wijst erop dat Maingain net veel steunbetuigingen heeft gekregen. 'Maar bovendien maakt u een verwijzing naar de Shoah, die Olivier Maingain nooit heeft gemaakt, zelfs niet onrechtstreeks', aldus de MR-voorzitter.

Reynders merkt ook het belang op dat hijzelf en Maingain hechten aan de strijd tegen het antisemitisme. 'De herinnering aan een specifieke situatie over de burgemeesters tijdens de Tweede Wereldoorlog mag absoluut niet worden gelijkgesteld met een banalisering van de tragedie die toen werd beleefd', aldus Reynders.

'Iedereen hanteert de woorden en vergelijkingen in functie van zijn temperament. Dat van Olivier [Maingain] is vaak heftig en vastberaden, maar in antwoord op handelingen die indruisen tegen de wet of de democratische principes', meent Reynders, die Suskind uitnodigt voor een dialoog met de FDF-voorzitter.

Reynders zegt voorts 'zeker' te zijn dat Suskind 'onze verontwaardiging' deelt 'tegenover het niet respecteren van de stem van de inwoners van drie Belgische gemeenten, tegenover het toenemende nationalisme en tegenover de discriminaties die burgers treffen op het vlak van huisvesting'.

De Standaard, 2010.04.07, fdb

UP

Sauwens: 'Voorkeursafspraken ook in Bilzen'

BILZEN - Vlaams parlementslic Johan Sauwens (CD&V), tevens burgemeester van het Limburgse Bilzen, steunt de burgemeesters van de Brusselse rand in hun strijd tegen de verfransing van hun gemeente. Volgens hem is de procedure waarbij de gemeente een lijst van kandidaten overmaakt aan een private verkavelaar wel degelijk mogelijk. Zijn eigen stad paste die in 2002 namelijk zelf toe voor een verkaveling.

Met de verkavelaar werd toen een protocol afgesloten waarbij onder meer werd gestipuleerd dat de woningen te koop zouden worden aangeboden aan een lijst van kandidaten die door de stad werd opgemaakt en aangeboden. Daarvoor werd een puntensysteem gehanteerd dat, naast een aantal andere sociale parameters, voorrang gaf aan eigen inwoners en inwoners van Belgisch-Limburg.

'Dit protocol werd goedgekeurd door de gemeenteraad en aanvaard door de Vlaamse voogdijoverheid', legt Sauwens uit. Het is volgens hem op deze manier ook mogelijk de voorwaarden die gelden voor huurders van sociale woningen - Nederlands kennen of bereid zijn het te leren - als voorwaarde in te schrijven.

Sauwens gaat het protocol en de beslissingen van de gemeenteraad en het schepencollege aan zijn collega's in de Brusselse rand overmaken. 'Het moet hen in staat stellen verder volledig legaal woongelegenheid voor eigen inwoners te creëren, ook op de private markt', luidt het.

De Standaard, 2010.04.07, fdb

UP

Spreidingsplan asielzoekers klaar

Opvangcrisis is volledig onder controle, beweert staatssecretaris Philippe Courard

Als de opvangcrisis een nieuw hoogtepunt bereikt, heeft staatssecretaris Philippe Courard (PS) een spreidingsplan klaar voor de asielzoekers. Het plan, dat asielzoekers terug toewijst aan een OCMW en een leefloon uitkeert, komt na de paasvakantie op de ministerraad.

BRUSSEL | Tot 2007 stroomden asielzoekers altijd na enkele maanden in een regulier opvangcentrum door naar een OCMW. Nu wordt een terugkeer naar die oude en fel bekritiseerde regel overwogen.

Vorige maand werden er door Fedasil opnieuw 261 asielzoekers de deur gewezen omdat er voor hen geen plaats was in de reguliere opvangcentra of in de hotels in en rond Brussel. Al maandenlang verblijven er 1.200 asielzoekers op hotel, en meer kan Fedasil financieel en logistiek niet bolwerken. Vluchtelingenwerk Vlaanderen schat dat de maandelijkse factuur voor de hotelkamers een miljoen euro bedraagt.

Toch houdt staatssecretaris van Maatschappelijke Integratie Philippe Courard vol dat de opvangcrisis bedwongen is. De

bijna driehonderd asielzoekers die in maart geen opvang vonden, zijn volgens zijn kabinet haast allemaal Macedoniërs en Serviërs. Die ex-Joegoslaven waagden massaal hun kans in ons land na de afschaffing van de visumplicht, maar werden even massaal terug gestuurd. Ontradingscampagnes ter plaatse hebben de toevloed van de asielzoekers uit deze landen intussen sterk doen afnemen. "De opvangcrisis is volledig onder controle", zegt de woordvoerder van Courard. "Alle nieuwe asielzoekers krijgen een plaats toegewezen."

In de bureaulade van staatssecretaris Courard ligt niettemin sinds kort een nieuw spreidingsplan voor asielzoekers. Als er opnieuw honderden asielzoekers op straat staan, kan dat plan meteen in werking treden. "Het rapport wordt nu volop bestudeerd door de kabinetsmedewerkers. Dat is een kwestie van vooruitziend beleid," zegt zijn woordvoerder. "Als het fout loopt, hebben we een noodoplossing. Voorlopig is het wel nog niet aan de orde."

Aanzuigeffect

Als er weer een spreidingsplan voor de asielzoekers wordt ingevoerd, grijpt de regering terug naar oude methodes die ze drie jaar geleden eensgezind afzwoer. Met een spreidingsplan worden de asielzoekers toegewezen aan een bepaald OCMW en krijgen ze financiële steun. De verdeling gebeurt op basis van het aantal inwoners, de welvaart, het aantal leefloners en het aantal vreemdelingen in de gemeente. In 2007 werd, in de opvangwet, die financiële steun afgeschaft omdat ze een aanzuigeffect zou creëren. De asielprocedure werd (op papier) ingekort tot één jaar, alle asielzoekers zouden tijdens dat jaar worden opgevangen in een centrum.

Alleen bleek al snel dat de regering die belofte niet kon houden en werden precies één jaar geleden asielzoekers met een formulier weer naar de OCMW's gestuurd. Die doorverwijzing gebeurde niet op basis van een spreidingsplan, waardoor de asielzoekers veelal in de OCMW's van de grote steden terecht kwamen, die de afgelopen maanden meermaals een noodkreet slaakten omdat ze al het extra werk niet aan konden. Vooral Yvan Mayeur (PS) van het OCMW Brussel en Monica De Coninck (sp.a) van het OCMW Antwerpen riepen de regering ter verantwoording en schreeuwden om de herinvoering van een spreidingsplan. Mayeur spande zelfs een rechtszaak in tegen de federale regering.

Voorlopig ging de regering daar niet op in, maar daar lijkt nu dus verandering in te komen. Eind december werd al een wet gestemd die de herinvoering van een spreidingsplan in noodgevallen juridisch mogelijk maakt; drie maanden later heeft Fedasil, dat voor de opvang van asielzoekers moet instaan, een eerste voorstel uitgewerkt. Na de paasvakantie wordt dat voorstel besproken op de ministerraad.

De ngo Vluchtelingenwerk Vlaanderen is een absolute voorstander van de heropstart van een spreidingsplan. "Alleen zal hierover goed gecommuniceerd moeten worden zodat het lokaal verzet wegebt en moeten de OCMW's bijkomende middelen krijgen", zegt Els Keytsman, directeur van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. De VVSG, de overkoepelende organisatie van de Vlaamse steden en gemeenten, heeft meer reserves. Experte Fabienne Crauwels waarschuwt dat een nieuw spreidingsplan geen mirakeloplossing is en vreest dat het België erg aantrekkelijk zal maken voor "gelukzoekers". "De regering zal evenzeer werk moeten maken van kortere asielprocedures en bijkomende opvangplaatsen."

Fabienne Crauwels (VVSG-experte):

De Morgen, 2010.04.07, Tine Peeters

[UP](#)

Vrijheid, meningen en schelden

De déjà-vu van Benno Barnard

Jan Blommaert had de afgelopen week een echte déjà-vu. Islam-bashers voeren blijkbaar om de zoveel tijd het zelfde debat. Het verschil is wel dat ze nu argumenten aansnijden die twintig jaar geleden enkel bij het Vlaams Blok te horen waren. Er wordt een beeld opgehangen van dreigende horden die vandaag, of misschien morgen, de macht gaan overnemen, om de sharia in te voeren.

Men moet in dit land een eindeloos geduld hebben. Om de paar jaar duikt hetzelfde thema op in het zogeheten publieke debat, en telkens weer hoort men precies dezelfde argumenten en standpunten – soms haast woordelijk dezelfde. Wie zich om de kwaliteit van het maatschappelijke debat bekommert raakt zo snel ontmoedigd. Mensen lijken niets te leren uit de voorbije debatten, er blijkt geen enkele vorm van collectief geheugen te bestaan, en men moet de steeds weerkerende déjà-vu argumenten weerleggen met dingen die men al ontelbare keren heeft gezegd. Mensen lijken vooral niets te leren uit de stortvloed aan informatie die ze rondom zich ter beschikking hebben. De onwetendheid, of de onwil om te weten, lijkt in deze hoog-geëvolueerde informatiesamenleving nauwelijks afgenomen te zijn, en vooral dat is ontmoedigend.

Islam is al twintig jaar één van die regelmatig terugkerende thema's van publiek debat, en het duikt al twintig jaar in precies dezelfde vorm op. Die vorm werd al in 1981 beschreven door wijlen Edward Said, in zijn *Covering Islam* – een boek dat iedereen absoluut zou moeten lezen, al was het maar om te concluderen dat de beeldvorming die Said schetst actueler is dan ooit. In *Covering Islam* stelt Said dat Islam geen subject in het debat is, maar een object: men praat niet mét de Islam, maar over de Islam, en men praat erover zonder de geringste kennis van zaken, uitgaande van irrelevante stereotypen en in een eenzijdig model waarbij elke Moslim die afwijkt van die stereotypen meteen afgedaan wordt als niet-representatief, of erger nog, als een huichelaar die zich open en democratisch voordoet maar onderhuids denkt in termen van Sharia en theocratie. Men heeft voor dit laatste nu een leuke naam gevonden, een naam die suggereert dat het hier om een Islamitische doctrine gaat: de taqqiya, de strategische huichelarij van de mujahedin die erop gericht is de ongelovigen te misleiden en zo de jihad te winnen. Deze tweeledige beweging – 'goede' Moslims als niet-representatief zien, of ze in termen van taqqiya als 'mollen' discrediteren – zorgt ervoor dat er geen enkele Moslim als een degelijk

gesprekspartner wordt aanvaard. Gematigden spreken enkel voor zichzelf, anderen praten ons na om ons achteraf te misleiden, en enkel zij die de stereotypen uitdragen – denk aan de gebaarde en getulbande militanten van sharia4belgium – vallen binnen ons blikveld. Niemand is een echte Moslim, in de zin dat hij/zij spreekt voor alle Moslims of de Islam, tenzij hij/zij beantwoordt aan het beeld dat in ons kraam past, en dat beeld is dat van een vijand, erop uit ons te verpletteren, vernederen, en terug te drijven naar een atavisme dat wij beschouwen als de ontkenning van alles waar wij voor staan.

Uit de enorme hoop lectuur en informatie die er de laatste jaren is verschenen over Islam lijkt men om precies dezelfde redenen die werken uit te pikken die dit beeld bevestigen: de Fitna van Wilders, de boekjes van Ayaan Hirsi Ali, het nieuwe Vlaamse genre van Islam-bashing met toppers zoals Wim Van Rooy en Benno Barnard, en dieper in de stromen van het debat de constante voeding vanuit extreem-rechtse en radicaal-liberale hoek, aangevoerd door de Liberales-site van Dirk Verhofstadt. Men leest die dingen en neemt ze voor feiten aan; de werken van Lucas Catherine, Sami Zemni of Ico Maly leest men niét, want – hoe verrassend! – ze worden op hun beurt hetzij als een uiting van taqqiya gezien en dus als een deel van een pro-Islamitisch complot, of afgedaan als de praatjes van verblinde linkse intellectuelen die ‘achter de kar van de radicale Islam’ lopen. Zo ziet men de Moslimwereld door een smalle tunnel, en enkel wat zichtbaar is doorheen die tunnel wordt als feit aanvaard; de rest is argument, ideologie, leugen of verzinzel. Said beschreef dit patroon dertig jaar terug in het grootste detail. Ga gewoon eens na hoe toepasbaar het vandaag nog is, en heb begrip voor de moedeloosheid van zij die zich bekommeren om de kwaliteit van het maatschappelijke debat.

Dit alles is een lange aanloop om het even over het incident met Benno Barnard te hebben. Zoals gezegd, het is één grote déjà-vu, want Barnard neemt in de huidige discussie zowel de plaats in als de argumenten over van mensen zoals Guy Verhofstadt, Paula D'Hondt en Johan Leman twintig jaar terug. Ook zij zegden onomwonden dat Islam zich enkel ‘gematigd’ in onze samenleving mocht nestelen en dat een orthodox beleefde Islam niet in onze cultuur en samenleving paste. Ook zij hadden het toen al over hoofddoeken en radicale imams, over fatwa's (zoals die tegen Salman Rushdie) en over een cultuurbotsing. Wie daarvan bewijzen zoekt moet maar eens teruggaan naar enkele boekjes die ik lang geleden samen met Jef Verschuere hierover schreef: Het Belgische Migrantendebat van 1991 en Antiracisme van 1994. Men vindt er een ruime bloemlezing van uitspraken die vandaag haast woordelijk uit de monden van Barnard, Van Rooy en anderen rollen.

Er is één verschil: de bewoordingen waarin de huidige Islam-bashers vandaag bewegen waren twintig jaar terug exclusief eigendom van het Vlaams Blok. We zien dus Verhofstadt-iaanse argumenten gekoppeld aan een antiek Vlaams Blok taalgebruik. En dit mengsel moet dan doorgaan voor – ik neem een losse greep uit de bewoordingen die zijn gebruikt om het Barnard-incident te duiden – vrije meningsuiting, oproep tot debat, democratisch spreekrecht. De mannen-met-baarden van sharia4belgium, die Barnards uiteenzetting verstoorden en onmogelijk maakten, worden voorgesteld als ‘typische’ Moslims: gasten die tégen de vrije meningsuiting zijn, het publieke debat vermijden of onmogelijk maken en iemand zijn democratisch spreekrecht ontnemen, net omdat ze radicale Moslims zijn. De Stad Antwerpen spant om die reden een kortgeding aan tegen hen, de Staatsveiligheid houdt hun activiteiten daarom al geruime tijd in de gaten, en Dirk Verhofstadt roept om die reden op om intolerant te zijn tegen die intoleranten en te reageren vooraleer het te laat is.

Te laat? Voor wat? Wie de afgelopen dagen hierover de debatten in de pers heeft gevolgd komt tot de verbijsterende conclusie dat velen in dit land echt schijnen te geloven dat er van deze jongens een reële dreiging uitgaat, een fundamentele (of fundamentalistische) dreiging dan nog, een gevaar dat men hier voor we het beseffen de macht overneemt en de Sharia invoert. En let op, niet enkel hier, maar in heel Europa. De dreiging is heel simpel: Europa staat (volgens Dirk Verhofstadt en de zijnen) voor een oorlogskeuze. We staan op de rand van de afgrond want mede door de sussende geluidjes van (‘wereldvreemde’) linkse intellectuelen en progressieve multiculturalisten, en dankzij het sluwe taqqiya-werk van Moslim-schijn-gematigden zoals Tariq Ramadan staan de radicale Moslims op het punt hun Jihad tegen onze waarden en ons systeem te winnen. Niemand zegt erbij wanneer die overwinning verwacht wordt: volgende week? Volgende maand? Volgend jaar? We blijven daarover gissen. Maar het feit dat het gaat gebeuren is onomstotelijk: lees (zoals Van Rooy en Barnard) de Koran, luister naar wat imams in moskeeën preken, kijk naar de Arabische satellietzenders – het wijst er allemaal op dat de Islamitische revolutie slechts een kwestie van tijd is, van korte tijd, en dus moeten we nu de verdediging organiseren. We doen dat door als eerste Westerse land de burka te verbieden, de hoofddoek te bannen uit openbare plaatsen, de Staatsveiligheid op pad te sturen om radicale Moslims in de gaten te houden, hun websites lam te leggen en hun Facebook accounts te infiltreren, zich akkoord te verklaren met de fascistoïde inreisvoorwaarden die de VS aan de rest van de ‘vrije’ wereld oplegt, op te roepen tot ‘dialogo’ wanneer Israël in weerwil van dozijnen VN-resoluties en vredesakkoorden beslist om zijn nederzettingenbeleid verder te zetten, en Abou Jahjah tot terrorist en dus persona non grata in het Koninkrijk uit te roepen.

We zijn nu slechter af dan twintig jaar terug, en zelfs Said had nooit kunnen vermoeden dat het allemaal die vorm zou aannemen. De redelijkheid is volkomen zoek, er worden karikaturale demonen opgeroepen en te lijf gegaan, en met wijst iedere vorm van deskundigheid af ten voordele van buikgevoelens, irrationele angsten en de rituele aanroeping van grote idealen.

Om met die redelijkheid te beginnen: wie kan nu in alle ernst geloof hechten aan de bewering dat we onder een reële dreiging leven? Dit doet denken aan het dorp van Asterix, waar men van niets of niemand bang is dan van het gevaar dat

op een dag de hemel op hun kop zal instorten. Dit doet ook denken aan die leuke klein-linkse rituelen van destijds, waarin men met uitgestreken gezicht beweerde dat de proletarische revolutie slechts een kwestie van maanden meer was ("de revolutie is voor woensdag de 14de op de Groenplaats, en bij slecht weer in het Sportpaleis"!). Wie op dergelijke volslagen absurde beweringen en angsten een beleid baseert, of wie daar nog maar zijn of haar analyse op baseert, is – permettez-moi – een idioot, en dus weet men wat ik vind van mensen zoals Barnard, Van Rooy, Wilders, Hirsi Ali, de Verhofstadt Brothers en Etienne Vermeersch. Onder het mom van rationele analyse van 'feiten' schotelen zij ons de meest groteske irrationaliteit voor. We zouden moeten geloven dat de Islam-fundamentalisten eenzelfde type dreiging voor ons betekenen als destijds Hitler en zijn Nazi's of Stalin, Beria en de Komintern. Hiervoor haalt men dan 'de geschiedenis' aan: een gepruts en een bricolage van feiten en hypothetische verbanden gecombineerd met een voorstelling van de Koran als een historisch niet-beweegbare doctrine die ons toelaat precies dezelfde motor te zoeken achter voorvallen uit de 13de eeuw en voorvallen uit de 21ste eeuw.

Wie dit gebrouw ernstig neemt is niet goed snik; hij of zij kan me ook niet uitleggen waarom ik niet erg bang zou moeten zijn voor, bijvoorbeeld, de Mormonen. De Mormonen zijn met meer dan de Moslimfundi's, ze hebben al één Amerikaanse staat in handen, ze houden van iedereen ter wereld een stamboom bij, en ze sturen mensen uit die aan mijn deur komen bellen en me vragen (met een Amerikaans accent) of ik "een minuutje heb voor de Blijde Boodschap". Of waarom ik niet bang zou moeten zijn voor radicale Joden: die laatsten zijn ook met meer dan de Moslimfundi's, hebben atoomwapens ter beschikking, zitten in de regering van Israël, hebben stevige banden met de VS, en bezitten een robuuste wereldwijde economische macht. Of van die rabiante en gemilitariseerde Amerikaanse Christenen uit de Midwest. Die zijn allicht met minder, maar ze zijn bewapend, hebben de zware terreuraanslag in Oklahoma alsook talloze moorden op abortusdokters op hun conto, krijgen ruime politieke steun in de VS, en ze beschouwen het Verlichte Europa als hun vijand. Ik lees op de websites van die knapen dingen die niet fundamenteel afwijken van wat ik op sharia4belgium aantref.

Zijn dit dwaze vergelijkingen? Ik denk het niet. Wie zichzelf angsten wil bezorgen moet eens een nachtje op het internet surfen naar allerlei ideologische groupuscules. Men zal er Russische nationalistes aantreffen die een veroveringsoorlog willen starten die hun rijk uitbreidt van Vladivostok tot Oostende, Duitse neonazi's die het Reich terug willen bevrijden van al wat niet Arisch is, Zionisten die het gebruik van atoomwapens tegen Iran aanbevelen zodat er na een Derde Wereldoorlog een veiligheidszone ontstaat rond de staat Israël die reikt tot Noord-India, Vlaamse fascistes die zweren dat Jan Blommaert ooit wel eens voorgoed de mond zal gesnoerd worden, en Jihadstrijders die elkaar instrueren in het maken van berm bommen.

Genoeg om nachten lang niet meer te slapen, een riot-gun te kopen en aan de kinderen cyaanpillen te geven voor het geval dat ze door die vele bedreigers in het nauw worden gebracht. Het feit is: de wereld is vol dreiging, en enkel een redelijk onderzoek kan uitmaken welke van die dreigingen ernstig is en welke niet. Om voor mezelf te spreken heeft zo'n onderzoek ertoe geleid dat ik me meer zorgen maak over extreem-rechts in de VS en over de Israelische Zionisten dan over Bin Laden en zijn broeders. De eersten zijn immers oorzakelijk verbonden met de laatste, en enkel wanneer er een verandering komt in de houding van de twee eerste is er hoop dat de derde zich koest zal houden. Dat is een redelijk standpunt en ik heb er een overdaad van sluitende argumenten voor. Ik ga dus niet mee in de stroom van onredelijkheid waarin men mij nu – en al zo lang – over de dreiging van de Islam wil meesleuren. De feiten zijn wat ze zijn: Islamfundamentalisten zijn een minuscule minderheid; bovendien zijn zij gebaseerd in de economische en politieke marges van de wereld (inclusief die van onze eigen samenleving); en we zouden moeten weten dat stoere en opruiende taal van een minderheid niet noodzakelijk de meerderheid in beweging brengt. Indien dit wel zo zou zijn dan zou West-Europa zestig jaar geleden communistisch geworden zijn.

Ik maak me dus niet druk om sharia4belgium. Die jongens kunnen voor mij rustig hun hobby blijven beoefenen, ik vind ze niet per se erger dan Antwerp-supporters die er ieder weekend op uittrekken om anderen op hun gezicht te timmeren. Net zoals die Antwerp-supporters heb ik met hen geen enkele affiniteit, en vind ik wat ze doen onnozel en ergerlijk, zij het dat ik het niet de moeite vind om er grote drama's rond te maken. Waarom vind ik dat? Omdat ik de erfenis van de Verlichting belangrijk vind en die erfenis verdedig. En hier kom ik tot een ander punt.

De werkelijke dreiging, een dreiging die ik ernstig neem en op geen moment wil onderschatten, ligt in de reactie op Moslimfundamentalisme in onze samenleving. De irrationele angst die ik zonet heb vermeld is al deel van die reactie. We reageren buiten elke proportie en in die reactie schuilt het gevaar. En het is op die manier dat we ons systeem, onze waarden en onze erfenis van de Verlichting te grabbel gooien. Wie de VS sinds 9/11 heeft bezocht weet waarover ik het heb. The Home of the Free is in twee decennia omgebouwd tot een verpletterende politiestaat, met een immigratiecontrole die alle mogelijke fundamentele vrijheden overtreedt, een 'rechtstaat' waarin mensen zonder formele beschuldiging en zonder de gebruikelijke rechten van de verdediging kunnen opgepakt en vastgehouden worden, een maatschappelijk klimaat waarin verklikking, roddels en verdachtmakingen nu als patriottisch gedrag worden gezien, en ga zo maar voort. Op de Amerikaanse TV worden advertenties uitgezonden (en in scholen wordt die boodschap herhaald) die de mensen oproepen om bij ieder verdacht voorval of teken een noodnummer te bellen, uit hoofde (uiteraard) van 'uw eigen veiligheid'. Da's net hetzelfde dan wat de Stasi deed in de DDR. Zoals men weet bleek uit de Stasi-archieven dat 75% van de DDR bevolking 'verklikker' was van de Stasi – en men zag daarin het finale bewijs van het totalitaire karakter van de DDR. Wanneer men binnen enkele jaren de FBI-archieven opent, hoeveel Amerikanen zullen daar dan als 'verklikker' opduiken?

De VS is zoals we weten de staat die wereldwijd de idealen van democratie, persoonlijke vrijheid en sociale mobiliteit uitdraagt. Het land blijft dat enthousiast doen en Amerikanen worden nog steeds tot tranen toe bewogen wanneer hun president die grote woorden uitspreekt. In naam van de vrijheid wordt daar echter de vrijheid van anderen geschonden, in naam van de veiligheid wordt die van anderen aangetast, in naam van de democratie is men ondemocratisch geworden. En dat, beste mensen, is het echte gevaar. Omwille van de vermeende, en volkomen buiten proportie opgeblazen bedreiging van onze erfenis van de Verlichting zijn we net die erfenis aan het vernietigen. De oude Liberale waarden – individuele vrijheid, gelijkheid voor iedereen, tolerantie, scheiding van kerk en Staat, vrijheid van meningsuiting – worden allemaal zonder omhaal opgegeven.

Opvallend: het zijn precies de hardcore Liberalen zoals Wilders, De Decker, Dirk Verhofstadt en Boudewijn Bouckaert die ze nu opgeven. En het is Links die ze nu verdedigt – en daardoor vanuit die Liberale hoek de verwijten krijgt die we eerder al aanhaalden. Het zijn mensen als Dirk Verhofstadt die er luidkeels voor pleiten de liberale vrijheden van radicale Moslims aan banden te leggen: hun vrijheid van meningsuiting, hun vrijheid van godsdienstbeleving door het dragen van een hoofddoek of een burka, hun vrijheid van politieke vereniging, noem maar op. Het was Patrick Dewael die na de moord op Theo Van Gogh meedeelde dat de websites van radicale Moslims nauwgezet gecontroleerd werden en dat zulke kerels niet moesten schrikken wanneer ze zouden worden opgepakt voor – voor wat? Voor een uiting van hun vrije mening? Voor een gedachten-delict? Het was de rector van de ULB die Tariq Ramadan verbood te spreken op zijn campus (want Ramadan beoefent de taqqiya, uiteraard), en het was de rector van de UA die na het Barnard-incident de banier van de vrije meningsuiting opstak om de vrije meningsuiting van sharia4belgium te veroordelen. Het zijn ook die figuren die de 'wereldvreemde linkse intellectuelen' er bestendig van langs geven omdat die laatsten 'hun kop in het zand steken', 'multiculturele dogma's' verkondigen, of 'politiek correct' denken bepleiten en 'taboes' hanteren. Maar het was wel de opper-Liberaal Guy Verhofstadt die destijds in het Parlement stond te schreeuwen dat als er geen wet bestond waarmee men Abou Jahjah kon veroordelen, die wet maar terstond vervaardigd moest worden. En kijk, daarvan krijg ik kippevel. Want Verhofstadt verandert op dat ogenblik zijn rechtstaat in een totalitaire staat, en Verhofstadt had (in tegenstelling tot de boys van sharia4belgium) toen echte macht en invloed. De afschuwelijke gelijkenis tussen Verhofstadt en George Bush die ik toen zag was volkomen gerechtvaardigd, want ik hoorde het opperhoofd van mijn democratische en verlichte stam hier meedelen dat we niet langer democratisch en verlicht waren.

Dat is het echte gevaar van Islam. Het is een gevaar dat voortkomt uit hoe wij erop reageren; het is dan ook een gevaar van binnenuit, niet van buitenaf. We zijn al jaren bezig met het hanteren van twee maten en twee gewichten wanneer het over radicale Moslims gaat. Hun meningen zijn ongewenst en mogen gerechtvaardigd uit het publieke debat gehouden worden; die van hun even radicale tegenstrevers horen daar wel thuis en vormen geen enkel probleem. Barnard mag zijn lezing aankondigen onder de titel 'Leve God, weg met Allah', want het buikgevoel van Barnard moet uit hoofde van de vrije meningsuiting gewoon kunnen. Mensen die daardoor beledigd zijn moeten echter hun standpunt en hun emotie inslikken en zich 'aan de democratische regels houden'. Wat die regels in de praktijk dan wel zijn is niet echt helder. In dit geval komt het erop neer dat één partij iets irrationeels mag zeggen en dat de andere partij daar enkel rationeel op mag reageren. Doen ze dat niet, dan 'overtreden ze de democratische regels', 'ontzeggen ze spreekrecht' aan degene die hen heeft beledigd, en vormen ze dan ook het doorslaggevende bewijs van datgene wat al jaren voor waarheid wordt gesleten: dat Moslims geen relativeringsgevoel hebben, geen grapje kunnen verdragen, op alle slakken zout leggen en daardoor dus intolerant zijn.

Men zou eindelijk eens moeten begrijpen dat we door het hanteren van die twee maten en gewichten de erfenis van de Verlichting belachelijk maken. Als de grote universele Liberale vrijheden waar we zo fier op zijn in de praktijk enkel blijken te gelden voor een deel van de burgers en niet voor anderen, dan bestaan die vrijheden niet meer. Ze zijn immers per definitie universeel, en het selectieve gebruik ervan heeft een naam binnen onze liberale democratie: het heet discriminatie. Het blijft me verbazen dat hardcore Liberalen die paradox niet blijken te begrijpen, en dat ze onnadenkend alles wat ze zeggen in dezelfde adem tegenspreken door de waarden, vrijheden en rechten die men inroept te ontzeggen aan degenen tegen wie men ze inroept. Surf naar www.liberales.be; op de frontpagina staat een tekst van Dirk Verhofstadt getiteld "We mogen niet langer tolerant zijn voor de intoleranten". Dat net dat een intolerant standpunt is lijkt deze grote ideoloog van wat dan nog een 'progressief liberalisme' wordt genoemd totaal te ontgaan. Dat net dat standpunt op zichzelf de liberale waarden omvouwt tot instrumenten van discriminatie ontgaat hem eveneens. En dat we zo een einde maken aan de centrale plaats die de Verlichtings-ideeën in ons systeem innemen, daar lijken weinigen wakker van te liggen.

Ik vind die idealen nog steeds belangrijk, want ze garanderen mij spreekrecht, vrijheid van levensbeschouwelijke keuze en beleving, gelijkheid inzake rechten en plichten, en de mogelijkheid met anderen van mening te verschillen zonder dat ik daardoor juridisch in de problemen kom. Ik vind ze zo belangrijk dat ik opkom voor eenieder aan wie deze privileges ontegd worden. En ik doe dat niet omdat ik sympathieën heb met Moslim-extremisten of wie dan ook; ik doe dat omdat ik door en door Westerling ben. Ik ben zo Vlaams als Filip Dewinter en Vlaamser dan Benno Barnard. Ik ben tevens een atheïst, wetenschapper en socialist – allemaal dingen die voortkomen uit de Verlichting. Ik vind die dingen essentieel en zal ze dus steeds verdedigen, ook al betekent dit dat ik me aan de zijde plaats van mensen met wie ik ideologisch, politiek of levensbeschouwelijk geen voeling heb – wiens visie ik zelfs in sommige gevallen weerzinwekkend vind. Die visie verdient in onze samenleving echter evenveel respect als de mijne of die van Dirk Verhofstadt, en ik heb op grond van de Verlichtingsidealën niet het recht mijn irrationele reflexen te laten overwegen op het rationele besef dat die rechten blijven gelden, zelfs voor mensen die ik haat en verafschuw. De Verlichting berust volledig op het primaat van de

redelijkheid. Geeft men die op, dan geeft men zijn liberale vrijheden op.

Het is de hoogste tijd dat men dit begint te snappen: dat ons verschrikte en verwarde gedoe over Moslims ons systeem, onze waarden en principes bedreigt. En dat de echte strijd daarover gaat: over het intact houden van die waarden en principes. We gaan die strijd niet winnen door zelf die waarden en principes uit te hollen; we moeten ze net constant bevestigen en versterken. Wie het ernstig neemt met de vrijheid van meningsuiting zal 'functionele beledigers' zoals wijlen Theo Van Gogh, Geert Wilders, Filip Dewinter, Jean-Marie De Decker en Benno Barnard, maar even goed de jongens van sharia4belgium en andere radicale groupuscules erop moeten wijzen dat die vrijheid van meningsuiting onderworpen is aan regels – aan de regels van het debat, aan die van de redelijkheid en van het respect voor de tegenpartij. Die vrijheden bestaan immers maar indien ze worden gebruikt als instrument voor vrijheid, niet als instrument van macht, geweld en discriminatie. De diepe verruwing van het maatschappelijke debat, waarin men enkel nog een opinie lijkt te hebben wanneer die opinie rauw, ruw en radicaal is, maakt de vrijheid van meningsuiting tot een travestie van zichzelf. Schelden maar, de tegenpartij zal wel terugschelden – en dat noemen we dan een 'democratisch debat'. Wie met de erfenis van de Verlichting inzit moet de vrijheden die er de uitkomst van zijn soigneren en koesteren, erover waken dat ze in goeie vorm blijven en in staat zijn te werken als instrumenten in een open en vrije samenleving. Als we die instrumenten laten roesten, of er stukken afhalen, dan wordt onze samenleving er niet beter door – ze wordt dan net wat we niet willen dat ze wordt. We worden dan met zijn allen minder vrij, minder open, minder democratisch. Een samenleving hangt immers niet aaneen van de schone principes – iedere samenleving stelt zichzelf voor als open, vrij, tolerant, hardwerkend, geestig en verstandig. Ze hangt aaneen van de manieren waarop we die principes in de praktijk brengen. Als die praktijken in schril contrast staan met de retoriek die we erom wikkelen dan moeten we er niet van schrikken wanneer anderen ons ongeloofwaardig, leugenachtig of zelfs ridicuul vinden. We zijn in de ogen van die mensen géén democraten, niét tolerant en open, en allerm minst verlicht. Ze hebben gelijk. Dat permanente kritische zelfonderzoek is de kern van onze Verlichting, het is de permanente kwaliteitszorg voor onze waarden en principes, en het is zo zeldzaam geworden.

Ik heb dit alles al zo vaak gezegd, en me al zo dikwijls beklaagd over het feit dat men zich zo vaak laat leiden door irrationele en dwaze hersenspinsels en goed klinkende blabla in plaats van op redelijke overwegingen en argumenten. We gaan ons te buiten aan het uitvergroten van het statistisch insignificante feit van zodra dat triviale feit meer dan een pagina in Het Nieuwsblad vult en Yves Desmet er een editoriaal aan wijdt. Het is die uitvergroting die een fundamenteel probleem is. Mensen, hoeveel burka-dragers zijn er eigenlijk in dit land? Hoeveel kinderonvoerders waren er ten tijde van Dutroux? Hoeveel Ronald J's zijn er? Of Kim de Gelders? Hoeveel terroristen telt ons land? En zet dat nu eens af tegen andere gegevens. Hoeveel werklozen zijn er? Hoeveel gepensioneerden die niet rondkomen met hun uitkering? Hoeveel verkeersslachtoffers? Hoeveel kinderen die in het onderwijs naar anderen worden door-georiënteerd? Hoeveel daklozen? Ik bedoel maar: moet ik me nu echt bezig houden met de persoonlijke angsten en nachtmerries van Benno Barnard of met de waandromen van de knapen van sharia4belgium? Moet ik bang zijn dat de hemel op mijn kop valt? Of moet ik me zorgen maken over veel belangrijker dingen die mijn wereld bedreigen, en die net door de uitvergroting van onbelangrijke zaken naar de marges van onze aandacht verdwijnen? U mag zelf de afsluitende zin schrijven.

De Wereld Morgen, 2010.04.07, Jan Blommaert

UP

Wij, de gematigden

EEN NIEUWE MODE: EISEN DAT ANDEREN ZICH DISTANTIËREN

Afstand nemen van fout gedrag: we willen graag dat anderen dat doen. Daarom denkt dat de Vlaamse politiek maar beter afstand neemt van burgemeesters die toekomstige inwoners illegaal screenen.

We zijn er trots op dat we als kinderen van de verlichting streven naar redelijkheid, gematigdheid en rechtvaardigheid. We hebben ook graag dat anderen dat doen. Ze moeten dan, samen met ons, afstand nemen van extremisme, domheid, vooroordelen en bijgeloof. En dat willen we nu zelfs vaker dan ooit.

Zo werden gematigde moslims en de allochtone gemeenschap in het algemeen met aandrang verzocht om afstand te nemen van de radicale jongelui die woensdag de lezing van Benno Barnard verstoorden. Franstalige politici en MR-voorzitter Didier Reynders in het bijzonder dienden zich te distantiëren van de uitspraken van FDF-voorzitter Olivier Maingain over de Tweede Wereldoorlog. Katholieke clerici en de paus in het bijzonder moeten afstand nemen van het kindermisbruik in hun kerk, en van hofprediker Raniero Cantalamessa, die de kritiek op dat misbruik vergeleek met het antisemitisme. Zoals koning Albert straks in Congo ook maar beter afstand neemt van president Kabila.

De plicht tot afstand nemen past naadloos bij de al enige tijd in opgang zijnde slachtoffercultuur. Afstand nemen moet het onderscheid maken tussen goed en fout, tussen schuldig en onschuldig, tussen slachtoffers en daders.

De slachtoffercultuur heeft een pendant: de excuuscultuur. Het slachtoffer heeft recht op een verontschuldiging voor het aangedane leed. Het afstand nemen is een plaatsvervangend excuus. Wie niet medeplichtig wil zijn door schuldig stilzwijgen, moet de slachtoffers erkennen door zich openlijk te distantiëren van de daders, van Sharia4Belgium, Maingain, Cantalamessa, Kabila of de katholieke kinderschenners.

Maar eenvoudig is dat niet. Afstand nemen vergt moed. Voor de koning in Congo zal het protocol dat lastig maken. Reynders komt het dan weer politiek-tactisch niet goed uit. Hoe moeilijk het is om zich te distantiëren, weet de Vlaamse Beweging opperbest. Het heeft haar 56 jaar gekost om, met het 'historisch pardon' op de IJzerbedevaart van 2000, afstand te nemen van de Vlaams-nationalistische collaboratie tijdens de Tweede Wereldoorlog, en dan nog was het niet van harte.

Onbestemde angsten

En die moed wordt niet altijd beloond. Het 'pardon' belette Maingain niet om toch maar weer het oorlogsverleden op te rakelen. CDH-voorzitter Joëlle Milquet krijgt in Vlaanderen geen beter imago nu ze afstand nam van Maingain door diens uitspraak af te serveren als 'een provocatie in de zandbak'. En vorige week bleek dat, als allochtonen zich dan toch distantiëren van de shariafanaten, dat niet eens wordt opgemerkt, en zo ja, dat dit al snel wordt geridiculiseerd als ongelooftwaardig opportunisme.

Zo is het nooit goed. Het eisen dat anderen zich distantiëren, is dan ook vooral symbolisch. Het verandert niets en maakt niets ongedaan. Maar het is wel een vorm van toegepaste moraal. Het schrijft voor welke meningen, uitspraken en gedragingen oorbaar zijn en welke niet. Het creëert zo een eenheidsdenken doordat het de politieke correctheid van het moment vastlegt.

Niet alleen het afstand nemen is symbolisch, ook het eisen ervan is een retorisch gebaar zonder praktische consequenties. Het is letterlijk het gebaar dat telt, meer niet. Maar er is iets interessants aan die eis: hij brengt vage veralgemeningen en onbestemde angsten aan het licht. We stellen de eis omdat we vrezen dat alle allochtonen, diep in hun ziel, eigenlijk toch moslimradicalen zijn, alle Franstalige politici Vlamingenhaters, alle Vlamingen heimelijke fascisten of alle priesters pedofielen.

En al eisen we dat anderen hun onschuld bewijzen door daar afstand van te nemen, we zullen of willen hen daarin nooit echt geloven. Want we willen niet twijfelen.

Vooroordelen en vijandbeelden zijn nu eenmaal mentaal comfortabel. Ze maken de wereld simpel en overzichtelijk, doordat ze een helder onderscheid maken tussen goed en kwaad, tussen daders (zij) en slachtoffers (wij). Dat willen we graag zo houden. We kiezen de zekerheid van de vrees boven de onzekerheid van de twijfel. En het is comfortabeler om jezelf een onschuldig slachtoffer dan een schuldige dader te vinden.

Zo vreselijk redelijk of gematigd zijn we tenslotte ook weer niet. Dat is de keerzijde van die op het eerste gezicht nobele eis tot afstand nemen. Want de politieke correctheid die hij voortbrengt, creëert meestal geen zin voor nuance voortbrengt, maar alleen een schamele, bangelijke consensus.

Geheime praktijken

Of hij is gewoon politiek nuttig. Eisen dat anderen afstand nemen is een eis om ongelijk te erkennen, een knieval die onvermijdelijk tot politieke verzwakking leidt. Maar daar houdt het effect niet op, zoals de domme vergelijking van Maingain leerde. De eis tot distantiëring pepte ook de verontwaardiging op in het andere, eisende kamp. Ook dat is comfortabel, want het slachtoffer heeft per definitie altijd gelijk. Daar creëerde de eis een eenheidsdenken en deed er de rangen sluiten. Het gevolg daarvan is een communautaire polarisering die juist niet de gematigden, maar alleen de radicalen aan de beide kanten dient.

Als het hen ernst is met die deugden van redelijkheid en gematigdheid, moeten Vlaamse politici elke indruk van opportunisme weren uit hun politieke moraal. Daarom doen ze er goed aan om, net als de Vlaamse parlementsleden Eric Van Rompuy (CD&V) en Marino Keulen (Open VLD), afstand te nemen van de burgemeesters in de rand rond Brussel die aspirant-kopers van vastgoed vooraf 'screenen' op... ja, waarop? Op hun talenkennis? Hun voorgeschiedenis? En hoe kunnen ze daarover iets weten? Het is geen fijne gedachte dat gemeentebesturen zich mengen in privétransacties, zonder wettelijke basis, zonder toezicht of controleerbare criteria, zonder dat de betrokkenen daar weet van hebben, laat staan dat ze er enig verhaal kunnen tegen inbrengen.

Vlaams minister Geert Bourgeois (N-VA) verwarde welbewust het doel en de middelen toen hij de geheime screeningpraktijken toch openlijk goedkeurde. Zo gedroeg hij zich niet als de hoeder van het algemeen belang, maar als een nationalistisch militant. Dat ondermijnt zijn gezag waarmee hij andere burgemeesters - terecht - veroordeelt omdat ze de wet aan hun laars lappen.

MARC REYNEBAUWie? Redacteur van deze krant. Wat? Iedereen wil redelijk en gematigd zijn en eist dat ook anderen afstand nemen van elk extremisme. Waarom? De eis tot afstand nemen creëert een schamele, bangelijke consensus, die alleen de radicalen dient, ook in de communautaire spanningen.

Zuivere principes

Geert van Istendael en Dirk Verhofstadt hebben (DM 6/4) een antwoord aan Walter Pauli geschreven dat zo veralgemenend is opgesteld dat niemand er niet mee akkoord kan gaan. Zij blijven op het niveau van de principes en dat is het problematische aan hun tekst. Principes zijn immers zuiver, helder en ondeelbaar, maar de werkelijkheid is onzuiver, troebel en verdeeld.

Neem als concrete voorbeeld de hoofddoek. Die is zonder twijfel een symbool van de onderdrukking van vrouwelijke seksualiteit, maar kan je vrouwen het recht ontzeggen dit symbool te dragen? De uiterste consequentie van het recht op zelfbeschikking is het recht om zich vrijwillig te onderwerpen. De meeste volwassenen dragen een trouwring en die is evenmin een symbool van seksuele vrijheid.

De Morgen, 2010.04.07, Staf De Wilde, De Haan

UP